
MAHLAS
YAYINLARI

MAHLAS
YAYINLARI

© Bu kitabın yayın hakkı Mahlas Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz, izin almadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Eser Adı: Yaralarımı Sar
Yazar: Azize Küçükdeveci

ISBN: 978-625-97116-2-1

İmtiyaz Sahibi: Burak Yavuzyiğit
Genel Yayın Yönetmeni: Gizem Kılınç Kuruoğlu
Editör: Eda Yaprak Koç
Kapak Tasarımı: Kadir Alp Eren
Mizanpaj: Abdulhalik Önlüer

1. Baskı: Mayıs 2025

Baskı/Cilt
Sayfa Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Tevfik İleri Mah. Emek Cad. Polat Sok. No.2 Pursaklar/Ankara
Sertifika No: 77079

Mahlas Yayıncılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Körfez Mh. 5069 Sk. No. 23/A
Atakum /Samsun
Sertifika No: 76887
info@mahlasyayingrubu.com

YARALARIMI SAR

AZİZE KÜÇÜKDEVECİ

“Tesettür nedir? Ne içindir? Gerekli midir? Ölçütleri nelerdir? Evet hanımlar bugünkü konumuz tesettür. Öncelikle bir ayetle başlamak istiyorum.

Ey Peygamber! hanımlarına, kızlarına ve müminlerin hanımlarına söyle, dışarı çıkarken üstlerine dış kıyafetlerini alsınlar. Bu onların tanınmasını ve bundan dolayı incitilmemelerini sağlar. Allah ğafurdur, rahimdir...

Ahzab suresi 59. Ayet

Amerika’da tesettürle ilgili bir sosyal deney yapılıyor. Sosyal deneyde tişört ve pantolon giyen normal nitelikteki bir açık kadın, Amerika’da kimseye bakmadan, dümdüz yürüdüğü halde çirkin bakışlara, laflara maruz kalıyor. Aynı bayan bu sefer tesettüre bürünüp aynı sokaktan geçtiğinde insanlar baksa da laf atmıyor, incitmiyor, rahatsız etmiyorlar. Kısaca yerini, haddini biliyorlar. Peki İslam’a mensup olmayan bu ülkede tesettürlü kadına istese laf atıp onu rahatsız edecekken onları geriye iten sebep ne?

Ayete göre tesettür bayanın tanınmasına vesile oluyor. Bu tanınmaktan kasıt ne? Ben İslam’ın kızıyım. Bu örtü Yaradan’ın verdiği hediye. Ben senin iğrenç bakışlarına laflarına malzeme olamam. O yüzden ne beni ger ne de kendine bakarak, laf atarak yor...

İslam›da konulan yasaklar ve sınırlar insan yararına tamamen içkisinden, domuz etine; tesettüründen, kul hakkına ...

İlk tesettür ayeti erkeklerin göz kapaklarına inmiştir. Ve ayette "Mümin erkeklere söyle gözlerini haramdan sakınsınlar" demiştir Rabbim. Bir grup modernist insan "Ee aman erkekler bakmasın. Onlar adam olsunlar, laf atmasın... Onlar bakıyor diye biz neden sınırlanıyoruz ki?" diyordur... Sana düşen önlemini almak..."

Daha fazla sohbet etmek istiyordum ama bugünkü konu sadece tesettürdü. Bütün herkesin beni pür dikkat dinlediğini görünce daha da mutlu oluyordum. Lafımın devamını getirmek istiyordum. Ama sanırım unutmuştum ne söyleyeceğimi.

"Sorusu olan var mı?" dedim. Lafımı toparlayıp bitirecektim.

"Tesettürde ölçümüz ne olmalı?" Bu soruyu yeni çarşafa giren Nazife abla sormuştu. Önceden manto giyerdi. 'Yaşlandım artık kızım' deyip çarşafa girmişti. Aslında çarşaf sadece yaşlılara göredir diye bir kaide yok. Bilakis genç kadınlar için en iyi yöntemdir. Fakat bizim toplumumuzda öyle bir algı var.

"Birincisi dışarı çıktığın kıyafetinle bir etek veya ceket ihtiyacı duymadan namaz kılabiliyorsan sen tesettürlüsündür. İkincisi çok fazla iç gösterecek bir giysi olmamalıdır. Hz. Aişe annemizin yanına bir gün bir kadın geliyor. Eşarbı incecik ve saçı gözüküyor kadının. Hz. Aişe annemiz izin isteyip kadının eşarbını alıyor. İki kat yapıp saçı görünmeyecek şekilde bağlıyor. Bu da bize bir örnektir. Üçüncüsü ise göze çarpacak şekilde renkli olmamalıdır. Yani bir ciyak sarı veya fosforlu renkler... Hem yakışmıyor hem de herkesin ilgisini üzerine çekiyor. Bunlar dışında da söylemek istediğim bir şey var. Unutmayın ki taviz tavizi verir."

"Evet hanımlar bugünlük bu kadar. Berrakcığım çaylar demlenmiştir. Getirebilir misin?" En yakın arkadaşım hatta kardeşimdi. Yakınlığımız liseye kadar dayanıyordu. Kalbi o kadar temizdi ki beyaz rengini andırıyordu bana. Saf ve temizliğin simgesi.

Çaylar da geldiğinde herkes koyu bir sohbete dalmıştı. Sohbetlerin etkili olduğunu görünce içime bir huzur serpiliyordu. Bu yaşta bu kadar insanın dikkatini çekmiştim. Size söyleyeceklerim var dediğimde ‹sen küçüksün daha ne bileceksin› demeden beni dinleyen insanlar vardı burada. Bana burada oturanlar da destek vermese nasıl gideceğini tahmin edebiliyordum. Muhtemelen bu kadar başarılı olamazdım.

Size kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Azra Oğuzhan. 3 kardeşiz. Yok böyle çok ciddi oldum. Neyse... Hayatım hayal kurarak geçmişti. Burası da benim hayalimdi. Size bir tavsiye vereceğim affınıza sığınarak. Ne olursa olsun hayallerinizden vazgeçmeyin. Belki imkansızdır, belki zordur. Ama eğer hayal edebiliyorsanız aslında bu bile o kadar imkânsız olmadığını gösterir. Çok fazla felsefi konuşmak istemiyordum açıkçası. Sadece hayal gücünüzü zorlayın demek istiyorum. Çünkü biz bu hayata hayal ederek tutunabiliriz ancak. Acı gerçeklerin yüzümüze vurulmadığı tek yerdir hayallerimiz. Onun için mavidir onun simgesi. Uçsuz bucaksız gökyüzü gibi mavidir hayal.

Aynı zamanda ailemin yanında okuyup psikolog oldum. 2 yıldır işimi yapıyorum. Bana çok şey kattı kendi işim. Sabretmeyi ve şükretmeyi daha canlı hissediyordum. İşimizin özü buydu zaten.

Bulunduğumuz yer, benim hayalim, amacım, evimdi. Ortaokulda keşfetmiştim burayı. O zamanlar melankolik bir yapıya sahiptim. Tek başıma üzgün üzgün dolaşırken gözüme takıldı. Büyük ve yıkık döküktü. O zamanlar ben dernek kuracağım dediğimde sadece hayalden ibaretti. Ama şimdi her şey gerçekti. Gelen yardımlarla ve ikinci el eşyalarla burası çok güzel bir yer olmuştu. Girişte kocaman PUSULAMIZ İMAN İLİM VE KÜLTÜR DERNEĞİ yazıyordu. Sarı yazıyla ve kenarlarında Allah'ın isimleri vardı. Bu tabelayı Berrak ve ben yaptırmıştık.

Berrak çayları getirdiğinde konu eskilere geldi.

"Hatırlıyor musun Azra lisede bir hoca vardı. Hani hadisleri inkâr ederdi"

“Unutur muyum hiç. Bir de hocam siz demiştiniz ki dediğimizde lafımızı keserek ben demiyorum Kuran diyor demekten asla bıkmıyordu.” dedim gülerek. Konuşurken eskilere gitmişti aklım. Kuran ayetlerini kendi fikrine göre yorumlayıp ben demiyorum ‘Kuran diyor’ derdi.

“Ya evet. Senin sayende ders de kaynıyordu.” dedi bacağıma vurarak. Eskiler aklımıza gelince ikimiz de gülüyorduk. Şimdi böyle bir olay olsaydı ikimizde bütün ciddiyetimizle cevap verirdik ama eski olunca komik oluyordu bazı anılar. Eskisi kadar ciddi gelmiyordu mesela. Evet hadis inkâr etmek çok ciddi bir konudur. Üzerine saatlerce konuşulur. Çünkü hadisler Kuran-ı Kerim’i teyit edicidir.

Yelkovan ileri saatleri gösterince evli hanımlar teker teker evlerine dağılıyordu. Yetimhaneden çıkıp 18 yaşını doldurmuş olan kardeşlerimizin gidecek yeri olana kadar yanımızda kalıyordu. Bugün Berrak ile ben de burada kalacaktık. Çünkü yol uzaktı ve otobüsle gitmemiz gerekiyordu. Otobüsler bu saatte pek tekin değildi maalesef. Ayrıca bizim için de değişiklik olurdu. Ben ailemle kalıyordum ama Berrak’ın ailesi Bolu’daydı. O yüzden tek kalıyordu. Ailelerimiz tanıdıkları için birbirlerini bazen Berrak bize geliyordu bazen de ben ona gidiyordum. Hem komşu hem arkadaştık.

Dolaplarımıza doğru gidip pijamalarımızı giydik. Burada bize ait küçük bir oda vardı. Bir de benim ofisim. Geriye kalan yerler ortak alanlardı. Derneğin kapılarını da kilitleyip kendimizi yatağa attık. Burası insana manevi bir huzur veriyordu. Değişik bir atmosferdi. Allah’ın nurunun yayıldığı bir ortam nasıl huzur dolu olmasın ki? Aklıma annemle babam gelince hemen onları arayıp saat geç olduğu için dernekte kalacağımı söylemiştim. Önceden çok kızıyorlardı hatta abimi yollayıp öyle getiriyorlardı eve. Berrak’a bile gidemiyordum sadece o bize gelebiliyordu. Ama sonra büyüdüğümü ve artık kendi ayaklarım üzerinde durabileceğimi söyledim. Bana güvendikleri için ve başıma bir şey geldiğinde nasıl davranacağımı

bildikleri için biraz da olsa rahat davranıyorlardı. Herkesin yattığını görünce ben de kafamı yastığa koyup yatmaya çalıştım.

Lisedeki okulumdaydım. Üzerimde forma, koridorda arkadaşlarımla konuşuyordum. Sonra bir çocuk gelip başörtümü çıkardı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan herkes bana bakıp gülmeye başladı. Bende koşmaya başladım. Herhangi bir sınıfa girip kendimi kurtarmak istiyordum. Tam bir sınıfa girmiştim ki üzerime sular boşaldı. Yine değişik rüyalarımdan birini gördüğümü anladım.

Gözlerimi açmadan "Kızlar yine mi?" dedim. Çünkü her kalkamadığım zaman sulu şakalarını yapıyorlardı. Evet uykum ağırdı, davul çalsa yine uyanamıyordum. Kızların kıkırdamaları ardından banyoya doğru ilerledim. Çok gerçekçi gelmişti rüyam. İmam hatip lisesinde okumuştum. Orada normal olarak erkek yoktu. Yine de gerçekçiydi işte. Çok büyük bir el olduğunu ve ne kadar kötü olduğunu hissetmiştim. Ayetel kürsi okudum.

Abdestimi aldıktan sonra teheccüd namazına niyet ettim. Namaz kıldığım zaman her şey biraz daha makul geliyordu bana. Omzumdaki yükün kalktığını hissediyordum namazda. Bende nefsi olan bir kul olduğum için yatsı namazına ve teheccüd namazına başlamadan önce Allah'ım çabuk bitsin diyordum. Ama sonlara doğru Allah'ım beni huzurundan ayırma diyordum. Biz insanoğlu böyleydik işte. Rabbine muhtaç. Ne kadar da inanmayan olsa bile "Eğer ahiret varsa tabii cennete gitmek isterdim" diyenler çok var. Rabbini inkâr etse de hâlâ ona muhtaç.

Namaz bittikten sonra Kuran okumaya başlamıştım. Ne de güzel ayetler vardı. Bir hafız değildim. Olmak istiyordum ama iş işten geçmişti. Yaşım ilerledikçe ezber yeteneğim azalmıştı. Zaten ezberde zorlanırdım önceden de. Ama şimdi yok olmuş gibi bir şeydi.

Ben derin bir tefekküre dalmışken ezan okundu. Kızlarla beraber sabah namazını kılıp uyuduk. Bugün iş günü olduğu için biraz daha dinç olmamız lazımdı.

Kahvaltıyı da yaptıktan sonra yavaş yavaş hazırlanıyorduk. Pek dernektekiler ile konuşamıyordum işlerimin yoğunluğundan dolayı. Hem sosyal medya hesaplarımızla ilgileniyor bir sürü montaj programları arıyordum. Hem de maddi yardımlarla ilgileniyordum. Çoğu işi ben hallediyordum yani. Kızlar gönüllü olarak yardım ediyordu. Bir zorunlulukları yoktu. Burada rahat etsinler diye elimden geleni yapıyordum. Onların mekanıydı burası sonuçta. Evleri gibi hissetsinler istiyordum. Genellikle sohbet konusuna Berrak bakıyordu. Dün benim boş anım olduğu için ben sunmuştum. Feracemi giydikten sonra ayakkabımı giymek için yeltendim. Derken dışarıdan içeriye bir taş geldi.

Ben daha ne olduğunu anlamadan resmen bizi taş yağmuruna tuttular. Durduk yere böyle yapmaları hiç hayra alamet değildi. Mutfaktan oklavayı alıp eğilerek dışarı çıktım. Oklava ne işe yarayacaksa artık. Bir grup genç ellerindeki taşları hala atıyorlardı.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?” diye var gücümle bağırmıştım. Burası benim emeğimdi, her şeyimdi. Birkaç insan yüzünden emeklerimin boşa gitmesi beni sinirlendiriyordu. Sesim çok fazla yüksek çıkmıştı ki herkes elindeki taşları atıp bana sinirli bakışlarını yöneltiyordu. Grup liderleri olduğunu düşündüğüm adam bir adım öne çıkıp

“Sizi burada istemiyoruz hamam böcekleri. Defolun gidin Arabistan’a. Burası bizim.” Denilecek söz müydü bu? Kızlı erkekli bir grup saldırıyordu. Gözlerindeki sinirin arkasındaki korku da ayrı bir saçmalıktı. Madem korkuyorsunuz neden taş fırlatıp bizi sinirlendiriyorsunuz ki?

“Asıl siz burayı terk edin burası devren benim. Nasıl bir suç işlediğinizin farkında mısınız? Ve haneyi tecavüzden dolayı sizi şikâyet edeceğim.” Telefonumu elime almıştım ki grup liderleri telefonumu yere attı.

“Sen onu rüyanda görürsün hamam böceği” işte bu bardağı taşıran son damlaydı. Elimdeki oklavayla eline vurdum ve konuşmaya başladım.

“Eğer bir derdiniz varsa bunu yasal şartlarda savunun. Şu an yaptığınız şeyin ne kadar çocukça olduğunun farkında mısınız? Burada sizden yaşça küçük çocuklar kalıyor. Bu iş burada bitmeyecek haberiniz olsun”

‘Merhamet etmeyene merhamet edilmez.’ Bütün nefretimi kusmak istiyordum fakat hem bir müslüman olarak hem de psikolog olarak bundan ilerisini yapmam etik olmazdı. Yoksa bende bilirdim o taşları hepsinin tek tek kafasına atmaya. Bir adım öne çıkan adama baktım. Boyu 1.80 vardı. Kahverengi gözlü, protein tozu yutmaktan balon olmuş, küçük dağları ben yarattım edasıyla kasıla kasıla yürüyen bir tipti.

“Öyle olsun” dedi sadece ve arkasını döndü.. Bu kadar mı? Daha fazlasını bekliyordum.

Biraz daha yatışmıştı sinirlerim. Galiba bundan sonra daha nezaketli olmalıydım. 5 dakika önce sinirle bakan millet şimdi boş boş bakıp dağılıyorlardı. Sadece esmer adamla yanında sarışın biri dikildi. İşte şu andan itibaren yolumuzun ne kadar dikenli olduğunu anladım. Neydi o söz? Bizim yolumuz dikenli ayağını seven gelmesin.

“Nereye gidiyorsunuz? Ödeyeceksiniz her yaptığınızı. Hem burada hem öbür dünyada...” diye parmak sallıyordum. Berrak tuttu elimi. Gittiler sonuçta. Arkalarından artistlik yapmak boştu. Çok garipti aslında. Eşkıya iseler neden daha fazlasını yapmadılar? Sadece da-

valarını savunan bir grup insan ise o zaman neden oturup konuşmak yerine böyle yabani bir yol denemişlerdi? İçimden bir ses bu olayın altından başka bir şey çıkacağını söylüyordu. Hiçbir şey demeden içeri geçtik.

Kızlar teker teker içeriden çıkarken beni o halde görünce yanıma geldiler. Berrak beni bir yere oturtup su ikram etti.

Neler oluyordu Allah'ım önce gördüğüm rüya şimdi taşlar... Sonu hayrolsun. Biraz daha sakinleştikten sonra sanırım hastaneye gitmeye hazırdım. Berrak ile ben otobüs durağına doğru ilerledik.

"Bak eğer kendini kötü hissediyorsan geri dönelim. Ya da bir taksi tutalım bende para var. Alçak adamlar ne hale getirdiler. Üzülme ben camcı çağırırım öğleden sonra" Nefes almadan konuşuyordu.

"Berrak, ben iyiyim. Eğer kötü olsaydım dışarı bile çıkmazdım, biliyorsun. Taksiye de gerek yok. Otobüs durağına yetiştik bile" 5 dakikada 1, otobüs geçiyordu. Ama hepsi de tıklım tıklım doluydu. Bir köşe bulup dışarıyı seyretmeye başladım. Nedir bu İslam'a düşmanlık? Neden kabul etmiyorsunuz bu dini? Halbuki bu dinde siyahın beyaza, beyazın siyaha, İngiliz'in Fransız'a, Fransız'ın Almana bir üstünlüğü yoktu. Eşitlik istemiyor muydunuz? Alın size İslam daha ne arıyordunuz uzaklarda adaleti? Tabi her eşitlik de adalet değil o ayrı bir konu.

Berrak'a baktım. Yanımda oturmuş kitap okuyordu. Hastaneye yerleşmemin sebebi Berraktı. Kendimize ofis kuracak kadar paramız olmadığı için bir süre hastanede çalışacaktık. Tabii derneğin masrafları da vardı. Bizim için hayırlısı buydu diye düşünüyoruz.

Feraceli olduğum için hastanede çalışmak zor olur diyorlardı. -Arada bir nefsimi yenebilirsem çarşaf giyiyordum.- Ben şimdilik bir zorluğunu görmemiştim. Hatta karşı cinsin bana olan bakışını en aza indiriyordu. Bu benim için kolaylıktı.

Sabah olan olaydan sonra artık o kadar da kızgın değildim. Aksine seviniyordum. Peygamberimiz (sa.) de taşlanmıştı. Taşlanmak sünnetti. Varsın bu Dünya'da taşlasınlar, öbür Dünya'da o taşlardan merdiven yapardım. Kim bilir?

Berrak'a 'Hoşça kal' deyip odama doğru ilerledim. Mesai saati de yaklaşmıştı, hazırlandım ve masama oturdum. Sabahları daha çok hasta oluyordu. Onun için işe erken gelip erken gidiyordum. Prensibim olmuştu artık. Kapım tıklandığında gir komutunu vermiştim. İçeri giren ayakkabılarına bakılırsa erkekti. Tam karşıma oturdu.

"Buyurun" diyerek konuşturmak istemiştim. Doktorlar gibi sıkıntınız nedir? demeyeceğime göre böylesi daha iyi diye düşündüm.

"Şey ben özür dilemeye gelmiştim" bakışlarımı kaldırdığımda sessizce kendimi teskin ediyordum.

Sabah olan olaydan hemen sonra gelip özür dilemesini çok garipsemiştim.

"Neden özür dileyeceksiniz ki?" dedim sorar gözlerle. Bakışlarımı tekrar yere indirdim. Şimdiki durumdan çok rahatsız olmuştum. Fazla yakın değildik ama yine de rahatsız olmuştum.

"Sana ve arkadaşlarına hamam böceği dediğim için. Benim dinlerle pek aram yoktur. Tamam bir tanrı var ama ne bileyim hiç oturup düşünecek zamanım olmadı. Ayrıca bayanlara el kaldıran biri değilim. Ama size taş fırlatılması için onları ben kışkırttım. Ben orada erkekler var sanıyordum. Ne kadar özür dilesem az. Lütfen özrümü kabul edin." Orada erkekler olsaydı ne olacaktı ki? Öldürene kadar dövecekler miydi hepsini? Sabır isteyerek iç çektim.

"Benim açımdan bir sorun yok. Ama hamam böcekleriyle konuşmak size de ağır gelmiyor mu? Ayrıca bizim yüzümüzü gördükten sonra da hareketlerinizi kesmediniz. Aynı yabani hareketlere devam

ettiniz. Bana göre sizin nasıl biri olduğunuzu çok net gösteriyor. Camların da onarılması gerekiyor. Malum benim mekanımı taradığınız için. Ve bu olayın bir daha tekrarlanmamasını istiyorum. Tekrarlanmayacak da zaten. Çünkü çoktan savcılığa verildiniz" 'Savcılığa verildiniz iyi günler' aklıma gelince gülmemi bastırdım. Ortada komik bir şey yoktu. Sinirim mi bozuldu ne? Aslında bu kadar sakin değildim. Ama duygularımı gizlemek zorundaydım. Bu benim için o kadar da zor değildi. Üniversitede öfke kontrolünü de öğrenmiştik. Öfke herkeste olurdu elbette. Önemli olan kırmadan incitmeden geçebilmekti.

"Tabii bütün masrafları karşılayacağız. İnanın ki bir daha bu olay gerçekleşmeyecek" demişti. Elindeki sargıya baktım. Galiba bunu ben yapmıştım. Ona inanabilir miydim bilmiyorum. Belki de doğru söylüyordur? Savcı olayını neden sorgulamadı? Umurunda değil miydi mahkemelik olmak?

"Ben daha fazla sizi rahatsız etmeyeyim. İyi günler"

"İyi günler"

Hiçbir şey olmamış gibi kalkıp gitmişti. Benim burada çalıştığımı nereden biliyordu? Beni takip mi etmişti? Korkmaya başlamıştım. Pek bir şey de söylememişti. Bu benim açımdan iyiydi çünkü konuşmak istemiyordum. Terbiyesizin tekiydi. Neymiş efendim erkek sanmışmış. Ne kadar güzel ya. Erkek varsa öldürelim ama erkek değilmiş. Allah'ım sen bana sabır ver ya Rabbim.

O gittikten sonra birkaç hasta gelmişti. Neredeyse her hastaya en az 10 sayfamı ayırıyordum. İnsanların dertlerini dinledikçe benim sorunlarımın aslında tüy kadar hafif olduğunu anlıyordum. Bizim işimiz genellikle akıl vermek değil, dinlemek ve sorunun köküne inip çözüm bulmaktı. Akıl isteseydi etrafındakilere giderdi. Herkes ona yeter mi diye düşünmeden akıl veriyordu. Ama kullanan?

Bazı dini bütün danışanlarıma namaz kılmanın antidepresan niteliğinde olduğunu söylüyordum. Bazılarına ise açıp Kuran okuyordum. En çok okuduğum ayetler ise;

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ

“Andolsun ki onların söyledikleri şeylerden dolayı göğsünün daraldığını biliyoruz.”

Hicr suresi 97. Ayet

وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ

“Rabbin için sabret.”

Müddesir suresi 7. Ayet

وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَى

“Şüphesiz Rabbin nimetlerinden verecek, sen de hoşnut olacaksın.

Duha suresi 5. Ayet

Hoşlarına gidiyordu. Birinin onlara akıl vermesinden daha güzeldi aslında Kur’an okumak. Düşüncelerim öğle ezanıyla bölündü. Ezan bittikten sonra ezan duasını okumuştum. Abdestim olmadığı için lavaboya girip abdest aldım. Aşağı katta Berrak’ın yanına uğrayıp beraber mescide gidecektik. Kapısını çaldım. Ne kadar yakın arkadaş

da olsak pat diye giremezdim. Onun da hastaları vardı. ‘Gir’ sesini duyduktan sonra içeri girmiştim.

“Berrak gelmiyor musun mescide?” Hastası da çıkmak için yavaş yavaş toparlanıyordu.

“Geliyorum.” deyip çantasını aldı. Alt tarafı mescide gidecektik. Neden çantasını aldı ki?

“Berrak çantanı neden aldın?” Önce bana sonra çantasına baktı. Mescidin önüne geldiğimizde durdu.

“Dernekte birkaç iş varmış ve yeni birileri gelmiş. Benim de işim bittiği için namazdan sonra gideceğim” dedi. Ben de kafamı sallamakla yetindim. Beraber namazımızı eda ettik. Berrak çoktan çıkmıştı. Ben biraz daha kalıp Kuran okuyacaktım. Nisa suresini açıp kaldığım yerden devam ettim.

144 - Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeyin. Kendi aleyhinizde Allah’a apaçık bir delil mi vermek istiyorsunuz?

145 - Şüphesiz ki münafıklar, cehennem ateşinin en aşağı tabakasındadırlar. Onlara bir yardım edici de bulamazsın.

146 - Ancak tevbe edenler, durumlarını düzeltenler, Allah’a sarılanlar ve Allah için dinlerine samimi olarak bağlananlar müstesna. İşte bunlar müminlerle beraberdirler. Allah, müminlere büyük bir mükafat verecektir.

Tevafuk muydu bu ayetler? Gerçekten ona güvenebilir miydim? Yalancının mumu yatsıya kadardır. Eğer yalan söylüyorsa zaten ortaya çıkacaktır. Ona neden güvenmek istediğimi de bilmiyordum. İçimden bir his bu adamı daha çok göreceğimi söylüyordu. Bakışları garipti. Konuşmadan tanı koyamam tabi ama önsezim doğrultusunda konuşmam gerekirse psikolojik problemi var gibi görünüyordu. Narsistik belki… Mescidin kapısı açıldı. İçeriyi endişeli gözlerle süzen bir kadın girdi. Sarı saçlı mavi gözlü bir kadındı. Bana bakıp

"Psikolog Azra Oğuzhan siz misiniz?"

"Evet" dedim soğukkanlılıkla. Ne diyeceğini merak etmiştim. Kadın bir yandan da mescidi izliyordu.

"Çatıda intihara kalkışan biri var ne dersek çıkmadı. Ancak siz yardım edebilirsiniz." Önce kaşlarımı çattım. Kadın ciddiydi. Ayakkabılarımı giyip hızlı adımlarla çatıya doğru ilerledim. İnşallah bir şey yapmamıştır diye içimden dua ediyordum. Çatıya doğru geldiğimizde etrafa bakındım. Burada kimse yoktu.

"Burada kimse yo-" dememe kalmadan kapı kilitlendi. Ne olduğunu anlamamıştım bile. Ben kapıya vuruyordum.

"Hanımefendi" diye bağırmama rağmen ayak sesleri çoktan kapıdan uzaklaşmıştı.

"Hey kimse yok mu?" diye avazım çıktığı kadar bağırıyordum. Ama ne duyan ne de ayak sesleri vardı. Başka yol bulamayınca oturup beklemeye başladım. Kim çatıya gelsin ki? Yine de bir ümit bekliyordum. Berrak olsaydı hastanede kesin anlardı. Neden bu kadar erken gitti ki? Önemli bir şey olmadıkça erken gitmezdi. Sabah o adam telefonu alıp yere atmasaydı belki de birini arayabilirdim. Etrafa bakındım. Çatının duvarları çok yüksekti. Herhangi bir tehlikeye karşı çok fazla tuğla koymuşlardı. Oturup kara kara düşünmeye başladım.

Kim yapabilirdi ki bunu bana? Herkesle iyi geçinen biriydim. İlk defa bir günde başıma bu kadar çok şey geliyordu. Okuduğum ayetler aklıma geldi. Kesin bir iş vardı. Biri bana oyun oynuyordu.

İkindi okunuyordu. O kadar çok kalmış mıydım burada? Hiç mi fark edilmedim ben? Görüşmem gereken hastam vardı. Kafayı sıyıracaktım burada. Abdestim gitmediği için kalkıp namaz kıldım. Biraz rahatlamıştım aslında. Kendimi daha iyi hissediyordum. Kapının yanına oturup düşünmeye başladım. O sırada ayak sesleri geliyordu. Hemen heyecanla ayağı kalktım ve tekrar bağırmaya başladım. Ayak sesleri bir anda durdu. Kapının önünde değil, merdivende durdu. Ben tekrar bağırmaya başladım.

Kapı açılınca karşımda sabah yanıma gelen adamı görmeyi beklemiyordum. Bakışlarımı indirdim. Ama beni süzdüğünü hissedebiliyordum.

“Senin ne işin var burada?” dedi bana. Aslında bu soruyu ona sormak gerekiyordu.

“Beni biri buraya kilitledi. Asıl senin ne işin var burada?” Gözleri birkaç saniye etrafta dolaştı.

“Kamera kayıtlarından burada olduğunu öğrendim.” Kamera kayıtlarını her önüne gelene vermiyorlardı. Ne çeviriyordu bu adam?

“Kamera kayıtlarına nasıl ulaştın?”

“Ben yeni diş doktoruyum. Onun için iznim vardı. Burada dikilmeye devam edecek misin? Yoksa benimle mi geleceksin?” Haklıydı. Ama bir dakika. Ne demişti o? Yeni diş doktoru mu? Eskisine ne oldu ve neden bu adam? Hem ben her gün bu adamı mı görecektim. Allah’ım dedim içimden. Sen bana sabır ver. Bugün ne de çok sabır istemiştim. O önde ben arkada merdivene doğru ilerlemiştim.

“Teşekkür ederim .....” tebessüm etti.

“Adım Bora. Bora Güneş” dedi sadece. Sonra da gitti. Garip biriydi. Aynı zamanda da sır küpü. Burada diş doktoru olmasına da ayrı bir şaşırmıştım. Serseri bir tarzı vardı. Yırtık kot ve yırtık tişört giymişti. Bu yırtıklar neden moda oldu ki? O aşağıladıkları evsizler gibi giyinip üstüne binlerce lira veriyorlardı. Gereksizdi.

Hastanede işim bitmişti. Ben de evin yolunu tuttum. Bugün olanları bir an önce unutmak istiyordum. Dün eve gitmediğim için özlemiştim ailemi. Eve geldiğimde sadece televizyonun sesi geliyordu.

“Anne, neredesin?” dedim ve aynı zamanda ayakkabımı çıkarıyordum.

“Oturma odasından televizyon sesi geldiğine göre banyodayım kızım” dedi. Annem bazen benden daha genç duruyordu. İçindeki çocuğu hep diri tutmuştu. Gözlerimi devirip yanağına öpücük bıraktım.

“Validem yine formundasınız bakıyorum.” İkimiz de gülüştük.

“Kızım izin veriyoruz ama sen yine de çok fazla kalma dernekte. Sonra merak ediyoruz gözümüze uyku girmiyor.” Her dernekte kaldığımda duyduğum cümleydi. Alışkın olduğum için sesimi çıkarmadım.

“Abimle İsra nerede?”

“İsra abisiyle kırtasiyeye gitti. Alacak birkaç malzeme varmış okul için” gözlerimi devirdim. İsra›nın okul alışverişi asla bitmiyordu. Renkli renkli kalemler, değişik defterler... Annem gibi cıvıl cıvıl bir kızdı. Ben mi? Ben 1 kalem 1 silgi ile bir yıl geçirebilirdim. Ne demişler adam olana çok bile…

“Anne, sen de gençken İsra gibi renkli renkli kalemler alan biri miydin?” diye bir soru yönelttim. Öylesine aklıma gelmişti işte. Önce bana baktı. Duygu yüklü bakıyordu. Dokunsam ağlayacaktı sanki. Televizyonun sesini kıstı. Anladım ki yeni hatıra geliyordu. Üçlü koltuğa geçip dinlemeye başladım.

“Ben okumadım ki kızım ilkokula gönderdiler sadece. Okuyamadım bari Kuran kursuna gideyim dedim ama o zamanlar Kuran kursları yasaktı. Her mahallede gizlice Kuran öğreten birileri vardı. Belli olmasın diye ayakkabılarımızı içeri alırdık. Sonra bir gün bütün evlere baskın yaptılar. Kuran öğreten kadını yaka paça dışarı çıkarıp götürdüler. Daha sonra onu ne gören oldu ne de duyan. Diğer mahallelere sorduğumuzda onlar da aynı işkenceyi görmüştü. İşte bu yüzden sen ‘Ben dernek kurmak istiyorum’ dediğinde itiraz etmedim. Yolundan kimse seni döndürmesin kızım. Ben hep arkandayım”

O zamanlar zulüm her sokakta her mahallede vardı. Şimdi hepimiz rahattık. Dinimizi özgürce yaşayabilirdik. Ama bunu reddetmişlerdi. Tesettürü en kötü boyuta sürüklemişlerdi. Namazlar kılınmıyordu. Terbiyesizlik ve zina sokağa bile yayılmıştı. Allah hidayet versin demekten başka aklıma hiçbir şey gelmedi.

“Peki anne, bana bildiklerimi öğreten sendin. Bu kadar bilgili olmayı nasıl başardın?” Hafif bir tebessümle cevap verdi soruma.

“İlim illaki okulda olacak diye bir kanun yok ki kızım. Okuma yazmam olduğu için kitaplar bulup okuyordum. Meal okuyordum. Babanın esnaf olduğuna bakma. O okul okuduğu için bana da bir şeyler öğretmişti. Allah ondan razı olsun.” Görücü usulü evlenmişlerdi. Yine de birbirlerini seviyorlardı. Görücü usulü aşka engel değildi. Şimdiki aşklar saçma ve dalaverelerle doluydu. Oysaki eski aşklar çok masumdu. Zaten her şeyi kirleten insanlar sevgiyi mi temiz bırakacaklardı. Konu sevgi olunca bunak yaşlılara dönüyordum bende. Sonuçta bunaklar da bazen haklıdır değil mi? Daha fazla düşünmeden ayağı kalktım. Saat geç olmadan derneğe gitmeliydim.

“Anne benim dernekte işlerim var geç kalırsam abimi yollarsın” onaylar biçimde kafasını salladı. Ben de giyindim. Berrak bugün ne karıştırıyordu merak ediyordum. Anneme de çatıyla ilgili bir şey söylememiştim. Söyleyemezdim de zaten. Hem evi hem de polis merkezlerini ayağa kaldırırdı.

Derneğe geldiğime dışarıda kimse yoktu. Sohbetlerin olduğu odaya ilerledim. Gördüğüm kişiyle mutluluktan ağlama kısmına gelmiştim. Ne güzel bir kız olmuştu böyle. Tesettüre girmişti. Bir insana tesettür bu kadar mı yakışır. Hemen koşa koşa yanına geldim. Sımsıkı sarıldım. Nasıl da özlemiştim.

“Ne kadar güzel olmuşsun böyle. Tesettüre de girmişsin. Ya sen beni çok mutlu ettin. Allah da seni mutlu etsin” Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Bir kenara geçip oturduk. O da teker teker anlatmaya başladı.

“Biliyorsun ki senin yanına geldiğimde daha yeni sevgilimden ayrılmıştım. Ve psikolojik tedavi görmek istedim. Seni tavsiye ettiler bana. Sen de bana Allah’ı ve cenneti anlatınca merak ettim. Bu kadar güzellik gerçekten var mı diye bir sürü araştırma yaptım. 1 ay boyunca videolar izledim, kitaplar okudum. Tesettüre girmeye karar verdim. Sana sürpriz olsun diye hiçbir şey söylemedim. Berrak sağ olsun bana çok yardımcı oldu.” Berrak’a baktım. Onun da gözlerinin içi ışıl ışıl parlıyordu. Bu nasıl bir huzurdu böyle Allah’ım. Sanki çocuğumu okutmuşum da evlendiriyormuşum gibi hissediyordum. Gerçekten de Zehra benim çocuğum gibiydi.

“Gel kız buraya sana da sarılacağım” bu dediğime tebessüm etti. Berrak’ı kendime çekip sıkıca sarıldım.

“O zaman Zehracığım. Bundan sonra dernekte sen de kalacaksın. İtiraz yok.” Kafasıyla onayladı ve yanımıza geldi. Evet bir insanın kapanmasına vesile olmak çok büyük bir şey değildi. Ama kapanan için çok büyük bir adımdı. Birinin hayatına dokunmak, orada kalıcı

olmak çok güzeldi. Benim tebliğe devam etmem için çok büyük bir motiveydi. Bir masayı komple doldurmuşlardı altın günü gibi.

Yemek işine genellikle hanımlar evinden o gün ne yemek yaparlarsa onlardan getirirlerdi. Böylelikle yemek çoğalır ve herkesi de doyururdu. Çaylar da gelince yerimize oturduk. Herkes teker teker gelmeye başlıyordu. Birkaç ilahiyat okuyan arkadaşımız Kur'an dersi veriyorlardı bilmeyenlere. Berrak ile Zehra vardı yanımda. Ben de bugün olan olayı anlatmaya başladım. İkisi de şaşırmıştı. Çünkü hastanede pek böyle olaylar olmazdı.

"Allah Allah, neden böyle bir şey yaptı ki durduk yere?"

"Kim olduğundan haber var mı?"

"Bence oyun oynuyorlar bana. Göz korkutmak istiyorlar yani. Kim olduğunu da bilmiyorum. Hastanede ilk defa gördüm." Çok fazla üstelemediler. Sohbet zamanı gelmişti. Bugün sohbeti ben yapacaktım. Herkes çaylarıyla beraber yerlerini aldı.

"Bugün size Musab b. Ümeyr›i (r.a) anlatmak istiyorum. O ilk yıl müslüman olanlardandı. Ailesi çok zengindi. Evlerinden deve eti eksik olmazdı. Musab b. Umeyr zengin olduğu kadar yakışıklıydı da. Peygamberimizin (s.a.v) tebliğ ettiği dini duyunca bir rivayete göre daha 17 yaşında zenginliğini şanını şöhretini bir kenara bırakıp İslam'ı kabul etti. Annesi "Eğer atalarının dinine dönmezsen bütün mal varlığını elinden alırım" diyince Musab b. Umeyr "Ant olsun ki ben peygamberin dininden vazgeçmem" deyince annesi onu bir hapse kapatmıştı. Birkaç gün aç bırakılmıştı. Mekke'nin yakıcı sıcağında ne yemek yiyor ne de su içiyordu. İşkence görüyordu sürekli. Hz.Ali rivayet ettiğine göre "Musab Peygamberimiz'in yanına geldiğinde üstünde yamalı bir elbise vardı. Peygamberimizin (s.a.v) mübarek gözleri dolmuştu. Çünkü Musab müslüman olmadan önce çok zengindi." Yeni gelen ayetleri ezberlemeye başlamıştı. Bu sıra-

da türlü türlü işkenceler görüyor, zulüme uğruyordu. Ama yine de vazgeçmiyordu.

Bir gün Habeşistan'a tebliğ için bir muallim gönderilecekti. Peygamberimiz de Musab b. Umeyr'i seçti. Musab "ya Resulullah ben sadece 4 ayet biliyorum yaşım da o kadar büyük değil" demedi. Hemen kabul etti ve Habeşistan'a da Medine'ye de ilk hicret edenlerden oldu. Medine'de dini yayıyordu ama Medine'nin ileri gelenleri daha iman etmediği için yayılmasına engel oluyordu. Musab bir gün yine islamı öğretirken Sad b. Muaz içeri girdi. Sad onu görünce mızrağını alıp "Sen insanları kandırıyorsun eğer canından olmak istemiyorsan git burdan" deyince Musab "Önce benim söylediklerimi dinle. Maksadımı anla. Eğer beğenirsen kabul edersin, beğenmezsen engel olursun." Kur'ân-ı kerîmin eşsiz belagatı ve tatlı üslûbunu işiten Sad kendini tutamayıp, "Bu ne kadar güzel ne kadar iyi bir sözdür. Bu dine girmek için ne yapmalı?" diye sordu. Mus'ab bin Umeyr, onun bu sözü üzerine ona kelime-i şehâdeti öğretti. Bu saatten sonra Medine›de İslam hızlıca yayıldı. Mus'ab bin Umeyr, Bedir Savaşı'na katılıp sancağı taşıdı, büyük gayret ve kahramanlık gösterdi. Mus'ab Uhud Savaşı'na da katıldı. Sancağı taşıdı. Bu savaşta Peygamberimizin (s.a.v) yanından ayrılmayarak saldıranlara karşı koyuyordu. İki zırh giyinmişti. Bu haliyle Peygamberimize benziyordu. Müşrik ordusundan İbn-i Kâmia adında biri Peygamberimiz'e saldırırken, Mus'ab bin Umeyr onun karşısına çıktı. Bu müşrik, bir kılıç darbesiyle Mus'ab bin Umeyr'in sağ kolunu kesti. Mus'ab bunun üzerine sancağı derhâl sol eline aldı.

Mus'ab o esnâda; "Muhammed (aleyhisselâm) ancak resûldür. Ondan evvel daha nice peygamberler gelip geçmiştir" meâlindeki Al-i İmrân sûresinin 144. âyet-i kerîmesini okuyordu. İkinci bir darbe ile sol kolu da kesilince, sancağı kesik kollarıyla tutup göğsüne bastırdı ve yine aynı âyet-i kerîmeyi okudu. Bu hâliyle kendini Peygamberimiz'e siper yapan Mus'ab bin Umeyr'in üzerine hücum eden İbn-i Kâmia, vücûduna bir mızrak sapladı ve Mus'ab bin Umeyr yere yıkılıp şehit oldu.

Mus'ab bin Umeyr zırh giydiği zaman, Peygamberimize benzediği için müşrikler onu şehit edince Peygamberimiz'i öldürdüklerini zannetmişlerdi.

Hazret-i Mus'ab şehit olunca; onun sûretinde bir melek, sancağı aldı. Mus'ab'ın şehit düştüğünden Resûlullahın henüz haberi olmamıştı. "İleri ey Mus'ab ileri!" diye sesleniyordu. Bunun üzerine bayrağı elinde tutan melek, geri dönüp Resûlullah efendimize; "Ben Mus'ab değilim" diye cevap verince, Resûlullah sancağı elinde tutanın melek olduğunu anladı. Bundan sonra Peygamberimiz sancağı Hazret-i Ali'ye verdi.

Resûlullah efendimiz, Mus'ab bin Umeyr'i şehit olmuş görünce, başı ucuna dikilerek Ahzâb sûresinden:

"Mü'minlerden öyle yiğitler vardır ki, onlar Allah'a verdikleri sözde sadâkat gösterdiler. Onlardan bâzıları şehit oluncaya kadar çarpışacağına dair yaptığı adağını yerine getirdi. Kimisi de şehit olmayı bekliyor. Onlar verdikleri sözü asla değiştirmediler" meâlindeki âyet-i kerîmeyi okudu. Şimdi size soruyorum kardeşlerim. Neden namaz kılmıyoruz? Ailemiz işkence etmiyor diye mi? Neden tesettürümüz tam değil? Bu dini kolay bulduk diye mi?"

Sözümün bittiğini anlayınca bir sessizlik oluşmuştu. Herkes yavaş yavaş kıpırdanmaya başladı. Bende Zehra'nın yanına uğradım. Bugün eve gitmem gerektiğini söyleyip yola koyuldum. Otobüs durağında bekliyordum.

"Selam" diye bur ses duyunca arkamı döndüm. Karşımda Bora'yı görmeyi beklemiyordum.

"Aleyküm selam" deyip önüme döndüm. Bu beni nereden gördü de yanıma geldi diye merak ediyordum. Karşımda dikildi.

"Evin buralarda mı?" Ben gitmesini isterken soru sorması tam bir işkenceydi.

“Hayır. Otobüs bekliyorum.” “Senin evin burada mı?” diye ekledim. Hem konuşmak istemiyordum hem de soruyu ben soruyordum. Aferin bana. Neden sordum hiçbir fikrim yoktu.

“Evet tam şurada. Ama istersen seni evine bırakabilirim” Gösterdiği yere baktım. Dubleks bir evdi. Güzel görünüyordu. Buralarda böyle bir evi nereden bulmuştu ki? Ona baktığımda gülümsüyordu.

“Hayır gerek yok. Neyse iyi akşamlar” ben de gülümsemiştim. Nedeni yoktu. Ama yine de yanlış anlaşılır diye gülmeyi yarıda kestim. Konuşmadığımı görünce iyi akşamlar deyip gitmişti. Derin bir ‘oh’ çektim.

Zaten ilk otobüsü kaçırdım bu otobüsü de kaçırmamak istiyordum. Bekledim. Tam karşı yolda ağlamaktan gözü kızarmış bir kadın vardı. Bu kadın bir yerden tanıdık geliyordu. O da bana bakıyordu. Gözü kaymıştır diye düşünerek başka yöne baktım. Ama o bana doğru geliyordu.

“Demek beni reddetmesinin sebebi sensin.” diye bağırıyordu. Ne dediğini anlamamıştım.

“Efendim anlamadım.” Boş gözlerle ona bakıyordum. Herkes bize bakıyordu. Biriyle mi karıştırdı beni?

“Bora’nın sana nasıl baktığını nasıl güldüğünü gördüm inkâr etme” normal gülümsemişti halbuki. Bakışı da normaldi. Ama onu sevdiğinden başkasına bakmasına tahammül edemiyordu. Otobüs durağındaki teyzeler yargılarcasına bana bakıyordu.

“Bak sen beni yanlış anladın”

“Ne yanlış anlaşılması. Bundan sonra en büyük düşmanın benim kızım” dedi. Daha onu sakinleştiremeden işaret parmağını sallayarak gitti.

Üzerimde ağır bir yorgunluk vardı. Abdest almadan da geçmezdi bu yorgunluk. Kalkıp abdest almaya başladım. Önce ağzıma 3 kere su verdim Allah›ım sen kötü ve razı olmadığın konuşmalardan beni sakındır diyerek. Burnuma su verdim üç kere. Sonra yüzümü yıkadım. Allah›ım sen harama bakmama müsaade etme, zerre kibir varsa bende yok et diyerek. Kolumu yıkadım. Allah›ım sen beni hırsızlık ve haram sevda gibi haramlardan sakındır diyerek. Başımı mesh ettim. Allah›ım sen bu başı senden başkasına karşı eğdirme diyerek. Sonra kulaklarımı ve arkasını yıkadım. Ensemi yıkadım. Ayaklarımı yıkadım Allah›ım sen beni haram mekânlardan uzaklaştır diyerek. Bu duayı peygamberimiz (s.a.v) yaparmış. Ben Arapçasını bilmediğim için Türkçe bir şekilde yapıyordum.

Abdestimi de aldıktan sonra namaz kılmaya başladım. Namazdan hemen sonra sünnet olduğu için ayete-l kürsi okudum. Bazen her şey bana zor geliyor. Bir insanın düşünce tarzını değiştirmek, herkese örnek olmak zorunda hissetmek, dernek kurmak... Örnek olmak zorunda hissediyordum çünkü en ufak bir yanlışımda ‘Bakın kapalılar da böyle’ diye söyleneceklerdi. Halbuki her insan hata yapardı. Önemli olan hatalarından ders çıkarabilmekti. Ama sonra sabır diyorum. Çünkü ayetteki gibi “Allah sabredenlerle beraberdir.” Bakara suresi 153. Ayet

Dün o kızın halini gördükten sonra hiçbir şey yapasım yoktu. Bir uyuşturucu bağımlısı gibi bir erkeğe bağımlıydı. Kendisi buna aşk diyor olabilirdi. Ama yanılıyor. Aşk, yar olmaktı yara değil... O kendine yara yapmıştı. Üstelik bana da haksız yere düşman olmuştu. Hastaneye gelmiştim. Berrak’ı almayı unuttuğumu fark ettim. Biz beraber gelirdik hastaneye. Kafam o kadar dağınıktı ki... Meğerse ne kadar kötüymüş yanlış anlaşılmak.

Berrak’a mesaj atıp durumu izah ettim. Onun da anlayışlı davranacağına eminim. Tabi geldiğinde soru sormayı bırakabilirse. Tam odama girecektim ki Bora’nın odasından konuşma sesleri geldi. O

kadar sesli konuşuyorlardı ki herkes onun kapısına bakıyordu. Ben sessizce odama girdim. Ne kadar merak etsem de onları dinlemek doğru olmazdı. Biraz daha sesler yakınlaştı.

“O kızı mahvedeceğim” bu ses dün ağlayan kızın sesiydi. Hiç dışarı çıkmamak en iyisi olurdu. Kız için Allah’a dua ediyordum. Çünkü hareketleri filmlerden alıntı gibiydi. Yapmacık ve samimiyet yoksunu... Bana öyle davrandığı için demiyordum. Gerçekten böyle hissediyordum. Ben beklerken odanın kapısı açıldı.

“O kız sana bir şey yaptı mı” Tencere kapak gibiydiler aslında. Neden böyle demiştim bilmiyorum. Biraz üzüldüm mü ben?

“Önce bir sakinleşin Bora Bey. Bir kadınla nasıl konuştuğunuza dikkat edin.” Saçlarını eliyle geriye attı. Gözlerini kapattı. Sakinleşmeye çalışıyordu. Sanırım çok resmi konuşmuştum. Ama hak ediyordu. Pek bir şey de dememişti halbuki. Neden böyle bir tepki verdiğimi bilmiyordum.

“Tamam o zaman. Gel gidiyoruz” Bir bu eksikti. Kolumu hemen çektim elinden. Dokunduğu yerlerin yandığını hissettim.

“Tabi seve seve siz emredin yeter. Ne diyorsun sen ya daha bir sürü randevum var. Hem sen dişçi değil misin git diş çek.” Ondan uzaklaşmaya çalışıyordum ama o daha çok yaklaşıyordu.

“Başlarım şimdi dişine gel benle “ tutmadım uzattığı eli. Niye tutayım ki zaten. O kız dışarda ağlıyordu. Ben burada Bora beyi (!) mi eğlendirecektim. Tövbe estağfurullah.

“Tamam Azra gidiyorum.” dedi ama gitmedi. Uzun uzun baktı. Gitmeye niyeti yoktu herhâlde. Ben de onun yanına gittim. Ve kapıyı açtım.

O da demek istediğimi anlayıp çıkıp gitti. Uzun uzun baktım kapıya. Bana karşı bir şeyler mi hissediyordu? Bu kadar kısa sürede bir şey hissedeceğini sanmıyordum. Fakat bakışları çok garipti. En son içeriye randevusu olan Ece Hanım girince zoraki gülümsedim. Bugün çok yoğun geçecek gibiydi.

Saat 4'e geliyordu. Yorgunluktan bitap düşmüştüm. İnsanların nasıl dertleri vardı böyle. Allah hepsine sabır versin. 18 yaşındaki kız 15 yaşında evlenmişti. 2 çocuğu vardı. Kendisi daha çocukken nasıl bakacaktı ki onlara. Sadece Allah bana yeter diyebiliyordu. Antidepresan ilaçlarından verebildim. Elimden gelenin bu kadar olması o kadar çok canımı sıkıyordu ki. Şikâyet etsem ne diyecektim ki. Kız reşit olmuştu sonuçta. Kimse bir şey yapmazdı. Keşke daha önceden tanışsaydım dedim içimden. Bu keşke kelimesi ne kadar pahalı bir kelimeydi.

Bir kadın daha gelmişti. Babasının ölümünden sonra sinir hapları içiyormuş kendi başına. Eşi de onu dövüyormuş. Karnındaki çocuğu düşürmüş. Şimdi de sığınma evlerinde kalıyormuş. Ve eşiyle kaçarak evlendiği için annesi ona bakmak istemiyormuş. Hangi anne çocuğunu atardı ki. Ama anne olmadığım için bir şey söyleyemezdim. Çünkü annelik herkesin hakkında atıp tutacağı bir şey değildi. Sadece anne olanlar anlardı onun halinden. Sonuçta herkesin kendine göre doğru sayabileceği gerçekleri vardı. Bana göre gerçek bir tane olmalıydı. Diyecek bir şey de yoktu. Elimden geleni yapıp tevekkül ediyordum.

Berrak da yanıma geldi. İlk önce bir şey söylemedi. Ama sonra elini açıp parmaklarıyla suçlarımı söyledi.

“Sabah beni almaya gelmedin. Gün boyunca hiç konuşmadık. Şimdi geldim. Ama yüzünden düşen bin parça. Neler oluyor. Ben mi bir şey yaptım?”

“Hayır tabii seninle alakası yok. Sadece... Bora biraz moralimi bozdu.”

“E deseydin bize. Zehra onu döverdi.” Gülümsedik ikimiz de. Zehra erkeksi bir kızdı. Ama galiba kapandıktan sonra o huyunu törpülemişti.

“Bu arada Zehra demişken o buraya gelecekmiş.” diye ekledi Berrak. Zehra dediği sırada aklıma dernek gelmişti. Derneği bu aralar ertelemeliyim. Zaten ilahiyat okuyan kızlar vardı. Onlar benim yerime idare edebilirlerdi. Beraber namazımızı kıldık. Biz namaz kıldıktan sonra Zehra geldi. Bu kızı çok seviyordum. Aramızda pek yaş olmasa da abla kardeş gibiydik.

Yanımıza oturdu. Bugün pek konuşmak istemiyordum. Pek konuşan biri değildim ama artık konuşmak bile gereksiz geliyordu bana. Tabi başıma gelen bir olayla böyle olmadım. Sadece o olay beni uyandırdı. Derin tefekküre sevk etti. Onlar konuşurken ben küçük fıkıh kitabını açıp okumaya başladım. Daha doğrusu pek okuyamadım. Kızlar benim dünyadan soyutlandığımı görünce dürttüler.

“Azra, sana dedi?” diye ikaz etti Berrak. Ama ben ne dinliyordum ne de ne dediğini anlıyordum.

“Ne dedi?” deyince Berrak içinden sabır çekmeye başladı. Neden bu kadar kızıyordu ki?

“Dedi ki üzülme Allah bizimledir” gülümsedim. Cidden öyleydi. Bir ayet bütün dertlere şifa olabiliyordu.

“Ben üzülmedim ki sadece bugün pek konuşmak istemiyorum. Yemek yemedim de ondandır” İnandıklarını düşünmüyordum ama seslerini çıkarmadılar. Anlatacak bir şeyleri olsa söyler zaten diye düşünüyorlardı herhalde benim hakkımda.

Bora’nın ağzından

Bu kız çok akıllıydı. Benim gibi birine yüz bile vermemişti. Kapalı diye desem... Başı örtülü sevgilim de olmuştu. Peki ya bu kızın yaptığı da neydi?

Tanışmamız aklıma gelmişti. Çok garip tanışmıştık. Selim bana ‘Bir yer var bizimkiler beni oraya çağırdı. Camları indirecek sonra da kaçacakmışız’ dediğinde soru bile sormadan kabul etmiştim. Bana da biraz renk olurdu. Derken onu görmüştüm. Azra’nın korkan yüzü bile güzeldi. Hoş, kız ne yapsa güzel görünürdü benim gözüme. İyi ki de taş atmıştım dedim kendi kendime. Yoksa nasıl sevecekti beni Azra? Tamam nefret ediyordu benden ama her an sevebilirdi beni.

“Gidiyor muyuz Bora?” dedi bana yaklaşarak. Bugün temizleme günüydü. Elimize sopaları aldık ve hep beraber depolarına doğru yola çıktık. Bu sefer hiç kimseye müsamaha göstermeyecektik. Başımı salladım ona cevap olarak.

Hiç diş doktorlarına benzemediğimi ben de biliyordum. Diş doktoruna benzemek mi? Daha neler. Dayımın torpiliyle doktor olmuştum zaten. Doktor olmak kolay iş. Dersini çalış, sınavı kazan, derslerden geç ve tamam. Artık doktorsun. Şimdiye kadar paramızla her kapıyı açtık. Bu da benim rahat davranmamı sağlıyordu. Nerede bir kavga olsa dövüş olsa oraya gitmeyi severdim. Namım yayılıyordu böylelikle. Depoya geldiğimizde arabadan indik.

“Selim, sen arkadan gir ben ön kapıya gideceğim” dedim sessizce. Başını sallayınca yanında duran iki kişiyi de alıp arka kapıya yöneldi.

Ön kapıyı gürültülü bir şekilde açtım. Kapının sesini duyunca herkes bana baktı. Daha ne olduğunu anlamadan sopalar konuştu. Kemiklerinin sesi kulağıma geliyordu. Galiba bu benim en sevdiğim sesti. Her gördüğüme sopayı sallıyordum. Herhalde bu sopa işini deli doktorundan öğrendim. Belki de hala yanında sopa taşıyordur? Yine aklıma o gelmişti. Gerçekten mi? Kavgada bile aklıma gelecek miydi böyle? Çok garip. Bu benim için bile garip. Beni istemediğini hatırladım. Önümdeki adamdan çıkardım bütün hırsımı. Selim bana garip garip baktı.

“Hem bizden önce adamları dövüyorsun hem de garip garip gülüyorsun. İyice delirdin sen” Delilik artık bana hakaret olarak gelmiyordu. Bir insan neden deli olduğu için utansın ki?

Bir şey demeden arabaya binip eve doğru yol aldım. Galiba bugünkü serüvenimiz bu kadardı. Selim’i orada bırakıp yaralılarla ilgilenmesini söylemiştim. Ya bir ormana atar. Ya da hastaneye götürürdü. O onun insafına kalmıştı.

Evde telefonumla uğraşırken bir ses duydum. Es Salatu Ve’s-Selamu Aleyke Ya Rasulallah! Çok yanık okuyordu. Komşulardan biri müziğin sesini çok açmış olabilirdi. Ama hangi müzikte Allah lafzı geçerdi ki. Belki de yaşlıların dinlediği bir türküdür dedim kendi içimden. Daha fazla dinlemek istemediğim için odama gittim. Erken uyumam gerekiyordu. Daha yarın doktorculuk oyunuma devam edecektim.

O kızı kendime aşık edecektim.

Çok çabuk değişen hayatıma baktım. Sahi bu kadar kolay mıydı? Birini görüyordun ve tamamen hayatın değişiyordu. Uçuruma doğru savruluyordun birdenbire. Tutunacak bir dal bulamazsan bu hız sana çok gelecekti. Kalbini durduracak olan hız mıydı yoksa seni uçuruma atan kişi miydi? Peki burası gerçekten uçurum muydu? Belki size abartıyor gibi geliyordum. Ama bunlar benim için çok yeni duygulardı. Okul hayatım boyunca erkek arkadaşım olmamıştı hiçbir anlamda. Şimdi hiçbir şey yaşamasam bile günaha girmiş gibi hissediyordum. Nasıl anlatsam, bir olay yaşarsınız veya bir kişiyle tanışırsınız da içiniz kararır ya, bir yandan da bunun bir son değil tam tersi başlangıç olduğunu hissedersiniz ya. Ben şu an onu yaşıyordum. Bilmiyorum size de oldu mu?

Bora'nın yanındaki kız aklıma geldi. O kızı tanımıştım. İntihar yalanını uyduran kızdı. Bora'yı her gördüğümde o kız da hemen yanında bitiyordu. Galiba aralarında bir şey vardı.

"Hadi ya geç kalacağız." diye yakındım Berrak'a. Eşarbını yaparken beni de burada ağaç etmişti. Her zamanki hali diye söylendim kendi kendime. Bugün günlerden cuma ve yarın Berrakla ben kardeşim İsra›yı da alıp karne hediyesi olarak gezdirecektik. İsra, çok başarılı bir öğrenciydi. Ve bir hediyeyi hak etmişti.

"Geldim işte" Berrak'ın sesini duyduğumda olmayan saatime bakar gibi yaptım ve "Evet iki saat sonra geldin" dedim yakınarak. Gözlerini devirip kapıyı kapattı. Ben de arkasından yürüdüm. Otobüs durağına doğru gidiyorduk.

"Otobüsü beklersek geç kalırız. İstersen bir taksiye binelim" dedim. Çünkü otobüsler tıklım tıklımdı ve çok beklerdik. Otobüslerden sıkılmıştım artık. Berrak da sesini çıkarmayıp başını salladı.

Taksiye binip gideceğimiz adresi söyledim. Şoför, bembeyaz sakalları olan, kilolu ve yüzü kırışmış bir amcaydı.

“Bu akşam sohbette hangi konuyu konuşacaksın?” diye sorunca Berrak’a döndüm. Biraz düşündükten sonra çantamdan defterimi çıkardım. İlmihal konularına baktım. Anlattıklarıma ve anlatmadıklarıma da baktım.

“Akraba ilişkileri” duraksadım ve devam ettim. “Akraba ilişkilerinin bize ne gibi faydaları olduğunu, sıla-i rahimden kastın ne olduğunu anlatmayı düşünüyorum.”

“Güzel olur aslında. Genç kardeşlerimiz de beğenirler hem. Bir de akşam Zehra’nın sana söyleyecekleri varmış.” Kaşlarımı çattım.

“Ne konuşacakmış?”

“Bilmiyorum ağzını aradım ama yine de söylemedi.”

Tamam anlamında başımı sallayıp pencereye bakmaya başladım. Bu yollar bana hep okul yollarını hatırlatırdı. İlkokulda, ortaokulda ve lisede çok nadir güzel anım olmuştur. Hiç sevilmemiştim ve o bende bir travma olarak kalmıştır. Neden sevmediklerini de bilmiyordum. Çok asosyaldim herhalde ondandır diye düşündüm. Ama ondan olamazdı. Sonuçta beni sevmedikleri için asosyaldim. Ne aileme ne öğretmenlerime bu durumu söyleyebildim. Ne diyecektim ki onlara. Kimse beni sevmiyor mu? Zorla kimse kimseyi sevemezdi. Sadece “mış” gibi yapardı. Arada bir öğretmenlerim anlasa da ses etmiyorlardı. Çünkü hiçbiri, hiçbir öğrenciyi umursamıyordu. Öğretmen-öğrenci ilişkisi not ilişkisine dönmüştü. Bu durum üzücüydü ama sistemden dolayı böyle bir hal almıştı. Kötü anılar olsa da yollar bile çocukluğu hatırlatıyordu insana.

Düşüncelerimden kurtulup camdan bakışlarımı çevirdim. Yol biraz uzundu ama sanırım yaklaşmıştık. Gelen geçen arabaları izliyordum.

“Dikkat et, dikkat et lütfen” diye bağırdı Berrak. Daha ne olduğunu anlamadan bize doğru gelen aracı fark ettim. Amca ‘Fren çalışmı-

yor' demekten başka bir şey diyemedi. Olaylar o kadar hızlı gelişiyordu ki ne ara Berrak'a doğru eğilip sarıldığımı bile hatırlamıyordum. Son hatırladığım şey ise belimde ve kolumda oluşan ağrılardı.

Çok gürültü vardı. Ağlamalar, bağrışlar. Neredeydim ben böyle? Sesleri duyabiliyor fakat gözlerimi açamıyordum. Biraz daha bekledim. Sanki kırk yıldır uykudaymışım gibi uykum vardı. Göz kapaklarımın ağırlığından gözlerimi açamıyordum.

"Berrak daha dikişlerin var lütfen gel" kapının arkasından geliyordu bu ses. Bizim hastanenin hemşiresi Fatma'nın sesiydi bu.

"Ya Fatma, kardeşim o benim bırak gireyim" diyordu yakınırcasına. Ardından kapının açılma sesi duyuldu. Ben merak ettiğim için olup bitenleri, gözlerimi açmaya çalışıyordum. Berrak baş ucuma kadar geldi. Ve nihayet ben de gözlerimi açabildim. İncitmek istemezmiş gibi yavaşça açıyordum.

"Azra" ardından hıçkırığı duyuldu "Kardeşim" dedi en içten bir şekilde. Onu bu halde görmek içimi acıtmıştı. Ağlamaktan gözleri kızarmış, göz altları morarmıştı. Benim de gözümden bir damla yaş geldi. Berrak arkasını dönüp

"Uyandı" diye bağırmaya başlamıştı. Ben, kime dediğine bakarken arkasından babam, annem, kardeşim, abim, Zehra, birkaç samimi olduğum hemşire, hastane çalışanları ve Bora gelmişti. Bu kadar kalabalığı bir arada görünce gözlerim büyümüştü. Demek bu kadar önem veriyorlar diyerek gülümsedim.

“Kızım” deyip sarılmaya başladı annem. Ben de ona sarılacaktım fakat o kadar sıkı sarılıyordu ki canımın ağrısını durduramadım.

“Gülsüm abla dikişleri var daha, o kadar sıkı sarılma” dedi Berrak. Ben ona bakarken annem de üzerimden kalkmıştı. Bir şeyim yok anlamında gülümsedim. Onun da gözleri ağlamaktan şişmişti ve uyumadığı çok belliydi. ‘Canım annem benim’ diye geçirdim içimden. Ardından gözlerim Bora’ya kaydı. Ruhsuz bir şekilde olup bitenlere bakıyordu. Ben ona bakarken aklıma gelen düşünceyle kafamı tuttum. Ama şükür ki başörtüm başımdaydı. Başörtümün olmadığını sanmıştım bir an. Hemşire ne yaptığımı anlayınca,

“Yoğun bakımından çıktıktan sonra başörtünü taktım merak etme” dedi. Ona içten bir tebessüm gönderip abime döndüm. Üzüldüğünü ve ağladığını belli etmemeye çalışıyordu. Fakat pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Ona baktığımı anlayınca gelip hafifçe bana sarıldı. Arkasından İsra’da sarılmaya başladı. Biz bütün plan programı yapmıştık halbuki. Ona karne hediyesi verecektik. Ama bazen istediğimiz şeyler olmayabiliyordu. ‘Demek ki hayırlısı buymuş’ dedim içimden. İkisi de sarılmayı bırakınca İsra›ya döndüm.

“Sana da karne hediyesi veremedik. Olsun biz de bir sonraki haftaya cuma yaparız.” Bana garipçe baktı. Yanlış bir şey mi söyledim diye düşünmeden edemedim.

“Cuma’ya kadar dikişlerin iyileşmez ki”

“Bir haftada neden iyileşmesin ki” dediğimde herkes birbirine bakmaya başladı. Niye bu kadar garip davranıyorlardı. Ya da ben mi gariptim?

“Abla 3 gündür yoğun bakımındasın. Bu sabah seni normal odaya aldılar. Bugün salı” Ne diyeceğimi bilemiyordum. O kadar uzun tahmin etmemiştim. Şaşırmıştım. Annemle babam çok üzülmüşlerdi.

Nasıl üzülmesinlerdi ki? Doğru düzgün düşünemiyordum galiba. Sanırım biraz dinlenmem lazımdı. Teker teker personeller geçmiş olsun dileklerini iletip ve hiç bitmeyecek olan 'Benim bir akrabaya da böyle olmuştu' ile başlayan konuşmalarını sonlandırıp gitmişti. Tamam samimiyetlerini göstermeye çalışıyorlardı ama neden trafik kazası geçirmiş insana trafik kazasından ölen akrabasını anlatıyordu ki. Sonuçta psikolojik olarak etkilenebilirdim.

En son babam kalmıştı. Gözleri şefkatle bakıyordu. Babam bana öyle baktıkça benim içim güven doluyordu. Nasıl güven dolmasın ki. İlk sevdiğim adamdı o benim. Yokluğu içimi kemirirdi.

"Nasılsın şimdi kızım?" Fazla duygusallığı sevmiyordu. Hislerini belli etmiyordu da.

"İyiyim çok şükür babacığım. Sen nasılsın?" Yatağın üzerine oturup elimi tuttu. Babam elimi tutmuştu.

"Polisler ifadeni almaya gelecekler. Her şeyi bir bir anlat tamam mı kızım? Taksi şoförü de yeni yoğun bakımından çıktı zaten. Berrak da uyandığında ifadesini vermişti zaten. Ağrın sızın var mı?" Şaşkınca babama bakıyordum. Bu kadar çok cümle kurar mıydı?

"Kolum ağrıyor bir de sırtımda ağrı var o kadar. Sen merak etme babacığım ben iyiyim" 'Öyle olsun ama inanmadım' der gibi yaptı başını. Aslında çok fazla ağrım vardı. Doğrulamıyordum bile. Kolum da kırılmıştı. Gözlerimin ağırlaştığını hissedince dinlenmek için gözlerimi kapattım.

Abim ve İsra kantine gitmişti. Annem de babamın ardından çıkmıştı. Zehra da hiçbir şey söylemeden çıkmıştı. Odada Berrak ve Bora kalmıştı. Berrak Bora'ya çok kötü bakıyordu. Ben burada olmasam kavga bile çıkarırdı. Ben de sıkıntıdan parmaklarımla oynuyordum. Bora ne konuşuyor ne de gidiyordu. Ne eskisi gibi gülüyor ne de bir tepki veriyordu. Ne düşünüyordu anlayamamıştım.

“Geçmiş olsun” dedi sonunda yaşam belirtisi göstererek. Buna karşılık konuşmaktan yorulduğum için nezaketen tebessüm ettim. O da benim gibi tebessüm etti. Geldiğinden beri ilk defa gülümsemişti. Uzun uzun bana bakınca gözlerimi çevirip gülümsememi sildim. Berrak’a baktığımda bana da sinirli bakıyordu. Ben ne yapmıştım ki? Kaşlarımı çattım.

“Bir isteğin varsa bana söyleyebilirsin” dediğinde şaşırmıştım. Çok nazikti ya da halime acıyordu. Berrak’a dönüp baktığımda daha ben söylemeden kalkıp gitti.

“Aslında senden istediğim bir şey var” dedim. Belki de bunu söylemezsem geç kalacağımı hissettim. Onun için şimdi tam vaktiydi. O da merakla bana bakıyordu.

“Tabi söyle” dedi şaşkınlıkla. Bir şey istememi o da beklemiyordu.

“Benimle bu kadar samimi olmanı ve ilgilenmeni istemiyorum.” dedim bir çırpıda. Ciddi olduğumu görünce o da ciddiyete büründü.

“İyi ama ben sabahtan beri sana tek bir şey söylemedim. Daha yeni konuştum ve sen hemen bunu söylüyorsun. Ne dememi bekliyorsun ki?” dedi. Galiba kırıcı konuşmuştum onun nezdinde. Ama geri adım atmayacaktım. Bora konusunda kararım kesindi.

“Ben genel anlamda söylüyorum Bora” adını söylediğimde bana garip bakmaya başladı. Bakışlarına anlam veremiyordum. Sözlerime devam ettim “Ne hiç kimsenin yanlış anlamasını istiyorum ne de Rabbime karşı mahcup olmak istiyorum” dediğimde kaşlarını çattı. Yanıma yaklaşıp,

“Kim bizi yanlış anlıyor ki” dedi.

“Kim olduğunun ne önemi var ki. Sonuçta yanlış “ dedim tabloya, kanepeye hatta duvara bakarak. Gözlerimi olağanca ondan kaçırıyordum.

“Yeliz değil mi? Sana bir şey söyledi mi dediğimde o yüzden bir şey söylemedin” Sarışın kızın adı Yeliz’di demek. Sözlerine cevap vermek istemedim.

“Tamam, cevap verme. Gidiyorum ben. Sen ne istersen o olsun. “ dedi ve kapıya doğru ilerledi. Aklına bir şey gelmiş gibi arkasını döndü.

“Tek sorun benim ateist olmam mı? Tamam o zaman Müslümanım. Şimdi bir sorun yoktur herhalde.” dediğinde şaşırmıştım. Dalga mı geçiyordu. Düşüncelerine kesinlikle katılmıyordum.

“Bir sinirle söylediğin şeye inanacağımı bekleme. Hem ben seninle bu yüzden değil haram olduğu için konuşmuyorum. Lütfen anlayışlı ol” dediğimde suratıma baktı. Çatılan kaşlarını düzeltti. Tam karşıma geçti. Onca İslam düşmanlığından sonra ben nasıl ona inanayım ki. Rahatsız olduğumu anlayamıyor muydu? Sanki hiç umurunda değildi.

Bora tam bir şey söyleyecekken içeriye İsra ve elinde tostlarla birlikte abim girdi. İsra hemen koşarak yatağın yanına oturdu. Ona baktığımda anlamsız gözlerle Bora’ya bakıyordu. Aynı şekilde abim de Bora’ya bakıyordu. Kaşlarını çatmış onu süzüyordu. Sanırım bu bakış hiç de hayra alamet değildi.

“Ne çok olay olmuş böyle” Eşarbımı yaparken söyleniyordum. 1 ay boyunca beni normal odada tutmuşlardı. Durumum bir iyiye bir kötüye gittiği için Doktor da nereye alacağını şaşırmıştı. Ama şimdi iyiydim. Eve gittiğimde secdeden hiç kalkamayacaktım. Çünkü bir sürü kaza namazım birikmişti. Bir ay içinde de ülkede birçok olay olmuştu. Afrin’e girmemiz, Kudüs olayları, çocuk istismarları daha kalbin dayanmadığı bir sürü olay. Bana dün söylemişlerdi bunları. Hasta yatağında üzülmeyeyim diye saklamışlar.

Dünden beri Kuran okuyordum. ‘Elimden başka bir şey gelseydi keşke’ diye geçirdim içimden. Sonra aklıma dernek geldi. Eğer ora-

ya sesimi duyurabilirsem bu bile bana yeterdi. Hemen dernek için sohbet ayarlayacaktım. Bu arada dernek demişken dernekte olan bütün kadınlar sağ olsun haftada bir beni ziyarete geldiler. Bu beni sevindirmişti doğrusu. Bugün taburcu olacaktım. Akşam da hemen sohbet için araştırma yapacaktım. Eşarbımı yaptıktan sonra aklıma 3 hafta önceki olay geldi. Kaşlarımı çattım.

Abim ve İsra içerde çatık kaşlarla Bora›ya bakarken söze girdim.

“Abi bu da hastanedeki diş hekimimiz Bora Bey” dedim sesimin çatallaşmasını önleyerek.

“Memnun oldum” dedi Bora elini uzatarak. Abim bir eline bir de suratına baktı. Sonra da ayıp olmasın diye elini sıktı.

“Ben de memnun oldum. Sanırım sen de çıkıyordun.” dedi. Bunun anlamı git demekti. Bora bana bakıp gülümsedi.

“Ben daha yeni geldim.” Abimi anladı mı yoksa sırf garez olsun diye mi yapıyordu bilmiyordum. Ama abimin çok sinirlendiği kesindi. Lafı değiştirmek için ve acıktığım için ben konuşmaya başladım.

“Abi bana tost yok mu?” Bana baktığında elindeki tostların birini de bana vermişti. Sandalyelerden birine oturduğunda tekrar gözünü kırpmadan Bora’ya bakmaya başladı. Bunun anlamı ‘Hala ne bekliyorsun?’ idi. 5 dakika boyunca kimse konuşmadı. Artık sıkılmaya başlamıştım. Bu neydi şimdi?

“O zaman ben gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni Azra’cım.” dediğinde derin bir nefes almıştım. Ama bir dakika Azra’cım’ mı demişti? Daha kaç dakika önce ne dedim şimdi ne yapıyordu? Çok laubali davranıyordu. Bora dışarı çıktığında İsra yüzünü ekşitti.

“Bu tostlar pahalıydı ya. İçinde ne kaşar var ne sucuk. Bilsem ekmek yerdim” Bu dediğiyle biraz da olsa gergin ortam dağılmıştı. İsra

tutumlu bir kızdı. Bu huyunu çok seviyordum. Aslında ailemizden öyle öğrenmiştik. Tanıdığım savurgan olan kimse yoktu.

"Azra sen ne zamandan beri böyle biriyle arkadaşsın?" Yavaşça abime baktım. Sonra da yutkundum.

"Abi arkadaşım değil. Sadece doktorlar içeri girince o da niye bu kadar doktor var? deyip girmiştir. Olamaz mı?" dedim soran gözlerle. Çok fazla saçmaladığımın farkındaydım. 'Hayır' anlamında başını salladı. Başka bir şey demeden önüme döndüm. Zaten sonra da annemle babam girmişti.

O günden sonra Bora sürekli odama girmeye başladı. Bunun tek anlamı olabilirdi. O da beni sinirlendiriyor olmasıydı. Başka bir anlam yüklemiyordum. Çünkü bu aşk değildi. Aşk daha saf daha gerçekçi olurdu. O sadece küçük bir çocuk gibiydi. Onun bu haline üzülüyordum açıkçası. Sadece kendine zarar veriyordu. Gece gündüz hastanedeydi. 'O sadece bir diş hekimi bu kadar hastanede olması saçma' diye düşünüyordum. Sürmekten beter ediyordum ama gitmiyordu.

"Hazır mısın kızım?" Annem de odaya girmişti. Şükür ki bu hasta yatağından kurtuluyordum. Çantamı omzuma attım. Annemle beraber dışarı çıktık. Kendimi iyi hissediyordum. Çok ilaç yemiştim, çok serum vermişlerdi ama yine de yorgun değildim. Biz annemle yürürken yanımıza Berrak geldi.

"Nasılsın?" dedim onunla konuşmak için. İkimiz de birbirimizi suçluyorduk ki bu boş bir suçluluk duygusuydu. Berrak kendini suçladığı için hiç konuşmuyordu benimle. Çekingen bir şekilde bana baktı.

"İyiyim elhamdülillah sen?" Gülümsedim.

"Ben de." Birkaç adım yürüdükten sonra "Sadece bir soruyla bile bana Allah'ı hatırlatıyorsun" dedim. Sanırım dediğimden bir şey anlamamıştı.

“Hani elhamdülillah dedin ya. İşte her şeye rağmen Allah’a hamd ediyorsun. Bize iyilik de gelse Allah verir. Kötülük de gelse Allah’tandır demek bu.”Dışarıya çıkmıştık. Babam da kapının önündeydi. Bize selam verdikten sonra arabaya doğru yürümeye başladık. İçimi kemiren bir şeyler vardı ama anlayamıyordum. Sanki bir şeyler eksik gibiydi. Gözden kaçırdığımız bir şey var gibiydi. ‹Hayırlısı› deyip yola bakmaya başladım. Arabada başımı cama yaslayamıyordum. Çünkü pinpon topu gibi bir o yana bir bu yana gidiyordu. Onun yerine sadece izliyordum. Gün batmak üzereydi. Ve çok güzel görünüyordu. Arabada sadece annemle babam konuşuyordu. Berrak da benim gibi dışarıya bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Ben de arabadaki herkese bakmayı kesip önüme döndüm. Aklıma abim gelmişti. Bugün hiç ortalıkta gözükmüyordu. Ben de öne doğru eğilip anneme sordum.

“Anne abim nerede?” Yola bakıp cevap verdi. Abim deyince Berrak meraklı gözlerle anneme baktı.

“Senin iyi olduğunu duyunca işe gitti kızım. Çok fazla hareket etme” başımı salladım. Anlaşılan bir süre konuşamayacaktık abimle. Bu bir yandan iyi bir yandan kötüydü. Artık konuşacak konu da kalmamıştı. Hepimiz öylece yolu izliyorduk. ‘Senin şanını yüceltmedik mi? Öyleyse sen boş kaldığında yeni bir işe koyul’ ayet-i kerime aklıma geldi. Hemen telefonu açıp kuran-i kerim okumaya başladım.

Eve geldiğimizde hasta yatağı hazırlamışlardı ama o kadar kötü değildim. Ne kadar onlara söylesem de anlamıyorlardı. Ben de fazla diretmeden uzandım. 2 gün boyunca burada nasıl yatacaktım ki. Daha bir saat bile dayanamıyordum. Ben de bir ümit dernek için izin almaya gittim. Belki orada insanlarla konuştukça sıkıntılarımı unuturdum. Zorlu uğraşlarım sonucu izin vermişlerdi. Ama babam getirip babam götürecekti. Ben de itiraz etmedim. Giyinip dışarıya çıktım. Hava çok güzeldi. Derin bir nefes alıp arabaya bindim. Artık

bütün arabalar bana ürkütücü geliyordu. Olaylara bağlı travma deyip geçtim. O kadar abartmama gerek yoktu.

Derneğe geldiğimde kadınlar pür dikkat Berrak'ı dinliyordu. İçlerinden beni gören kızlar bana selam verdi. Herkes bana bakmaya başlamıştı. Ben de herkese selam verip yerime oturdum. Biraz da dinleyici olup bir şeyler dinlemek istiyordum. Berrak konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Yüreklerimizin yandığı günler yaşıyoruz. Önce kudüs. İlk kıblemiz, emanetimiz, davamız... Bize en büyük hediye olan namazın verildiği yerdir Kudüs. Peygamber efendimiz'in (s.a.v) arşa çıktığı yerdir Kudüs. Bizim için önemi büyüktür. Biliyorum 2 haftadır aynı konuyu anlatıyorum ama hüznümü mazur görün. Onlar bizi en güçlü yanımızdan vurdular. Bizi parçalara ayırdıkça tüm değerlerimize haysiyetsizce saldırdılar. Biz bir arada durdukça zalimler ayakta duramayacaktı. "Sen şusun, sen busun" diye diye paramparça ettiler bizi. İslam alemi bu durumdayken her geçen gün Müslüman kardeşlerimize saldırılırken onlar da arkamızdan kuyumuzu kazmaya devam ettiler. Selahaddin Eyyubi'lere ihtiyacımız var bizim. Ve Allah nasip ederse hanımlar sizin çocuklarınız birer Selahattin Eyyubi olacak. Bu hikâyeyi iyi dinleyin. Bir zamanlar Bağdat'ta bir marangoz çok güzel bir minber yapar. O kadar güzel bir minberdir ki her gelen almak ister. Ama marangoz kimseye satmaz. "Bu minber Mescid-i Aksa'da duracaktır" der. Herkes şaşırır. Çünkü Kudüs, Haçlıların işgali altındadır. Marangoz şöyle der: " Ben zanaatkârım, minber yaparım. Bir komutan da Kudüs'ü alsın, minberi oraya koysun" der. Bu hikâyeyi henüz 7-8 yaşlarındaki çocuk da duyar. Marangozun vasiyetine kulak verir. Aradan 40 yıl geçer. O çocuk minberi alır; Mescid-i Aksa'ya koyar. İşte o çocuk Selahaddin Eyyübi'dir."

Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Sonra da terör olayları. Sırf takipçileri karşısında duyarsız kalmamak için bile teröre karşı yazanlar var. Halbuki umurunda bile değil. Bazıları da olayın ehemmiyeti-

nin farkında değil. Etrafınızdakiler, arkadaşlarınız ya da sizleri takip edenler kahramanlara destek veren kahraman diye tanısın sizi istiyorsunuz. Dinci, kemalist, sağcı, solcu ve daha niceleri. Bize böyle lakaplar takıp bizi sürekli ayırmak istiyorlar. Bazen aynı görüşte olanlar bile görüşlerinden dolayı kavga edebiliyorlar. Bir insanı savunacaksanız körü körüne savunamazsınız. Çünkü o bir insan ve hata yapabilir. " dedikten sonra su içti. Anlaşılan boğazı kurumuştu. Herkes daha olayın ehemmiyetinden çıkamamıştı. Etraf bir süre sessizliğe büründü. Sonra da yavaş yavaş dağılmaya başladılar. Ben de Berrak'ın yanına gittim. Önce konuşmasının güzelliğinden dolayı tebrik ettim. Çok güzel konuştu ve hitabeti çok iyiydi.

"Sen niye geldin? Yaraların daha iyileşmemiş." diye tatlı bir şekilde kızmıştı bana. Bu dediğiyle gülümsedim.

"Ben iyiyim kardeşim benim. Merak etme" dedim tebessümle. Önce kararsız bir şekilde baktı. İyi olduğumdan emin olduktan sonra o da güldü. Biz kendi aramızda konuşurken yanımıza Zehra geldi.

"Zehra nerelerdesin böyle?" Ayağa kalkıp Zehra'ya sarıldım. Fakat o tedirgin gözüküyordu. Bir şey söyleyecekmiş de söylemiyormuş gibi. Berrak da bunu anlamıştı.

"Zehra iyi misin?" diye sorduğunda yalancı bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. Bu kez daha da endişelenmiştim. Galiba Berrak'tan çekiniyordu.

"Berrak bize çay getirir misin?"

"Tamam" dedi ve mutfağa yöneldi. O gittiğinde Zehra'ya baktım. Anlatmasını bekliyordum. Parmaklarıyla oynadı ve omzundan düşen eşarbını arkaya attı.

"Nasıl söyleyeceğim bilemiyorum. Sen hastanedeyken söyleyecektim sana. Ama etrafında sürekli birileri vardı. Ve çok da yeri olma-

dığına karar verdim" Berrak'ın 'Zehra sana bir şey söyleyecekmiş' dediğini hatırlıyordum.

"Sen kızarsın diye söylemekten çekiniyorum. Tedirginliğim sadece bu yüzden. Kızma bana olur mu?" dedi soru sorar gözlerle.

"Ne söyleyeceğine bağlı." O sırada bir abla gelip halimizi hatırımızı sordu. Biz çok fazla konuşmayınca yanımıza kurabiye bırakıp gitti. Zehra'ya baktığımda eski tedirgin haline bürünmüştü. Sanırım konsantre olmaya çalışıyordu. Benim konuşmamı bekleyince ben de

"Seni dinliyorum" dedim.

"Bora" dedi ve duraksadı. Kaşlarım çatılmıştı. Konunun nereye gideceğini pek kestiremiyordum.

"Bora seninle özel konuşmak istiyormuş " Bunu kendi de söyleyebilirdi. Neden Zehra'ya söyletmişti bilmiyordum.

"Neden sana söyledi ki? Hem o hastanede sürekli gelip benle konuşuyordu. Şimdi ne oldu?" Dedim rahat bir şekilde. Zehra'nın da neden gerildiğini anlayamamıştım.

"Beni sevdiğini ve kırmayacağını anladığı için dinlersin diye düşünmüştür. Hastanede konuşması ayrıymış. Şimdi daha özel konuşacakmış. Hem şu an da dışarda " Zehra'ya yaklaşıp şüpheli bir şekilde sordum.

"Sen nereden biliyorsun dışarıda olduğunu?" O da telefonunu çıkardı.

"Mesaj attı." Az önceki gerginliği gitmişti.

"Bir de telefonunu mu verdin ona. Zehra tamam anlıyorum seni ama neden yaptın?" Bu dediğimle pişman olmuş gibi bakıyordu.

“Azra, bana ciddi düşündüğünü söyledi. Hem sen de onu seviyormuşsun. Tek niyeti evlenmekmiş. Ben sadece sevdiğim birinin mutluluğunu istemiştim” durdum. Biraz sakin davranıyordum. Çünkü Zehra kırılmış gibiydi.

“Benim onu sevdiğimi nereden çıkardın? Hem sırf bunun için mi tedirgindin?”

“Her Bora dediğimizde sinirleniyordun. Ben de o yüzden tedirgindim. Hem nefretle aşk aynı gibi bir şey diyordu. Ben de hak verdim” Daha fazla bir şey demeden kafamı salladım. Bora’nın nerede olduğunu sordum. O da yerini gösterdi. Bir de onun ağzından duymak istiyordum Zehra’yı nasıl kandırdığını. Dışarı çıktığımda bir eli cebine koymuş diğer eliyle de sigarasını söndürüyordu. Beni görünce gülümsedi. Ama ben hala sinirliydim.

“Demek ciddi düşünüyorsun” dedim yanına yaklaştığımda. Yürürken sendeliyordum, umursamadım. Sesim yüksek çıkmıştı.

“Evet ciddi düşünüyorum” dedi kafasını kaldırarak.

“Bana masal anlatma Bora. Seni araştırdım. İki evlilik yapmışsın. Sıradaki kurbanını mı arıyorsun?” dedim sesimi daha da yükselterek. O da şaşırmıştı ben de. Sinirden ağzımdan kaçırmıştım sanırım. Evet onu araştırmıştım. Hayatıma pat diye giren birinin neler yaptığını merak ediyordum. Hastanede bol bol vaktim vardı. Ben de bu süre zarfında Bora’yla ilgili her şeyi öğrenmiştim. En azından bana yetecek kadarını.

“Beni geçmişimle mi yargılıyorsun? Sana hiç yakıştıramadım” dedi dalga geçerek. Ama dalga geçme sırası onda değildi.

“İki eşin de psikologmuş. Sen neyin peşindesin? Ne istiyorsun benden?” dediğimde sinirden ağlıyordum. Çünkü bu beni çok korkutmuştu. Hayatımda ilk defa başıma geleceklerinden korkmuştum.

Sinirden ağlama huyumdan nefret ediyordum. Beni çok güçsüz gösteriyordu. Hızlıca kolumu tuttuğunda refleks olarak elimi geri çekmiştim.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorduğumda aramızdaki mesafeyi de açmaya çalışıyordum. Kendinden emin bir şekilde sorduğu soruyla donup kalmıştım.

"Madem araştırma yapmayı seviyorsun. Sana çarpanın kim olduğunu da araştırdın mı?" Söylediklerini idrak etmekte zorlanıyordum. 'Bana çarpanı araştırmak' ile demek istediği neydi?

"Ne?" Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ağzımdan tek bir kelime çıkabilmişti.

"Duydun işte. Sana kasıtlı olarak çarptılar. Ve sen de burada benimle kavga etmeye devam et." Şaşırmıştım. Şaşırmamak elde değildi. Ben sadece sıradan bir kaza sanıyordum. Acaba konuyu değiştirmeye mi çalışıyordu?

"Madem kasıtlı olarak çarptıklarını düşünüyorsun. Bana kimin çarptığını da biliyorsundur. Değil mi?" Dedim tek kaşımı kaldırarak. Bu konu benim için önemliydi. Hiçbir kavga ettiğim insan dahi olmamasına rağmen neden bana kasıtlı olarak çarpsınlar ki?

"Hayır bilmiyorum. Sadece hastane kayıtlarını izledim. Bir araba son hızla size doğru geliyordu." Bir süre öylece bekledim. Polisler ifademi almak istediklerinde zar zor konuşuyordum. Bu yüzden babam reddetmişti. Belki de bunu söyleyeceklerdi bana. Bora'ya baktığımda ne yaptığımı izliyordu. Tekrar yere baktım. Daha fazla ayakta durmak istemiyordum. Bora'ya bir şey demeden arkamı döndüm. Tekrar derneğe doğru yürüdüm.

"Kim olabilir?" sorusu aklımdan gitmiyordu. Allah'ım sen bana yardım et. Kimsenin günahını almak da istemiyordum. Sadece yü-

rüdüm. Derneğe gelince telefonum titremişti. Bu saatte kim arar ki diye düşünmüştüm. Fakat saate baktığımda o kadar da geç değildi. Telefonu açtım. Bulduğum ilk sandalyeye oturmuştum.

"Alo" dedim kim olduğuna bakmadan.

"Kızım ben birazdan orada olurum. Sen hazırlan" arayan babamdı. Annemin 'Baban seni almaya gelecek' dediği aklıma geldi. 'Tamam' deyip kapatmıştım. Babamı beklemeye başladım. Ama sonra çantamın yukarıda olduğu aklıma geldi. Çantamı aldığımda Berrak da oradaydı.

"Babam beni almaya gelecek. İstersen sen de gel." dediğimde konuştuğu kızla vedalaşıp yanıma geldi. Gözlerimin feri sönmüştü. Zehra da Berrak'ın yanında süt dökmüş kedi gibi bana bakıyordu. Aslında onu suçlamıyordum. Çünkü o kandırılmıştı. Sadece konuşmak istemiyordum. Boş gözlerle Zehra'ya baktığımda Berrak kolumdan tuttu. Beraber aşağı indiğimizde babam da gelmişti. Ben tek kelime dahi etmeden Berrak'a ayak uyduruyordum. Berrak'ın bütün sorduğu soruları cevapsız bırakmıştım. Olayın şokunu atlatamamıştım. Eve geldiğimde hiçbir şey yapmadan yatağıma uzandım. Zaman geçmiyor gibiydi. Nereye baksam kafamda aynı soru. Sağıma dönüp bir süre öylece beklediğimi hatırlıyordum.

Eve geldiğimden beri aynı olayı düşünüp duruyordum. Bu soru aklımı kemiriyordu. Sabah her zamankinden daha erken kalkmıştım. Zaten pek uyuduğum da söylenemezdi. Bir süre öylece oturdum. Aklıma televizyon geldi. Vakit geçirmek için en iyi yöntem bu olabilirdi. Televizyondaki programlara baktığımda hepsi birbirinin aynısıydı ve sıkıcıydı. Zaten televizyon bana göre değildi. Vaktimi verimli harcamak istediğimden beri televizyon izleme oranımı % 98 azaltmıştım.

İnternet vardı. Hesaplarıma girebilirdim. Ama çoğu hesabımı kapatmıştım. Düşünüyorum da ben 5 yıl internetsiz nasıl yaşamıştım? Eskiden elimden düşmeyen telefonum vardı. Ama şimdi sadece arayıp mesaj attığım ve haberlere baktığım bir telefonum var. Bu büyük bir gelişme olabilirdi.

Hepsini geride bırakıp mutfağa yöneldim. Kahvaltı yapabilirdim. Sırasıyla malzemeleri masaya indirip çayı demledim. Ama ben geç kalacağım telaşıyla atıştırıp evden çıktım. Karakola gidecektim. Bana çarpanın kim olduğunu, kasti olarak neden yaptığını merak ediyordum. Allah'ım sen bu aciz kuluna güç kuvvet ver. Çünkü bir yandan da başıma neler geleceğinden emin değildim. Bana kimin çarptığını söylediklerinde bunu kaldıracağıma da emin değildim. Bu hayatımdaki ilk büyük çelişkimdi. Benim tek çelişkim okul da mı yoksa hastanede mi çalışmak istediğimdi. Ama şimdi hiçbir şey o kadar toz pembe değildi. Çok fazla dert dinledim, öğrendim. Lâkin ilk defa yaşadım. O kadar da zor olmaması gerek diyerek kendimi teselli ediyordum.

Karakolun önüne geldiğimde binayı süzdüm. İçim ürpermişti doğrusu. Suçlu olmayanı bile suçlu hissettirirdi. İçeri girdiğimde biraz daha sakinleşmiştim. Etraftaki polisler, memurlar dört dönüyorlardı. Kenardaki masada hastanede gördüğüm polisi görmüştüm. Yanına doğru gittiğimde beni tanımış gibiydi.

"Merhaba siz hastanedeki..." Adımı hatırlamıyordu galiba. Polis, 45 yaşlarında, teni tıraştan tahriş olmuş, bıyıklı ve gri saçlı, üniformalı biriydi.

"Azra Oğuzhan " dedim tamamlayarak.

"İfade için mi gelmiştin kızım?" dedi. Sakin bile olsa çatık kaşları, sert sesi vardı. Bu sözünü tebessümle söylemişti.

"Evet" dedim sakin bir sesle.

Bana çarpan oydu. Yeliz'di. Bu nasıl bir psikopatlıktı böyle. Hangi insanın bu kadar gözü dönerdi ki? Böyle olayları sadece televizyonda görmüştüm. İnsanoğlu işte... Bir anlık sinirle bir insanı bile öldürmek isteyebiliyordu. Ama Yeliz istemekle kalmamış eyleme geçirmişti. Her şey o kadar planlı programlı duruyordu ki. Tek unuttuğu kameralardı. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Sinirden ağlamaya başladım. Polisin çıkabilirsin demesiyle dışarı çıktım. Soğuk havanın yüzüme çarpması biraz da olsa sakinleştiriyordu. Ben yürürken biri aradı. Bu gizli numaraydı.

"Alo" dedim. Tedirginliğimi gizlemeye çalıştım. Fakat sesim çok tiz çıkmıştı.

"Karakolun yanındaki parka gel" dedi ve kapattı. Kadın sesiydi. Ama sesi tanımıyordum. Ben gizemli olan insanları pek sevmezdim. Bana söyleyecekleri belki de çok önemli şeyler olacaktı. Umursamadım. Kadın da olsa tabi ki gitmeyecektim. Bu kadar saat karakolda olmam bile fazlaydı. Hemen eve gitmek istiyordum. Bir yandan da gitmek istiyordum. Yüzüne karşı neden yaptığını sormak istiyordum. Ve merakımı bastıramayıp parka doğru yol aldım. Çok yakındı zaten. Banka oturup beklemeye başladım. Yanımda hareketlilik hissettiğimde o yöne baktım. Siyah kapşonlu ceket ve siyah bir pantolon giymişti. Sarı saçlarını yüzü görünmesin diye hafiften önüne getirmişti.

"Nasılsın?" dedi acaba benimle dalga mı geçiyor diye düşünmeden edemedim.

"Ne diyorsun sen? Önce gel arabayla üzerimden geç sonra da nasılsın de hayat sana güzel." Elimi sargılı yere kadar açtım.

"Bak elime. Bak. Doğru düzgün kullanamıyorum bile. Bak ve eserini gör tamam mı?" dediğimde gözleri elimle buluşmuştu. Dikkat kesilerek baktı.

“Yeliz neden yapıyorsun? Ne istiyorsun benden, canımı mı?” Yüzüme baktı boş gözlerle.

“Bora’dan ayrılmanı istiyorum. Yoksa daha kötüsü başına gelir kül kedisi. Emin ol.” Acıyarak baktım yüzüne. Karakolun önüne kadar gelip beni tehdit ediyordu. Ya çok cesurdu. Ya da aptal...

“Ne ayrılmasından bahsediyorsun? Ben sana kaç kere söyleyeceğim bizim aramızda hiçbir şey yok diye. Sağır mısın sen? Aç kulaklarını ve beni iyi dinle. Polisler her yerde seni arıyor. Sen ise kalkmışsın beni karakolun önünde tehdit ediyorsun. Sen kendini ne zannediyorsun?”

“Bak ben Bora için her şeyi yaparım. Sonu ne olursa olsun” ikimiz de ayağı kalkmış konuşuyorduk. Gözlerinin içine baktım. Sonunda bir duygu görmüştüm ve o da nefretti. Allah’ım sen yardım et.

“Şimdi gidiyorum. Bir daha karşıma çıkarsan acımam seni şikâyet ederim. Duydun mu?” Göz dağı vermek için ikimiz de birbirimize çok yakın konuşuyorduk. Arkamı döndüm. Daha fazla bu ortamda kalmak istemiyordum.

—

Eve geldiğimde annemle kardeşim oturmuş televizyon izliyordu. Ben de yanlarına gittim.

“Anne” sesimi sevinçli tutmaya çalışıyordum. Ama pek de başaramadım.

“Efendim kızım” dedi gözlerini televizyondan ayırmadan. Nasıl söyleyecektim şimdi anneme?

“Ben bugün karakola gittim.” dediğimde ikisi de bana pür dikkat baktı.

“İfade vermek için” dedim devamını ekleyerek. Başka bir şey söylemeyecektim. Konuşmak bile bana ağır geliyordu. Annem de anlayışla başını salladı. Sonra da odama gittim. Bugün bir hayli yorulmuştum. Odama geldiğimde interneti açtım. O kadar çok dernekte kalmıştım ki eve geldiğimde ne yapacağımı şaşırıyordum.

Akşam yemeği için aşağı indim. Annemle beraber sofrayı kurunca abimle babam da gelmişti. Sofrada babam bana baktı.

“Bugün karakola gitmişsin.” dediğinde anneme baktım. Telefonda söylemişti galiba.

“Evet baba. İfade vermemi söylemişlerdi. Ben de o yüzden gittim.” dedim yutkunarak. Bu yaşıma kadar her nereye gidersem babama söylemiştim. İlk defa söylemediğim için dikkatini çekmişti.

“İyi yaptın kızım. Ama haber versen daha iyi olurdu sanki değil mi?” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Evet baba haklısın” açıkçası daha büyük bir tepki bekliyordum. Ama bunu yapmam gerektiğini bildiği için sesini çıkarmamıştı. Sofrayı topladık. Bugün karakola gitmem hariç pek bir şey olmamıştı. Aklıma tekrar Yeliz geldi. Genç yaşında hapislere düşecekti. Öyle bir kamera görüntüsünden nasıl sıyrılacaktı bilemiyordum. Uyumak için odama çıktım. Odaya geldiğimde telefonum çalıyordu. Arayan kişiye baktığımda pek de şaşırmamıştım. Bora doktor arıyordu.

“Buyurun” dedim. Sesim istemeden kalın çıkmıştı. Ne söyleyeceğini merak ediyordum doğrusu.

“Evinizin yanındaki parka gel” parklar da fenomen olmuştu bugün.

“Neden?” Dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Önemli işte gel. Soru sorma” Bu adam kaç yıldır beni tanıyordu ki böyle davranıyordu?

“Gelmiyorum. İyi akşamlar Bora Bey” yüzüne kapatmıştım ama bence pek de sorun olmazdı. Sakin konuşuyordu. Bu da önemli bir şey olmadığını gösterirdi. Tekrar telefon çaldı.

“Sen gelmezsen ben gelirim” Bir şey söylemedim. Gelmeyeceğini biliyordum çünkü. Biraz bekledikten sonra telefonu kapattım. Bir de onunla mı uğraşacaktım. Ben de yatsı namazını kılmak için abdest aldım. Boş boş oturup öylece duvara bakmak bana garip geliyordu.

Namazımı kıldıktan sonra kapı zili çalmıştı. Bize akrabalarımız hariç kimse gelmezdi. Seccadeyi katladım. Tam dışarı çıkacaktım ki İsra içeri girdi.

“Abla hastaneden iki arkadaşın gelmiş geçmiş olsun demek için. Eşarbını ört gel.” dedi ve çıktı. Geçmiş olsun ziyaretleri başlamıştı anlaşılan. Üstüme çeki düzen verip çıktım.

“Geçmiş olsun Azra” dedi Fatma hemşire. Yanındaki Bora’ya şaşırmaktan Fatma hemşireye cevap verememiştim. Gerçekten kendi gelmişti. Hatta babamı ve abimi de düşünüp Fatma’yla beraber gelmişti. Ben artık ne diyeceğimi bilemiyordum. Fatma’ya ayıp olmasın diye tebessüm ettim.

“Kızım hadi kahveleri yap misafirlerimize” dedi babam. Kesinlikle mutfaktan çıkmayacaktım. Zaten ne bekliyordu ki? Onunla babamın yanında göz göze, diz dize oturacağımı mı? Kahveleri yaparken annem gelmişti yanıma.

“Kız Fatma bekâr değil mi? Ne zaman evlendi?” Yanındaki Bora’yı kastediyordu.

“Evlenmedi anne. Yolda karşılaşmışlardır. O yüzden beraber gelmişlerdir.” Muhtemelen öyledir diye geçirdim içimden. Kahveleri İsra›nın eline verdim ve mutfakta bekledim. Oturma odasındaki sesler buraya kadar geliyordu.

“Bu arada hastanemizin diş doktoru Bora” diye tanıtmıştı Fatma.

“Maşallah evli misin?” Gözlerimi devirdim. Annem çöpçatanlığa başlamıştı.

“Hayır, Gülsüm Teyzecim”

“Kimlerdensin?” Anlaşılan bu sorular bitmeyecekti.

“Hanım bir dur da kendi konuşsun” Bir yandan içeri girmek istesem de haramdı sonuçta. Hem bana bakacaktı. Babam sorguya çekecekti. En iyisi burada kalmak diye düşündüm.

Ben mutfakta beklerken elinde telefonuyla İsra girdi.

“Abla sen niye içeri girmedin?” Karşımdaki sandalyeye oturdu. Hem soru soruyordu hem de telefonuna bakıyordu.

“Ne işim var benim içeride? Hem burası iyi” İçeriden artık pek ses gelmiyordu. Gitmişlerdir diye düşünüp içeri girdim.

Ama gitmemişlerdi. Bora’ya ve babama bakmadan her şey normalmiş gibi yürümeye çalışıyordum. Annem kapının yanındaki üçlü koltuğa, babam hemen yanındaki ikili koltuğa oturmuştu. Bora tekli koltuğa oturmuştu. Annemin yanında Fatma vardı. Ben de Fatma’nın yanına oturdum. Herkesin önünde kahvelerini indirmek için sehpa vardı. Herkes kahvesini yudumlarken babam Bora’ya,

“Bizim her perşembe sohbetimiz var Bora oğlum. Seni de aramızda görmeyi isterim.” Evimize gelen her erkek misafire sohbetlerinin olduğunu söylerdi. Cidden mi baba?

“Sohbet hangi konular hakkında?” Ben hem gömleğimin kol düğmesiyle oynuyor hem de onları dinliyordum. Galiba sohbet nedir bilmiyordu.

“İslam hakkında. Çok faydalıdır” Babamın kitap okumasından dolayı üslubu her zaman düzgündü. Gerektiği yerde konuşan gerektiği yerde susan biriydi. Bora önce bana baktı. Sonra babama bakıp gülümsedi.

“Tabi olur. Telefon numaranızı verin haberleşiriz Mehmet amca” Gözlerimin önünde arkadaş olmuşlardı. Babam niye hemen veriyordu ki telefon numarasını. Şimdi ne yapacaktım ben? Her perşembe evimize gelir oradan giderler sohbete. İnşallah babam izin vermez diye teskin ettim kendimi. Bu arada Fatma da bize arkadaşının kınasını anlatıyordu. Aslında o kadar da ilgimi çekmiyordu bu konu. Telefonuma mesaj gelince sehpanın üzerinden aldım.

Bora “Ben sana dedim gelirim diye” diye mesaj atmıştı. Telefonu kapatıp Fatma’yı dinlemeye başladım. Biraz sonra bir mesaj daha gelmişti.

“Cevap vermezsen eve gitmem yatıya kalırım?” Pek inanmıyordum ama yine de cevap verdim.

“Yarın hastaneye gelecek misin?” Cevap yerine niye soru soruyordum ki. Telefonu sessize alıp kapattım. Fatma’nın bitmeyen kına hatıralarına geri döndüm. Bora Fatma’ya işaret edince,

“Biz artık kalkalım” dedi Fatma. Bora ile Fatma ayaklanınca ben, annem ve babam da ayaklandık.

“Siz oturun Songül teyze Azra bizi geçirir kapıya kadar.” Fatma’nın dediğini onaylayıp onlara eşlik ettim. Bora

“Biraz konuşabilir miyiz?” dedi. Feracemi alıp dışarı çıktım. Fatma’nın ilerlediğini görünce

“Fatma da burada kalsın” dedim. Bora gözlerini devirmişti. Fatma 1 metre ötede durdu.

“Evet seni dinliyorum”

“Dün dediklerin hakkında konuşmak istedim.” Sözünü kesmemek için bekledim. Konuşmaya devam etti. “Bu konuşmayı yapmak için çok erken ama senin benden korkmaman için bunları söylemek istiyorum. Evet iki kere evlendim. Evet ikisi de psikologdu. Bunun sebebi beni bu çukurdan ancak onlar çıkarabilirdi. Zaten ikisiyle de anlaşamadım.”

“Ne çukuru?” Ellerimi göğsümde bağlayıp merakla dinlemeye başladım.

“Benim o kadar da mükemmel hayatım hiçbir zaman olmadı. Elalemin eskilerini giydim hayatım boyunca. Yeğenim ellerimde öldü. Üstelik o 5 yaşındaydı ben 15. Her gün onu rüyamda görmek ne kadar zor biliyor musun? Amca diye çığlıklarını duymak... İnsanı çıldırtıyor. Nasıl unutabilirim ki? Ve ben sırf bu seslerden kurtulmak için gittim yeğenimi öldüreni bıçakladım. Belki sana bunlar çok basit geliyordur. Ama bunları her söylediğimde bıçağın üzerinde yürümüş gibi hissediyorum kendimi. Sen çok duymuşsundur böyle olaylar. Ben sadece duymadım, yaşadım. Küçük bir çocuk olmama rağmen yaşadım. Yengemin çığlıkları, babamın beni yanına çekmesi... Hepsi bende çok büyük yara olmuştu. Bu yara durmadan kanar. Kabuk bile bağlamaz. Sadece kanar.” O sustuğunda ben de sustum. Gözümden bir damla yaş süzüldü. Her kelimesinde damarları şişiyor daha çok kızarıyordu.

“Neden psikologla evlendim ben de bilmiyorum. Belki evimde derdimi dinleyen biri olursa daha iyi hissederim dedim. Lisede öğretmenimiz çok överdi psikologları. Ben de sizden medet umdum. Bu benim suçum mu?”

Hiçbir şey söylemedim. Zaten ne söyleyebilirdim ki? Onu ilk defa böyle görüyordum. Ne yapacağımı bilmediğim için sustum. Tam

bir şey söyleyecekken annem çağırmıştı beni. Fatma'ya el sallayıp yürüdüm. Feracemin kol düğmeleriyle oynadım. İyi ki de bir şey söylemedim diye tebrik ettim kendimi. Kendi acısını kendi yaşamalıydı. Acılar insanı ya öldürür ya da güçlendirir. Bizi hayata hazırlar. Çok geç olsa da onun da hayata hazırlanması gerekiyordu.

Acı içinde kıvranan birine el uzatmak gerekiyordu. Ama bilmeliydim. Yüzüyor muydu? Yoksa çırpınıyor muydu? Çırpındığı için daha mı çok batıyordu? Ne yapacaktım ben? İçime çöken bu mutsuzluğu nasıl yenecektim? Canım yanıyordu. Çare bulamadıkça geç kaldığımı hissediyordum. Cam kırıkları gibiydi. Dokunsam elim kanar, dokunmasam bana batar...

Bir şey dikkatimi çok çekmişti. Anlatırken üzülür gibi bir hali yoktu. Sinirlendiğinde damarları şişiyordu ama üzüldüğünde kimsenin damarı şişmezdi. Çok paranoyak olmuştum ben de. Belki acısından ne yaptığını şaşırmıştı. Düşüncelere gömülmüştüm. Bir girdaba sürüklemiştim kendimi. Merhametim her an suistimal edilir diye korkuyordum. Bir çıkış yolu yoktu. Sabah namazına kalktıktan sonra uyuyamamıştım. Ben de ezbere bildiğim Maun suresinin mealini açtım.

اَرَاَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالدِّيْنِۗ

فَذٰلِكَ الَّذِي يَدُعُّ الْيَتِيْمَۙ

وَلَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِيْنِۗ

فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّيْنَۙ

اَلَّذِيْنَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُوْنَۙ

اَلَّذِيْنَ هُمْ يُرَاۤءُوْنَۙ

وَيَمْنَعُوْنَ الْمَاعُوْنَ

Gördün mü o dine yalan diyeni? İşte yetimi itip kakan odur! Yoksulu doyurmaya teşvik etmez. Fakat veyl o namaz kılanlara ki, namazlarında yanılmaktadırlar. Onlar ki, gösteriş yaparlar. Ve yardımlığı sakınır (zekatı yemezler).

___

Bugün Çarşamba'ydı. Altın sarısı fermuarı olan bir ferace giydim. Üzerine de siyah şalımı taktım. Ayakkabılarımı da giyip durağa geçmiştim. Bu otobüsler bu kadar geç gelmek zorunda mıydı? Otobüs bekleyene kadar kulaklığımı takıp müzik dinlemeye başladım. Otobüs geldi ve bende sessiz bir şekilde bindim. Genelde sürekli yaşlı olduğundan ben pek oturmuyordum. Hastaneye geldim ve ilk danışanımı içeriye davet ettim.

Hastam dışarı çıktığında Bora içeri girdi.

"Müsait misin?" Gözlerimi devirdim.

"İçeri girdin bile"

"Neyse öğle yemeği yiyelim beraber." Boş boş suratına baktım bir müddet.

"Çıkar mısın dışarı" Ellerimi göğsümde bağladım.

"Tamam" dedi ve çıktı. Garip bir diyalog olmuştu. Açıkça söylemek gerekirse ondan tamam deyip kalkmasını beklemiyordum. Bir şeyi isterse alırdı. Aslında çoğu insan bana göre öyleydi. Kim istediği bir şeyin elinden kayıp gitmesine izin verir ki?

Bir müddet öyle dona kaldıktan sonra Berrak'ın yanına gittim. Beraber öğle yemeği yeriz diye düşündüm. Odasına girdiğimde Berrak toparlanıyordu.

"Hadi yemeğe gidelim." Yüzüme baktı ve gülümsedi.

“Azra ne oldu inanamazsın. Baş hekim bütün doktorları ve beni yemeğe davet etti. İlk defa hep beraber yemek yiyeceğiz. Sen de gel lütfen”

“Ben niye geliyorum ki? Sen git özel yemeğine.” Bir ellerimi göğsüme birleştirmediğim kalmıştı. Trip atmayı beceremediğim çok bariz belliydi.

“Bütün doktorlar diyorum. Sen de doktorsun. Geliyorsun itiraz istemiyorum.” Kafamı salladım. Ama bu bıktım usandım tamam gidelim manasında bir kafa sallamaydı.

Restoran’ın ortasında büyük bir masa açmışlardı. O kadar pahalı bir yere benzemiyordu. Ama ucuz bir yer gibi de değildi. Hoş bir havası vardı. Masa ve sandalyeler kırmızı beyaz şeklinde tasarlanmıştı. Her köşede mutlaka yapay bitki vardı. Sevmiştim burayı. Gelen doktorlar tek tek oturuyordu. Ben de oturacağım sırada Bora karşıma dikildi. Gözlerimi devirdim.

“Müsaade ederseniz yerime geçeceğim.” Müsaade edeceğini sanmıyordum.

“Peki müsaade ederim. Sen niye benden kaçıyorsun ki?” Gerçekten ciddi miydi?

“İlk defa yaptığım bir şey değil ben senden sürekli kaçıyorum. Çekilir misin?” Çantamla kolunu çekip kenardan geçtim.

Masaya baktığımda herkes yerlerine geçmişti. Sadece Berrak’ın yanında 2 sandalye boştu. Hemen yanına oturdum. Bu yemek işi beni çok geriyordu. Koskocaman masaydı. Ortadaki yemeklere nasıl ulaşacaktım ki? Hem davet edildim mi edilmedim mi onu bile bilmiyordum. Herkes yemeğini yedikten sonra başhekim bütün doktorlara başarılarından dolayı teşekkür etti.

"Biliyorsunuz ki benim yeğenim 1 aydır burada çalışıyor. Kendisini yanıma davet etmek istiyorum." Ben yeğeni kim diye düşünürken Bora ayağı kalktı ve başhekimin yanına geldi. Bu da neydi böyle? Bora mıydı onun yeğeni? Aslında birbirlerine benziyorlardı. Ama şaşırmıştım. Çünkü hastanede çok nadir konuşuyorlardı. Dayısı hem Bora'dan çok da büyük sayılmazdı. Bora da kısa bir konuşma yaptı. Konuştukları uğultu gibi geliyordu. Ben pek dinleyememiştim. Demek torpille diş hekimi oldu. Ama insanların umutlarıyla oynuyordu resmen. Hak yiyordu bir yandan da. Nasıl böyle bir şey yapardı? Eşarbımın ucuyla oynuyordum. Zaten sinirliydim bir de üstüne masada şampanya patlatmıştı dayısı. Daha fazlasına katlanamayacaktım.

Telefonu çaldı. İzin isteyip telefonuyla konuşmaya başladı. O dışarı çıktıktan sonra ben de arkasından çıkmıştım. Onunla konuşmam gerekiyordu. Hem orada daha fazla kalamazdım. Arkamdan Berrak sesleniyordu. Durmadım ve takip etmeye devam ettim. Bir kuytu sokağa girdiğini görmüştüm. Burası pek de tekin bir yere benzemiyordu. Ben duvarın arkasında bekliyordum. Sokağa hiç bakmadım. Ne yapıyordum burada Allah aşkına? Eve gitmeliydim. Ama ne yapacağını da merak ediyordum. Tam gitmek için hazırlanıyordum ki Bora'nın ve bir adamın sesi geldi.

"Selim mallar hazır mı?" Birkaç hışırtı ve fermuar sesi geldikten sonra konuştu.

"Hazır"

"İyi bir tanesi ver bana" dedikten sonra tahta sesleri geldi. Ağzımı kapattım. Daha şimdi anlıyordum neler olduğunu. Kavgaya gidiyorlardı. Bir anda elinde sopayla bana bakan Bora'yı gördüm. Ne ara bu kadar yakına gelmişti. Ben hala ağzım kapalı bir şekilde ona bakıyordum. Bora ben olduğumu anlayınca beyzbol sopasını indirdi. Beyzbol sopası mı? Küçük çaplı sinir krizinden sonra konuşabilmiştim.

“Sen ne tür bir psikopatsın?” Sesim olabildiğince yüksek çıkmıştı. Bu sefer o ağzımı kapattı.

“Sus biri duyacak” Sürekli bu kadar yakın olmamızdan gerçekten rahatsızdım. Ne hakla bana dokunabilirdi.

“Dokunma bana be manyak” Tokat attım. Galiba çok ağır tokat atmıştım ki yanağını tutuyordu. Bunu yapmamalıydım. Elim bir erkeğin yüzüne değmişti. Ama refleks olarak yapmıştım.

“Eh yeter be. Bin arabaya sen de bizimle geliyorsun.” Kolumdan tutup arabaya doğru getirdi.

“İstersen sopa da ver elime seninle kavga edeyim ne dersin. Bırak kolumu yoksa sapık var diye bağırırım.” Bir yandan da çırpınıyordum.

“Onu tokat atmadan önce düşünecektin hanımefendi. Selim sür arabayı.” Arabayı çoktan sürmüşlerdi bile. Arabanın arka penceresinden baktım. Bağırmakla bağırmamak arasında gidip geliyordum. Bağırırsam ağzımı kapatabilirdi. Ve bu hiç güzel olmazdı. Bağırmazsam da kendimi rızam var gibi hissederdim. Bu da hiç güzel bir şey değildi.

“Abi abartmıyor musun yengeyi de kaçırdın.” Bana baktı.

“Sana az bile” Gözlerimi kaçırdım. Sinirli bir şekilde söylemişti. Ama nasıl baktığından haberi yoktu galiba. Araba bir müddet daha gittiğinde etrafa baktım. Hiç bilmediğim yollardı. İndiğimizde direkt ‘imdat’ diye bağırmıştım. Ama tekrar eliyle ağzımı kapattı. Ve ben elini çektim tekrar bağırmaya başladım.

“Abi yardım edeyim mi?” Diye sordu Selim.

“Bir kıza karşı iki erkek mi. Bu mu yani adamlığınız?” Diye çıkışmıştım. Bora gülümsedi.

“Azra kavga etmiyoruz. Sadece bir cadıyı zapt etmeye çalışıyoruz.” Galiba bonem kaymıştı. Hemen arabanın öteki tarafına doğru koştum. Bora’nın da arkamdan geldiği görünce

“Kaçmıyorum bonem kaymış onu düzelteceğim gelme” dedim. Durdu ve bekledi. Ben de bonemi düzelttim. Kaçırılmayı nasıl da benimsemişti ben böyle. Hemen koşmaya başladım. Ama Bora kolumu tutmuştu. Tekrar bağırmaya başladım.

“Bağırma arabaya bin.” Birkaç adamın bu tarafa doğru geldiğini görünce arabaya bindim. Arkamdan arabanın kapısını kilitlediler. Oturup ne yapacağım diye düşünmek istemiyordum. Hemen harekete geçmeliydim. Sırt çanta kullandığım için kendimi tebrik edip çantamdan telefonumu çıkardım. Eğer kol çantamla gelseydim kesin bir yerlerde düşerdi. Hemen Berrak’ı aradım.

“Azra neredesin sen?” O benden önce cevap vermişti.

“Ben iyiyim birazdan hastaneye gelirim. Sen neredesin?”

“Ben karakoldayım. Senin gittiğini görünce panik yaptım. Karakola haber verdim” Babama haber vermemiştir inşallah diye dua ediyorum.

“Babama veya anneme haber verdin mi?”

“Hayır vermedim. Zaten karakolda da pek bir şey yapmadılar. 24 saat geçmeliymiş.” Berrak ile konuşurken gözüm direksiyona kaydı. Anahtarı üzerinde unutmuşlardı. Hemen ön tarafa geçtim.

“Berrak şimdi sen hastaneye git ben de geliyorum.” Ehliyetim yoktu ve babamın bana öğrettiği kadarıyla kullanacaktım. Arabayı çalıştırdım. Dikiz aynasına göz gezdirdiğimde Bora ve arkadaşı Selim arabaya bakıyordu. Ve yerde üstü başı kan olmuş biri yatıyordu. Daha fazla bu rezalete bakamayacaktım. Sanırım gördüğüm olaydan dolayı şoka girmiştim.

Sola dönmeyi başardım. Ama ayakkabım bir yere takıldı ve frene de basamıyordum gazdan da ayağımı çekemiyordum. Bir yandan da korku bütün bedenimi sarmıştı. Direksiyonu sağa sola hareket ettiriyordum. Ben böyle bir karmaşıklığın içindeyken karşıdan bir araba geliyordu. Ve o an ne olduysa oldu. Hakimiyeti kaybedip ağaca çarpmıştım.

Bunca şey tesadüf olabilir miydi? Ya da tesadüf neydi? Bir kar tanesi bile ahenkli iken tesadüf diye bir şey gerçekten var mıydı? Kalbim ve aklım bu soruları yanıtsız bırakırken biri adımı seslendi.

"Azra" Adımın anlamını ilk defa derinden hissetmiştim. Birçok anlamı vardı. Ama en dikkatimi çeken ayak basılmamış kum manasıydı. Evet ayak basılmamış kum kadar yalnızdım. Onun gibi bilmemezlik içindeydim. Ve onun gibi bu yalan dünyada bir hiçtim.

Galiba adımı seslenen kişi Boraydı. Başım ağrıyordu. Gözlerimi açmayacaktım. Çünkü Bora'yı her gördüğümde başıma bir bela geliyordu. 1 ay içerisinde iki defa hastanedeydim. Bu durum daha çok sinirlerimi bozuyordu. Onun bu davranışları artık bende psikolojik sorunu olduğu düşüncesine itiyordu. Ama bu hangi psikolojik sorun olabilirdi? Narsist, şizofren, obsesif Kompulsif kişilik bozukluğu, manik depresif...

Hangisi olduğunu bilmem için bana kendinden bahsetmesi gerekiyordu. Ama ben onunla konuşmak dahi istemiyordum. Çünkü canım yanmıştı. Hiç yanmayacak kadar çok yanmıştı. Bir kavgaya bile girmekten kaçınan ben kavga izlemiştim. İbadetlerim aksıyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Kalbime bir sıkıntı çökmüştü. Bu sırada Bora'nın çatallanmış sesiyle bana bir şeyler anlattığını duydum.

“Ben küçükken hep sevilmeyen oldum. Hani oyuna alınmayan çocuklar var ya ondan. Annemin de bu durum pek umurunda değildi. O süslensin otursun yeter. Sırf ailemi gururlandırmak için dişçilik okudum. Hoş dişçilikte de başarılı olduğum söylenmez ama yine de umurlarında olmadı. Ben haklıyım değil mi Azra? Beni tebrik etmeleri gerekirdi değil mi?” Ses vermeyeceğimi görünce konuşmasına devam etti. “ Ailemle olan kavgalarımız hiç bitmezdi. Bana, kendi çocuklarına ne diyorlardı biliyor musun? “Sorunlusun sen” bana deli diyorlardı. Öz çocuklarına... İkisinden de nefret ediyordum. Biriyle evlendim sonra o da bana “Sorunlusun sen” dedi. Hayatım boyunca en çok duyduğum cümle buydu benim. Ben sorunlu değildim ki. Onlar sorunluydu. Eşimle de anlaşamadık. Onu da terk ettim. İkinci eşim ise gözlerimin önünde öldü. Klostrofobisi varmış. Odada tek kalınca da...” hıçkıra hıçkıra ağladı.

Çok zor günler yaşamıştı. Eminim ki uyanık olsam bu kadar kolay içini açamazdı. Ya da açsa bile ağlayamazdı. Uyumaya devam etmek en iyisiydi. Tekrar uyuyacağım sırada elimi tuttu. Elim sanki alev alev yanıyordu. Ya bu hızlı atan kalbime ne demeliydim? Ne yapacaktım şimdi? En iyisi uyanmalıydım. Elinin altındaki ellerimi yavaşça oynattım ve geri çektim. Beni öyle görünce

“Azra” deyip sarılacaktı ki elimi ‘dur’ anlamında kaldırdım. Hemşireyi çağırmaya gitmişti. Ben de odayı incelemeye başladım. İki defa geldiğim odanın neyini inceliyordum ki? Gözlerimi kapattım.

—

“Kaç defa daha kızımı bu yatakta daha göreceğim ben Mehmet. Görmüyor musun kız bir deri bir kemik kaldı. “

“Haklısın Gülsüm en iyisi bu kızla bir konuşalım.”

“Neyi konuşacağız baba. O peze**** yüzünden oldu her şey gidip vurayım işte.”

“Oğlum başımıza iş mi çıkaracaksın otur oturduğun yerde.”

Gözlerimi yavaşça araladım. Biraz daha iyi hissediyordum. İçerde annem, babam ve abim vardı. İsra muhtemelen okuldaydı. Doktor geldiğinde durumumun iyi olduğunu ve 2-3 güne taburcu olabileceğimi söylemişti. Zaten pek de hızlı çarpmamıştım, Allah esirgemişti. Annem durmadan Kuran okuyor, babam koltukta uyukluyordu. İsra da her okuldan sonra yanımıza uğruyordu. Okula gitmek istemediğini benim yanımda kalmak istediğini söylediğinde ısrarla okula gitmesini söylemiştim. Zaten babamı işinden ediyordum. İsra›yı da okulundan edersem kendimi çok kötü hissederdim. Taburcu oluyordum bugün. Annemin ve Berrak’ın yardımlarıyla giyininceufak çaplı bir dejavu yaşadım.

Abim de bizi arabanın içinde bekliyordu. Annem önden ben ve Berrak arkasından gidiyorduk. Bora yine yanımıza gelmişti. Ama bu sefer gözüme bakamıyordu. Pişman gibiydi. Anneme gitmesini söyledim. Belli ki bir şey söyleyecekti. Annem ilk başta itiraz etse de arabaya bindi.

“Dinliyorum” dedim mesafeli bir şekilde.

“Azra ben özür dileyecektim” demesine kalmadan yüzüne bir yumruk yemişti. Ben korkudan ağzımı kapattım. Gözlerim kocaman açılmıştı.

“Abi” dedim bağırarak. Hızlıca kolunu tuttum. Bora ne yapacağını şaşırmıştı. Karşılık bile vermiyordu. Abim vurmaya devam ediyordu.

“Sen hala ne geziyorsun lan kardeşimin yanında” Abimi ilk defa böyle görmüştüm. Fazlasıyla sinirliydi.

“Abi bırak gidelim” dediğimde üzerinden kalkmıştı. Baş parmağını kaldırıp Bora’ya tehditler savuruyordu. Cebimden peçeteyi çıkardım ve Bora’ya uzattım.

“İyi misin”

“İyi misin?” Berrak’a baktım. O da abime peçete uzatıyordu. Abime bir şey olmamıştı ki. Abim peçeteyi dikkatli bir şekilde alıp dudağının üzerine koydu. Ve kısık sesle ‘teşekkür ederim’ dedi. Hangi olaya şaşıracağımı şaşırmıştım. Bora’ya baktığımda dikkatle bana baktığını görmüştüm. Hemen peçeteyi verip bir adım geri gittim. Ben geri gidince o da bir adım geldi ve

“Çok güzelsin” dedi. Kendisi bu haldeyken hala nasıl laubali olabiliyordu. Hızlı yürüyüp arabaya bindim. Daha fazla orada kalırsam abim sinir krizi geçirecekti. Arabanın camından onlara baktım. Bora öylece dikilmiş beni izliyordu. Bakışlarımı abime çevirdim. O da Berrak ile yanımıza geliyorlardı.

Annem sinirli sinirli oturmuş dakikada bir neden dövdüğünü soruyordu abime. Berrak’ı evine bırakmayıp bu gece bize gelmesini istedim. Hem bana yardım ederdi hem de abimle aralarında ne var onu öğrenirdim. Berrak çok güzel ve çok akıllı bir kızdı. Onun yengem olmasını isterdim doğrusu. Hadi inşallah dedim içimden. Her şeyi unutup nasıl da normal davranıyordum ama.

Eve geldiğimizde abim doğrudan odasına gitti. Annem de mutfağa yemek yapmaya gitti. Berrak da tam annemle beraber gidecekti ki onu çağırdım. İmalı imalı gülüyordum. Kayınvalidesine yardım edecekti demek.

“Noldu Azra?” Yatağımın üzerine oturdu. Ben de yanına oturdum. Hala gülüyordum.

“Söyleyeceğim ama bana doğruyu söyle.”

“Tamam” belim ağrıyordu. Ağrımı umursamayıp sordum.

“Abimle aranızda ne oldu?” Yanakları kızarmıştı. Gözlerini kaçırdı.

“Hiç, hiçbir şey olmadı.” Kaşımı kaldırdım.

“Emin misin?” Kapı kapanma sesi geldi. Herhâlde abim çıkmıştır. “Berrak hadi anlat” ofladı.

“Kızım daha yeni hastaneden çıktın ve merak ettiğin bu mu? Asıl sen anlat ne olduğunu” dedi Berrak.

“Sen beni boşver. Ben sonra anlatırım. İlk sen anlat”

“Tamam ama nasıl anlatacağımı bilmiyorum.”

“Sen bir anlatmaya başla.”

“Hastanede iki gün kaldığım için üzerimi değişmem gerekti. Ben de Gülsüm ablaya söyledim. Gülsüm abla da seni Musab bıraksın dedi. Önce yok desem de sonra tamam dedim. Arabadayken bana neden tek yaşadığımı sordu. Ben de burada çalıştığım için dedim” Abim bunların hepsini biliyordu. Ya unutmuştu ya da Berrak ile muhabbet etmek için sormuştu.

“Ee” dedim heyecanlı bir şekilde.

“Bana istediğin zaman bize gelebilirsin dedi. Benim kızardığımı görünce de yani Azra var annem var sıkılmazsın dedi ve inerken de kapımı açtı”

“Abim? Kapını? açtı?” Başını salladı. Mutlu yüzü mutsuza dönüştü.

“Azra bazen yanlış yaptığımı bunu yapmamam gerektiğini hissediyorum. Sanki günah bataklığına girmişim gibi bir his” elimi elinin üstüne koydum.

“Seni anlıyorum. Sıkma canını. Ben elimden geldiğince az çağırırım seni. Böylelikle az görüşmüş olursunuz.” Başını salladı. Kapı çalmıştı. Eşarbımı alıp kapıyı açtım. Babam gelmişti.

Annemle beraber sofrayı kurduk. Biz yemeklerimizi yedik ama hala abim yoktu. Hiç geç kalmak gibi bir huyu yoktur. Hadi hayırlısı deyip sofrayı kaldırdık. Annem yorulmasın diye bulaşıkları yıkamak için mutfağa girdim. Ama çoktan Berrak yıkıyordu bile. Gülümsedim. Bu kız eni sonu yengem olacaktı galiba. Hem ikisi de birbirini seviyordu. Abim niye evlenme teklifi etmiyordu ki? Yıllardır tanıyordu arkadaşımı. Ailemizdeki herkes de severdi onu. Belki de sadece uygun zamanı bekliyordu. Babamın yanına, oturma odasına geçtim. Babam da haberleri izliyordu. Biz babamla otururken Berrak ve annem de içeri girmişti. Berrak yüzü asık bir şekilde beni çağırdı. Odama geldikten sonra

“Musab hiç mesaj atmadı” dedi. Benim de gözlerim açılmıştı.

“Siz mesajlaşıyor musunuz?” dedim heyecanlı bir şekilde.

“Yani buna mesajlaşmak denirse...” Neden öyle dediğini merak ettim. Telefonu aldım ve mesajları okumaya başladım. ‘Azra nasıl, Azra’nın yanında mısın, ben birazdan gelirim anneme söyler misin, Azra’nın serumu bitti mi’ tek konuşmaları bunlardı. Üzülsem mi gülsem mi bilemiyordum. Yaşadığımız olay biraz da trajikomikti. Biz mesajları okurken kapı çaldı. Bu saatte kim gelmişti ki? Biz de Berrakla beraber odadan çıktık. Kapıyı annem açmıştı.

“Oğlum” dediğinde abime baktık. Endişelenmiştim. Ben inşallah aklımdaki şey olmamıştır diye Allah’a dua ediyordum. Ağzı kan içindeydi ve zor adım atıyordu. Ben ve Berrak birbirimize baktık. Allah’ım sen koru dedim içimden.

O yapmıştı bunu. Bora yapmıştı. Nasıl böyle duyarsız olabilirdi? Nasıl bir insanın canına kıyardı? Allah’ım dedim en içten dilekle-

rimle. Allah'ım ben sana havale ediyorum. Sonra da bir türlü durmak bilmeyen gözyaşlarımı sildim. Abime pansuman yapıyordum, ağlayarak... Babam kim olduğunu söylemesini istese de abim söylememişti. Çünkü biliyordu ki Bora olduğunu öğrenirse beni işimden ederdi. Bu halde bile beni düşünüyordu abim. Hakkını nasıl ödeyecektim ki?

"Bora yaptı değil mi" Ben odama geçtiğim sırada abim de peşimden gelmişti. Kapıya baktı. Sonra başını bana çevirdi ve evet anlamında salladı. Bu sefer daha çok ağlamıştım. Duygu durumum, ruh halim bu aralar çok melankolikti.

"Ağlama sen. Senin suçun değil. Sil bakayım gözyaşlarını. Ha şöyle" diye teselli veriyordu abim.

"Bak şimdi ben yatsıyı kılamadım. Gel beraber cemaat yapalım" ben de çok fazla üstelememiştim. Canımı yakmıştı Bora. Ne araba kazası ne de benim çarpmam bu kadar sarsmıştı beni. Artık büyük oynuyordu. Ve durdurmadığım her an büyük oynayacaktı.

Sessiz ve sakince namazımızı kıldık. Abim çok yorgun olduğunu söyleyip odasına çekilmişti. Annem de soruları bitmeden gitmesine sinirlenmişti. Ana yüreği nasıl dayansın ki bu kadar şeye? Ben de Berrak'ı alıp odama götürdüm. O da çok üzülmüştü.

"Bora yapmış" dedim bir anda. Lafı dolandırmadan. Haliyle Berrak donup kaldı.

"Ne demek Bora yapmış. Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Azra?" Ayağı kalkmıştı. Ben de kalktım ve kolunu tuttum.

"Sessiz ol annemle babam duyacak. Geç otur. Öfkeyle karar verme" dediğimi yaptı. Bekledim. Biraz daha sakinleşmişti.

"Peki sen ne yapacaksın?" Dedi. İşte bunu ben de bilmiyordum. Durdum ve düşündüm.

“Odama çağırıp konuşacağım” dedim ve açıklamak için ekledim “ danışan olarak “ Berrak’da beni onaylamıştı.

“Azra ne yap ne et bu adamdan kurtul. Bu adam gittiği her yere bela götürecek.” Odamdan çıkmadan önce bunları söylemişti. Söyledikleri beynimde yankılanıyordu sürekli. Bu söylediği çok zor bir şeydi. Nasıl çıkaracaktım ki hayatımdan? O kadar kolay mıydı?

Artık herkes uyumak istiyordu. Çok yorulmuştuk. Bedenen de ruhen de...

Sabah hazırlanıp kahvaltımızı yapıp yola çıktık. Hastaneye geldiğimde asık suratlıydım. Böylesi daha iyiydi. İnsanlar iyi niyeti suistimal etmekten başka bir şey yapmıyordu. Bora’nın asistanına Bora’yı yanıma göndermesini istedim. Ben de odamda oturup onu beklemeye başladım. Ne söyleyeceğimi taslak halinde oluşturuyordum kafamda. Kapı açıldı ve içeri Bora girdi.

“Hayırdır sen beni çağırmazdın” dedi ukala bir tavırla. Hem bu kadar laubali olmayı da nasıl başarıyordu? Hemen karşımdaki tekli koltuğa oturdu. Sakin kalmaya çalışarak sorularımı sordum. Elleri yara içindeydi.

“Bora Bey size birkaç soru soracağım ve siz de cevap vereceksiniz”

“Neden?” dedi anlamsız bakışlarla.

“Prosedür” dedim kısaca. “Hastane prosedürü” kafasını salladı. Genel soruları sorduktan sonra asıl sorulara gelmiştim.

“Dün olan saldırıyı siz ve arkadaşlarınız mı yaptı?” Gözlerinden ateş fışkırıyordu resmen. Bense ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bu sefer olmayacaktı. Kendimi onun yanında güçsüz gibi göstermeyecektim.

“Yaptım ama sor niye yaptım.” Ölü gözlerle ona baktım.

“.....”

’’Seni kıskandım. Seni o abin olacak şerefsizden kıskandım. Ben seni erkek sinekten bile kıskanırım. Sen benimsin anladın mı?” Cevap vermediğimi anlayınca o cevap vermişti. Cevapları da beni şok etmemişti. Sonuçlar beklediğim gibiydi.

“Peki bu doğru bir hareket miydi? Yani tekrar olsa tekrar yapar mıydınız?”

“Tekrar olsa tekrar yapardım” dedi beyni yokmuş gibi hiç düşünmeden. Ve kalbi yokmuş gibi karşıdakini düşünmeden. Şu an onu öldürmemek için, dövmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Ödüm kopuyor benden gideceksin diye” ben ona hiç gelmemiştim ki.

“Ödüm kopuyor beni sevmeyeceksin diye” ben ondan nefret ediyordum.

“Ödüm kopuyor bitecek diye” hiç başlamamıştı ki.

Sadece susmuştum. Onun güvensizliği, yalnızlığı, duygusuzluğu, sahiplenişi... hastam gibiydi adeta. Birkaç ilaç verdim ona. Umarım iyi gelirdi. Yoksa daha kötüsü olabilirdi. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. İlaçları verdiğimde hiçbir şey demedi. Sadece kabul etti. Kapıdan çıktığı an zor tuttuğum gözyaşlarımı serbest bırakmıştım.

Ben de tükenmiştim. Ben kaybolmuştum. Kendi içimdeki koca boşlukta kaybolmuştum. Bulamıyordum artık eski beni. Beni böyle sarsan başka bir şey hatırlamıyordum. Zincirlenmiştim ben buraya. Ama kendi zincirimi bile kıramıyordum. Elimi yüzüme sürüp Allah’ım sen yardım et dedim. Başka kimim vardı ki bu gelip geçici

dünyada. Kalbimin üzerine çöken ağırlık en derinlere kadar hissedilebilir bir ağırlıktı. Nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Artık kesinlikle emindim. Bora hastaydı. Benim ondan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu. Ondan uzaklaşacaktım.

Dernek işlerinin birçoğunu Ayşe ablaya bırakmıştım. Hem iş hem ev hem de dernek... Kendime ayıracak vaktim yoktu. 3 yıldır kitap bile okumuyordum. Artık sadece önemli konularda bana danışıyordu. Bu son olaylardan da çok etkilenmiştim ve kimsenin de enerjisini düşürmek istemiyordum. Ben o derneği severek ve eğlenerek açmıştım. Şimdi bir işmiş gibi zorla gitmek istemiyordum. Zehra da Ayşe ablaya yardım ediyordu. Bir ara uğrayıp hâl hatır sormalıydım.

Eve geldiğimde her yer mis gibi sarma kokuyordu. Hemen mutfağa geçip 1-2 tane ağzıma attım. Anneme 'Ellerine sağlık' dedikten sonra odama gittim. Odamı seviyordum. Odam krem rengiydi. Yatağım sağ duvara yaslanmış ve yatağımın yanındaki duvarda da siyah saatlerden tablo vardı. Masam yatağımın sol kısmında ve diğer duvarı yaslanmış şekildeydi. Üzerinde mantar pano ve mantar pano üzerinde de birkaç sevdiğim şair ve şiirler vardı. Tam ortada açık kahverengi bir halı serili ve masanın tam karşısında da gardırobum var. Gardırobum beyaz renkte ve aynalı olduğu için odayı daha iyi gösteriyordu. Gardırobumun hemen yanında da kitaplığım vardı. Üniversite kitaplarım okuduğum kitaplar ve en altta da birkaç ıvır zıvır vardı. Sonsuza kadar genç kız odamda kalamayacağım için üzülmüştüm açıkçası. Kendimi yatağa atınca biraz rahatlamıştım. Sanki lisede gibiydim. Yani öyle bir yorgunluk vardı üzerimde.

Telefonumu açtım ve internete girdim. En sonunda da maillerime bakıyordum ki bir de ne göreyim. Bir üniversite internete attığımız sohbet videolarından birini görmüştü ve konuşma yapmam için beni okuluna çağırıyordu. Bir çığlık çıkıvermişti ağzımdan. Bu çok gurur vericiydi. Hemen oturma odasına gidip bizimkilere haber verdim.

Annem, babam, abim, kardeşim hepsi beni tebrik etmişti. Gidip hemen Berrak'a anlatmalıydım. Bu saatte de hiçbir yere gidemezdim. En iyisi telefonda söyleyeyim.

"Alo" dedim. İçimde havai fişekler patlıyordu.

"Kimsiniz'' dedim ve karşıdan cevap gelmesini bekledim.

"Ben Cahit Berrak'ın babası. Tanımadın mı beni Azra kızım" Berrak'ın babasının sesi hep böyle gençti. Çok nazik ve sevecen bir babası vardı. Veli toplantılarında az şikâyet etmemişti beni babama. İstemsizce gülümsedim. Cahit amca aynı zamanda ilk okul öğretmenimizdi. Tabi şimdi erken emekliliğe ayrıldı. Erken dediysem de 50 yaşında emekli olmuştu. Türkiye standartlarına göre erkendi. Şimdi 52 yaşında vardı. Sevgi yengeyle erken yaşta evlenmişlerdi.

"Kusura bakma Cahit amca. Nasılsınız Sevgi yenge nasıl?" Sevgi Berrak'ın annesiydi. O da çok güzel bir kadındı. Bana çoğu risale derslerini Sevgi Yenge vermişti. Ona olan borcumu nasıl öderdim ki?

"Sevgi de iyi işte Berrak'la meyve soyuyorlar. Ben sana Berrak'ı veriyim en iyisi kızım." Ses kesildi ve birkaç ayak sesi geldi.

"Alo Azra. Nasılsın?" Sesi çok güzel geliyordu.

"İyiyim çok şükür sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. Hayırdır beni aramışsın" dedi Berrak.

"Sana çok güzel bir haberim var" dedim. Bir yandan da evde dört dönüyordum.

"Bir üniversite beni konuşma yapmam için çağırdı." dedim yüksek sesle. Tabi sonra tekrar sesimi düşürdüm.

“Ne? Hangisi? Ay çok sevindim ya” Benim için mükemmel bir fırsattı. Daha çok gençtim ve kariyerimin başındaydım. Herhalde çalıştığım hastane beni önermişti. Merak etmiyor değildim. Sonra aklıma yatsı namazını kılmadığım geldi ve gidip abdest aldım. Allah’ıma şükredecektim.

Kahvaltıyı ben hazırlayacaktım. Çünkü herkes sabah namazından sonra yatarken ben yatamamıştım. Çayı demlerken bir mesaj gelmişti. Daha doğrusu e-posta gelmişti. Telefonumu açtım. Gönderen .... Üniversitesiydi. Saati ve yeri söylemişlerdi. Bana uyardı. Ama bir de izin almam gerekirdi. Çünkü konuşma pazartesi olacaktı. 2 haftam vardı konuşma için birkaç kitap okuyup biraz da video izleyecektim. Heyecanımı yenmek için öğrenmem gerekiyordu. E-postaya kısa ve nazik bir cevap yazmak istedim.

Sayın ..... Üniversitesi

Bu nazik teklifiniz için teşekkür ederim. Okulunuzun ününü ve başarılarını daha önce de duymuştum. Sizi geri çevirmeyeceğim. İstediğiniz yer ve saat bana uygundur. Mesajınız için teşekkür eder ve saygılarımı sunarım.

Azra Oğuzhan

Güzel oldu mu diyerek 5 kere okumuştum. Eni sonu pes edip gönderdim. Bu sırada bütün aileyi de uyandırmıştım. Kısa bir şekilde kahvaltımı yapıp yola çıktım.

Yolda da odamda yapacağım konuşmayı düşünüyordum. ‘selam herkese’ bu çok samimi olur. Herkes ne oluyor diyebilir. ‘Selamlar’ bu da çok seda sayan gibi oldu. Sanki her an simli elbise giyecekmi-

şim gibi. Ben kendimle ve düşüncelerimle cebelleşirken içeriye sinir bozucu biri girdi. Bora hala ne yüzle gelebiliyordu ki buraya. Daha onun bir şey söylemesine izin vermeden

"Sen hala ne yüzle gelebiliyorsun buraya" dedim. Bunu söylerken fazla yakınında olduğumu fark edip bir adım geriledim. Sinirlenmemem lazımdı.

"Sakin ol. Şu terapi işi için geldim. Bir kere daha yaparız falan" Göz kırpmalar, bir adım yaklaşmalar. Sakin ol Azra sakin ol. Sadece ölmek isteyen ve bunun için çabalayan bir hastan. Hastan ama biraz da kafadan üşütük. Tabi biraz iğrenç, biraz kıskanç, biraz her şeyi kafasına takan…

"Randevudaki hastalarıma bakmam lazım. Ona göre randevu alırsın." dedim. Bir yandan da Bora'nın dosyasını inceliyordum. Bütün dosyaları ortaya dökmeliydim. Ve de üniversitedeki profesörümle bizzat görüşmeliydim. Çünkü tek başıma teşhis koymak istemiyordum. Hele de böyle bir hastayı...

"Ben randevularına baktım. Ve randevu aldım. Yani bu saatte benimsin"

Üslubu ve oturması beni o kadar çok sinir ediyordu ki... Bu terapiyi yapmam bile mucize olabilirdi. Buna rağmen haddini aşıyor ve sınırlarını zorluyordu. Allah'ım sen pişman olacağım şeyler yaptırma bana ya rabbim. Yoksa ben kafayı yiyecektim.

"Seanstan sonra hayatında neler değişti?"

"Aslına bakarsan bir şey değişmedi. Mesela sevdiğim kız beni hala istemiyor." Genel olarak mı gevşek biriydi? Yoksa bana gerçek yüzünü yeni mi gösteriyordu bilmiyorum. Ben bu hakkı nasıl ona vermiştim? Hastaların doktoruna ilgi duyması yasak bir şeydi. Öte yandan Allah Teâlâ "Zinaya yaklaşmayın" ayeti aklıma gelmişti.

“Peki. Duygusal olarak neler oldu?” Gevşek bir gülümsemeden sonra konuşmaya başladı.

“Sevdiğim kızı istiyorum. Her şeyden çok kıskanıyorum. Bana ait olduğunu biliyorum ama o bilmiyor. Seninle konuştuktan sonra da hiçbir şey olmadı. Yani her şey stabil.” Benim hakkımda böyle konuşması... Her an ağlayabilirdim. Neden ağladığımı hiç sorgulamadan. Bora’ya birkaç soru daha sorduktan sonra seansımız bitmişti. Bir diğer adıyla kurtulmuştum. Kendimi çok baskı altında hissediyordum.

Hastanede işim bitince eski okuluma doğru yol aldım. Hocam kesin odasındadır. Diğer öğretmenlere nazaran odasında daha çok vakit geçiren biriydi. Danışman hocam olduğu için biliyordum. Üniversiteye girdiğimde ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Burada geçen günlerim gözümde canlanmıştı. Girişteki bankta oturur tost yerdim. Profesör Dr. Mehmet Kesik yazısını görünce odaya girdim. Babamla adaşlardı.

“Hocam” dedim içeriye girdiğim gibi. Mehmet hoca dosyalarıyla ilgileniyordu. Bana baktığında sıcak bir gülümseme oluştu yüzünde. Mehmet Hoca 50 yaşını aşmıştı. 175 boylarında iri biriydi. Boynuna asmak için gözlüklerinde ipler vardı. Gri bir kumaş pantolon ve gri ceket giymişti.

“Azra. Hoş geldin kızım geç otur” Bu kadar özlediğimi fark etmemiştim daha önce.

“Hocam vaktinizi almak istemiyorum. Onun için hemen konuya gireceğim” dediğim anda ciddileşti ve ellerini birleştirdi.

“Benim bir danışanım var. Fakat ben de hastalığına dair yeterli bilgi olmadığını hissediyorum. Yani hastalığını %90 biliyorum ama daha etkili olmam için %100 bilmem gerekiyor. Bu yüzden dosyaları sizin de görüşünüzü almak istedim.” Biraz fazla konuşmuştum. Hem soluklanıyor hem de gelecek cevabı merak ediyordum.

“Olur. Yarın getirirsin bütün bilgileri. Detaylıca konuşuruz.”

“Çok teşekkür ederim hocam. İyiliğinizi hiç unutmayacağım.” Vedalaştıktan sonra dışarı çıktım. Kafamda bir şeyleri oturtmaya çalışıyordum. Sanırım Mehmet Hoca’ya her ayrıntısını anlatmam gerekiyordu. Başka türlü kaçışım yoktu.

Eve geldiğimde babam hariç herkes evdeydi. Biraz geç kalmıştım. İstanbul’un trafiği dedim sadece. Çünkü gerçekten de çok uzun süre otobüs bekliyordum. Galiba araba alma işini düşünmeliydim. Hayatımın yarısı otobüsle geçiyordu. Öğrencilikten bu yana kadar. Biraz para biriktirmem gerekiyordu. Bütün masraflarını da babamın üstüne bırakamazdım. Akşam namazını kıldıktan sonra yemeğimizi de yemiştik. Yatmadan önce de yatsı namazını kıldım. Başucumdaki kitaba hiç dokunmadığımı fark edince kitabı elime aldım ve yaklaşık 40 sayfa okudum.

—

Bugün büyük gündü benim için. Çok zorlu bir süreç artık yavaş yavaş çözülüyordu. Zaten en zoru da teşhis koymak ve hastalığını fark etmeyen birine fark ettirmek. Çok mu sui zan ediyordum diye de düşünmeden edemedim. Sonuçta benim kötülüğümü istemiyordu. Ama ben de onun iyiliği için çalışıyordum. Yani Bora’yla seans yapmak iş gibi değil de sanki daha iyi biri olacak gibi hissettiriyordu. Sadece hissettiriyordu çünkü pratikte yerimizde sayıyorduk.

Profesörün kapısını tıkladım. Gir komutunu alınca da içeri girdim. Beyaz tahtasını çıkardı. Dosyaları elimden aldı ve iki çay söyledi. Gerçekten böyle şeyleri öğrencilik hayatımda görseydim diye söyleniyordum içimden. Sonra da konumuza odaklandım. ‘Seni önceden tanıyor muydu’ diye sordu.

Tanıştığımız günden düne kadar her şeyi anlatmıştım. O da her şeyi tahtasına yazıyordu. Bir yandan da ben bir sürü hastalık sıralıyordum.

“Öncelikle dernek kurman beni çok gururlandırdı. Bu genç yaşta başından bir sürü olay geçmiş senin. Galiba sen haklısın Azra kızım. Yani düşündüğün hastalık olabilir. Bir gruba şiddet barındırması, sonra hiçbir şey olmamış gibi o dine mensup olana âşık olması... Çok kıskanması, yaptığı kötülüklerden bile pişman olmaması, sürekli takıntılı oluşu, insanlara zarar verişi, her şeyi yanlış anlayışı...” lafını kesmiştim.

“Yani onu akıl hastanesine mi yatıracağız?”

“Hayır. Henüz bunun için yeterli bir bilgi yok elimizde. Boşu boşuna hastaneye yatarsa hastanın hayatıyla oynamış oluruz.” Çenesi elindeydi ve durmadan bir şeyleri sorguluyordu. Sonra bana baktı.

“Bir çözüm daha var. İlaç tedavisine başlatabiliriz.” Bu duruma sevinse miydim üzülse miydim bilemiyorum. Seviniyordum çünkü Bora iyileşecekti. Üzülüyordum çünkü Bora benimleyken iyileşecekti. Hocam düşüncelerimi anlamış gibi bana baktı.

“Ama hocam ben psikoloğum. Henüz öyle bir yetkim yok’’ dedim. İkimiz de tahtanın önünde durmuş kara kara düşünüyorduk.

“Amaç da o zaten Azra. Sen artık Bora’ya bakamazsın. O seni sevdiğini söylüyor. Hasta doktor ilişkisinin etik olmadığını biliyorsun. Durum daha da ileriye giderse sana zarar verebilir. Hatta zarar vermeye başlamış bile. Sevdiklerini senden uzaklaştırmaya çalışıyor, tek onu sev istiyor. Abine yaptıklarına bir bak. Daha da kötüsü olabilir.” Başım ağrımıştı. En son üniversite sınavlarına çalıştığımda böyleydim. Yavaşça koltuğa oturdum.

“Kızım sen git şimdi dinlen. Dediklerimi yap tamam mı? Tek çözüm yolu bu” Kafamı salladım. Mehmet Hoca haklıydı. Çantamı aldım ve üniversiteden çıktım. Kafam çok karışıktı. Bilmiyorum belki de beni gerçekten seviyordur. Sonuçta benimle evlenmek istedi. Hem de aramızda hiçbir şey yokken. Allah’ım sen bu aciz kuluna yardım

et. Adımlarımı bu duayı söyleyerek atıyordum. Eve gidip üstümü değiştirip saatlerce secdede kalmak istiyordum. Galiba bu olay Bora'dan çok benim travmama sebep olmuştu.

Eve geldiğimde hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyerek içeri girdim. Benim mutsuzluğumu, kötü enerjimi başkası da alsın istemiyordum. Hayat, bir şeyler yüzünden dert yakınacak kadar uzun değildi çünkü. Bora'yı da hemen yarın bir psikiyatriste sevk edecektim. Bu benim için de iyiydi. Daha fazla bir erkekle konuşmamış olurdum. Kafam da karışmazdı hem. Ama ona bu durumu nasıl anlatacaktım? Düşüncelerimi bir kenara bırakıp sağıma döndüm. Yoksa uykusuzluktan gözüm mosmor uyanacaktım.

Hastaneye girdiğimden beri düşünüyordum. Nasıl yapacağımı, ne zaman yapacağımı... Sonra dedim ki kendi kendime. 'Azra bu iş bu kadar zor olmasa gerek'. Yerime oturdum ve evrak işlerimi bitirmeye çalıştım. Kaç gündür bir sürü işim birikmişti. Berrak'ı da göremiyordum hem. Dernek de benim hayalimdi. Ne oldu neler bitti de ben derneği devretmiştim. Bütün düşünceler kafamda bir silsile halindeyken çatıya çıkmaya karar verdim. Berrak'ı da çağırdım. Arkadaşlarımı, sohbet zincirimizi, çaylarımıza hatta taşını duvarını bile özlemiştim. Kadınların bize yardım etmek için sıcacık poğaçalar getirişi... Burnumda tütüyordu her şey.

"Seni en son lisede böyle görmüştüm." Yüzümü ona döndüğümde yüzümde bir soğukluk hissetmiştim. Ben ağlıyordum.

"Ne oldu canımın içi?" Gözyaşımı fark ettiğim gibi silmeye çalıştım.

"Bilmiyorum Berrak. Ben hiçbir şey bilmiyorum" Sonra da her şeyi baştan sona anlattım. Bazı yerlerde sinirlenip bazı yerlerde üzülüyordum. Berrak sessizce, lafımı kesmeden dinliyordu beni.

"Sen kendin için de Bora için de en doğrusunu yapıyorsun. Bak bir hayatına. Bu kadar aksiyon sana göre değil. Yarın öbür gün üniver-

site konferanslarından çok daha gurur verici işler yapacaksın. Hepimiz sana gıptayla bakacağız. Kızlarımız senin gibi olsun isteyeceğiz. Senin derdini benimseyip seninle derman bulmaya çalışacağız. Bak ne diyeceğim. Seni en mutlu eden yere gidelim. Derneğe... Yolda da poğaça alırız." Herkesin hayatında olması gereken bir arkadaş modeli vardır ya. İşte o Berrak'tı bana göre. Hemen aşağı inip çantalarımızı almıştık. Gitmek için sabırsızlanıyordum ki içeriye Bora girdi.

"Bir yere mi gidiyordun?" Ben tamamen unutmuştum terapiyi. Öylece bakakaldım.

"Bugün arkadaşımla bir yere gidecektik ama seni unutmuşum. Neyse bir saat sonra gideriz bizde." Hiçbir şekilde bir şey demeden koltuğa oturdu. Belki kibarlık olsun diye 'Başka sefere gelirim o zaman' diyeceğini bekliyordum. Ama tabi o nezaketten yoksundu. Berrak'a mesaj attım ve yerime oturdum. Tekrar aynı şeylerden konuşuyorduk.

Konuyu açıp açmamakta kararsız kalmıştım. En sonunda korkunun ecele faydası yok deyip konuyu açtım.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor, doktorun olarak." Bu kısmı bastırarak söylemiştim. Başka yerlere konunun kaymasını istemiyordum. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Dinliyorum" dedi otoriter bir sesle.

"Gelişme kaydediyorsun. Sana birkaç ilaç vermemiz gerekiyor. Ama benim ilaç verme yetkim yok. Bu yüzden seni bir psikiyatriste sevk edeceğim."

"Olur ofis adresi ve telefon numarasını ver"

Fikrime sıcak bakmıştı. Açıkçası üzerimden çok büyük bir yük kalkmıştı. Böyle bir tepkiyi de beklemiyordum. Zaten artık onunla

görüşmediğim için de çok mutluydum. Sık sık görüşmemize gerek kalmamıştı. Kurtulmuştum aslında ama neden kurtulmuş gibi hissetmiyordum?

Namaz kıldıktan sonra Berrak ile mescitte oturmuştuk. Ben de artık Bora'ya bakmadığımı Berrak'a da söyledim.

"Hayırlısı olsun" demekten başka bir şey dememişti. Konuyu değiştirmek için Berrak'a bir soru yönelttim. Yoksa Bora konusu hiç kapanmayacaktı.

"Ee düğün ne zaman?" gülerek. Yanakları al al olmuştu. Bu haliyle çok tatlıydı.

"Bilmem, kısmet" demişti zorla konuşur gibi. Düğün bekliyordu yani. Demek ki abim de ciddi olduğunu söyledi. Pek fazla da üstelemek istememiştim. Anlatmak istediği zaman anlatırdı zaten. Ben abim ne zaman bizimkilere söyleyecek onu bekliyordum. Çok utangaç biriydi abim. Babam ona bazen 'bekar kız utangaçlığı var sende ' derdi. Bunun anlamı günümüzde kötü olsa da asıl anlamı namuslu olmaktı. Yani namuslu sadece kadınlarda değil erkekler için de kullanılan bir tabirdi.

Öğle aramız bittiği için yukarı çıkmıştık. Ben de çalışmaya devam ediyordum. Hastaları dinlemek çok güzel de formlar, evraklar çok sıkıcıydı. Bu arada hasta tabirini kullanmak doğru mu bilmiyorum. Ama nasıl ki kulağımız ağrıdığında boğaza vurmasın diye (iyileşmek için) doktora gidiyorsak ruhsal sorunumuz olduğunda günlük yaşantımızı etkilemesin diye (iyileşmek için) de doktora gidilebilir.

Ben evraklarla ilgilenirken dışarıda bir kavga sesi geliyordu. İlk başta aldırış etmedim ama sonra sesler yükselmeye başlamıştı. Neler olduğuna bakmak için dışarı çıktım.

"Ne oluyor Fatma" hemen yanımda duran Fatma hemşireye yönelttim sorumu.

“Bilmiyorum Azra Hanım. Sanırım biri doktoru dövüyor”

Bir yuvarlak oluşturmuşlardı. İçinde de bir hasta doktorun üzerine çıkmış çok fena yumruk atıyordu. Ayıran kimse de yoktu. Film izler gibi izliyordu herkes. Erkek oldukları için de sadece bağırabilmiştim. Bir çare bulamayınca güvenliği çağırmak için kalabalığı yarıp dışarı çıktım. O sırada Bora da içeri girmişti.

“Kavga var” diyebilmiştim sadece. Bunu duyan Bora bir hışımla kavganın olduğu yere gitti. Zaten kavga nerede Bora da oradaydı. Gücünü böyle gösterebiliyordu anlaşılan. Bu ancak güçsüzlerin yapabileceği bir şeydi. Güçsüz insanlar, diğer insanlara güçlü olduklarını göstermek için her kavgaya kendini atarlar. Bu onlar için bir maskedir adeta. Ama en azından şu an bu özelliği bir işe yarıyordu.

Doktorun yüzü gözü kan olmuştu. Bu arada kavganın nedenini de öğrenmiştik. Doktor 10 dakika geç geldiği için hasta dayanamamış, dövmüştü. Bütün yaşıtlarınla rekabet içine gir, sonra kazan ve tıp fakültesine gir, orada gece gündüz çalış, internlükte eziyet çekerek bitir. Sonra da biri gelsin ve 10 dakika yüzünden seni ölesiye dövsün. İnsanlar ne yapmaya çalışıyorlar ki? Dünyayı daha kötü bir hale getirmek için özel bir çaba harcıyorlar sanki. Bazen ben bile şaşırıyordum.

“İyi misiniz Haluk hocam?” Haluk hoca hastanemizin en iyi doktorlarından biridir.

“İyiyim Azra hocam teşekkür ederim” Haluk hocanın bu kadar nazik davranması beni daha çok üzüyordu.

Döven adamın ifadesi alınıyordu. Onunla Haluk hocayı da alacaklardı herhalde. Ben de köşede oturmuş düşünüyordum. Neyi düşünüyordum o da meçhuldü. Çok fazla üst üste gelmişti her şey. Saçma gelecek evet biliyorum ama bazen benim yüzümden olduğunu düşünüyordum. Sonra da dinimizde uğursuzluk diye bir şey olmadığı-

nı hatırladım. Aşağı kata, en yakın arkadaşımın yanına gidecektim. Olanları anlatırdım ona. Vakit geçerdi böylelikle.

"Ya işte böyle Berrak. Sahi sen nasıl duymadın bu kadar sesi?" Berrak'a kavganın nasıl gerçekleştiğini anlatıyordum. Ancak anlatırsam şoktan çıkabilirdim. Çünkü bir şeyi anlatınca artık o derdi tek yüklenmiyordum. Ve bu beni rahatlatıyordu.

"Ben burada değildim ki. Daha yeni geldim." 'Hm' gibi bir ses çıkardım. Bu ses konuşacak konunun kalmadığını gösteriyordu. Acaba niye geç geldiğini sorsa mıydım? Saate baktığımda aslında o kadar da geç olmadığını fark ettim. Çoğu zaman bu saatte gelirdi.

"Şey, Azra biz abinle kavga ettik" gözlerimi büyütüp Berrak'a baktım. Hiç konuşmayan iki insan nasıl kavga ediyordu ki? Devam etmesi bekledim.

"Musab'la markette karşılaşmıştık. Kasiyeri de biliyorsun zaten. Göz ucuyla bile bakmamama rağmen benden telefon numaramı istedi tekrar. Musab da bunu duyunca gitti önce adama sonra da bana bağırdı. Sanki suçlu benmişim gibi. Benim de ağzımdan 'Sen benim neyimsin ki bana bağırabiliyorsun?' lafı çıkınca iş değişti tabi" O kasiyeri tanıyordum. 1 yıldır Berrak'ı seviyordu. Her markete gittiğimizde Berrak'la konuşmaya çalışırdı. Berrak onun gözlerine bile bakmazdı halbuki. Bu yüzden de bazen uzak marketlere giderdi. Bazen de toplu alıp hızlıca çıkardı. Buna rağmen hala peşini bırakmaması çok üzücüydü. 'Ee' dedim sonra devam etmesi için. Elimi masanın üzerine çenemin altına koymuş, dinleme pozisyonundaydım.

"Sonra da Musab 'O zaman eşin olurum olur biter' dedi" Tepkimi ve söyleyeceklerimi görmek için uzun süre bana baktı. Abim gerçekten böyle mi evlenme teklif etmişti? Neden bu kadar şaşırdım ki. Benim abimdi sonuçta. Klasik akşam yemeğinde diz çöküp teklif edecek değildi.

“Böyle teklif mi olur ya? Dağ ayısı mı abim sana nasıl bağırabilir?”

“Özür diledi onun için. Boşluğuna denk geldi herhalde”

“Ve haftaya beni istemeye geliyorsunuz. “ diye ekledi. Abimin bağırması hariç o kadar çok sevinmiştim ki. Berrak’tan daha iyi bir yenge bulabileceğimi sanmıyordum.

“O zaman bir tuzlu kahve yaparsın artık” gülümsemişti. İnşallah mutlu olurlardı. O kadar çok yakışıyorlar ki... Annemin Berrak’ı her gördüğünde tükürük yağmuru aklıma geldi. Hem ‘maşallah’ der tükürür sonrasında da ‘inşallah senin gibi gelinim olur’ diye eklerdi. Sonunda duaları kabul olmuştu. Ne de çok sevinmiştir şimdi anacığım. Hazır anne babası da gelmişken isteyecektik Berrak’ı. Eminim Sevgi yengeyle Cahit abi de çok sevinirdi.

İşlerimiz bitince kafeye gitmiştik. Bora›yı bugün sadece bir kere görmüştüm. O da kavga olduğu zamandı. Görmek istemiyordum evet ama iyileştiğini görmek istiyordum. Günün yorgunluğunu alsın diye iki kahve istedik. Uzun zamandır karşılıklı oturup eski günleri yâd ettiğimizi hatırlamıyordum. En son dernekte kızlarla beraber iken konuşmuştuk. Dernek aklıma gelmişti. Ne yapıyorlardır acaba? Bir sürü iş vardır şimdi. Ayşe abla nasıl yapacaktı ki? Devletten de belgeler gelecekti. İmzalamış mıdır acaba? Kâğıt üstünde bende hala ortaktım ama artık eskisi kadar içinde değildim. Geri kalan 6 ortağım (Ayşe abla ve Berrak dahil) işleri hallediyordu.

‘Of’ çekmiştim seslice. Bora hayatımı alt üst etti.

Ya da her şeyi Bora’nın üzerine atmamalıydım. Belki de benim için bu hayırlıdır. Bunu bilemezdim. Ben istemeseydim bu kadar yerleşmezdi hayatımıza. Bu yönden düşününce içim burkulmuştu açıkçası. Bunun nedeni neydi ki? ‘Neyse’ dedim iç sesime. Oturduğumuz kafeyi incelemeye başladım. Bu kafe insana dinginlik veriyordu.

İçeri girer girmez papatya kokusu doluyordu burnuma. Duvarda asılı kitaplık çok şıktı. İçine birkaç kitap ve saksı koymuşlardı. Kauçuk masalar ve kahverenginin açık tonu sandalyeler vardı. Buraya çok gelmiyorduk. Çünkü genelde burada çok fazla erkek vardı. Bugün sakin olduğunu görünce gelmiştik.

Evde bir curcuna vardı. Annemle babam Musab'ın evlenme teklif ettiğini duyduklarında çok sevindiler. Hepimiz severdik Berrak'ı. Abimin de ağzı kulaklarındaydı.

"Benim abim büyümüşte evleniyor muymuş" diyerek yanağını sıkıyordum. Daha yastığa yeltenmişti ki hızlıca odama girdim. Yoksa çok kötü dayak yerdim abimden. Nasıl da sevmişti Berrak'ı. İlk gördüğü anı bile hatırlıyordum. Berrak'ın ilk örtündüğünü gördüğünde önce şaşırmış sonra da tebrik etmişti. Berrak tesettüre girdiğinden beri -arada göz ucuyla baktığını saymazsak- ona hiç bakmamıştı. Haya ediyordu söylemeye. Ama ben anlıyordum onu.

Odamda çalışıyordum. Çünkü yarın büyük gündü. Program yarın olacaktı. Ve benim şaşırmadan, çok akıcı bir biçimde konuşmam gerekiyordu. Berrak, İsra ve Zehra da gelecekti. İyi oldu böyle. Kaç gündür Zehra'yı görmüyordum. Özlem giderirdik onunla. Son yaşadıklarımızdan beri kırgın olduğumu sanıyordu ama ben ona kızamazdım ki. O benim canımdı. Hem hayatıma giren hemen hemen herkesi benimserdim ben. Evet bu yüzden çok acılar çekmiştim ama benimsemedikten sonra hayatımda olsa ne olur olmasa ne olurdu? Böyle yapmadığım zaman kendimi eksik hissediyordum.

--

Dün gece yorgunluktan uyuya kalmıştım. Ne kadar veya kaç saat konuşma provası yaptığımı bilmiyordum. Allah'tan yatsıyı kıldıktan sonra çalışmıştım. Yoksa namazımı da kılamazdım.

Sabah namazından sonra uyanıktım. Duşumu aldıktan sonra dolabımın karşısında durup ne giyeceğime karar veriyordum. Bordo siyah sade ve uzun bir elbisem vardı. Onu giyecektim. Üzerine de bordo eşarbımı aldım. Krem rengi bir topuklu ayakkabım vardı. Çok ses çıkarmadığı için rahatlıkla onu giyebilirdim. Aynadan kendime baktım. Uzun zaman sonra enerjim ve neşem yerine gelmişti. Ruh gibi dolaşmıyordum ilk defa. Makyaj da yapmayacaktım. Genel olarak yapmıyordum ama bugün özel bir gün diyen nefsimi de susturmuştum. Kendimi iyi hissediyordum. Yüz nemlendiricimi sürdüm. Papatya kokulu esansımı da bileklerime sürüp çıktım. Bugün hiçbir şey moralimi bozamazdı. Kahvaltı masasına geldiğimde

"Selamın aleyküm" dedim tüm içtenliğimle. Annem İsra ve abim beni süzüyordu.

"Hayırdır kızım niye süslendin?" Anneme bakarak otuz iki diş sırıttım.

"Bugün senin kızın bir üniversitede konuşma yapacak" dedim ağzıma bir dilim domates alarak. Bu sırada annem de çayımı dolduruyordu. Önceden söylemiştim ama unutmuştu sanırım.

"Ay hadi inşallah. Dur bekle ben sana okunmuş pirinç hazırlayayım." Gözlerimi devirip abime baktım.

"Anne ne okunmuş pirinci alt tarafı konuşma yapacak. Otur sen kahvaltını yap" dedi abim. O da bugün ayrı bir yakışıklı olmuştu. Çünkü bugün nişan vardı. Nişan için ayrıca bir elbise almak bana göre israftı. Hem benim nişanım mıydı ki o kadar süsleniyordum. Yine bu kıyafetimle gidecektim Berraklara. Biz konuşurken İsra ve babam da gelmişti kahvaltıya. İsra siyah elbisesiyle siyah şalını takmıştı.

Çok asil duruyordu.

Acaba ben de mi simsiyah giyinseydim? Fakat zaten koyu renk giyinmiştim ve siyah da giyersem sahnede kaybolurdum. Kahvaltımı yaptıktan sonra feracemi elbisenin üzerine giydim. İsra›yı da alıp dışarı çıktım. Berrak galiba gelmeyecekti. Hem nişanı hem de benimle gelmeyi bir arada yürütemezdi. Ama yine de soracaktım. Kapılarını çaldım. Evleri bizim binanın karşısında 5. kattaydı. Kapıyı Berrak açtı. Eliyle' sus' işareti yapıp ayakkabısını giydi. Anlaşılan Sevgi yengeden habersiz gelecekti.

"Berrak Sevgi yenge kızacak bak. Niye izin almadın?" Diye azarlamıştım çocuk gibi.

"Azra sabah namazından beri ayaktayım. Kolum koptu. Ev çamaşır suyu kokuyor hep. Zehirlenmemek için çıktım. Hem sadece sarma kaldı diğer her şey hazır" dedi. Aynı zamanda da yürüyorduk. Kampüs bizim eve oldukça uzaktı. Mecburen metrobüsü kullanacaktık. Metrobüslerden nefret ediyordum. Başka şansımız da yoktu.

Üniversite çok güzeldi. Mezun olmuştum evet ama buraya gelince insanın tekrar okuyası geliyordu. Konferans salonuna gelmiştik. Arkada birkaç profesör ile kahve içmiştik. Çok sıcak karşılamışlardır. İnternet sitemizi incelemişler ve bu konu hakkında bizi layık görmüşlerdi. Bu kadar bilgenin olduğu yerde kendimi çok cahil hissediyordum. Üstelik benim konuşmamı da dinleyeceklerdi. Çok gerilmiştim. İnşallah yanlış bir cümle kurmazdım. Berrak, İsra, Zehra ve birkaç profesör ön koltuklara oturmuşlardı. Arkalar da öğrencilerle dolmuştu. Ben nasıl konuşma yapacaktım şimdi? Birkaç konuşmacı

daha vardı yanımda. Konuşan sayısı çok olunca hepimize bir konu verilmişti. Benim konum da teknolojiydi. Ne konuşabilirdim ki, diye düşünmeden her şeyi araştırmıştım. Ama ne kadarı aklımda kalırdı orasını bilemiyordum.

"Evet şimdi de psikolog Azra Oğuzhan'ı konuşmasını yapması için sahneye davet ediyorum." Beni çağırıyordu. Sakin ol Azra. Sen yaparsın. Sakin ol. Sahneye çıktım. Adımlarım geri geri gider sanıyordum. Fakat öyle olmadı. Sahneye çıktığım andan itibaren daha rahattım. Şaşırdım bu halime. Herhalde dernekte de konuşmacı olduğum için çok rahat adapte olmuştum sahneye. Dinleyicilere baktım. Çoğu öğrenciydi ve kadın ağırlıktaydı. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladım.

"Öncelikle hoş geldiniz. Ben Azra. Sizlerin ilgisini çeken ve üzerinde durulması gereken bir konu hakkında konuşmak için bugün buradayım. Teknoloji... Aranızda hiç ben teknolojik hiçbir araç kullanmıyorum diyen var mı? Büyük ihtimalle yoktur diye düşünüyorum. " Konuşurken yürüyerek konuşuyordum. Bu da kalan heyecanımı bir nebze de olsa alıyordu."

"Teknolojinin yenilikler getirdiği gibi aslında bize getirdiği çok fazla hastalık vardır. Bu hastalıkların çoğu da tahmin edersiniz ki psikolojik. Evet dünyadaki olup bitene daha hâkim oluyoruz. Evet iletişim aracımız. Ama söyler misiniz bana? Eğer bizim konuşacak kimsemiz yoksa biz ne yapalım ki telefonu? Eğer bizim Güney Afrika'da, Arakan 'da Yemen'de kardeşlerimiz işkence görürken şehit edilirken biz sesimizi çıkarmıyorsak ne yapalım Dünya haberlerini? Bunu duyar kasmak adı altında duygularınızla oynamak için söylemiyorum. Ama bir irkilip kendimizi sorgulamamız lazım. Bir oyunla intiharı düşünen bir video ile komik olmayan, geleceğine zarar veren işler yapan çocukları düşünmemiz lazım arkadaşlar. Ebeveynler çocuğun eline telefonu veriyor. Ve 'aman sesi çıkmasın da' deyip de rahat oturabiliyorlar. Mesela annem biz küçükken sessiz

olduğumuzda hemen odaya gelirdi. Hani sessiz çocuk ya bir şeyi bozmuştur ya da kırmıştır diye sessizdir. Siz çocuklarınızı kimlere emanet ettiğinizi bilmelisiniz. Bakın yarın öbür gün çocuklarınız olacak. Siz tek bir şey söylediğinizde 'ya baba ya da ya anne beni sıkıyorsunuz' diyecek. Ama tanımadığı biri yorum yaptığında belki hemen 'aa öyle mi hemen değiştireyim o zaman' diyecekler. Bu sizin hoşunuza gider mi? Nitekim siz onun kötülüğünü de istemiyorsunuz. İyiliği için uyarıyorsunuz. Ama o gidiyor hiç tanımadığı bir çukura. Derin ve dipsiz bir çukur... Çocuklarınızı o çukurdan alın. Bırakın bağırsın ya da sizi kötü bilsin. İlerde anneciğim ya da babacığım çok teşekkür ederim deyip ayağınıza kapanacaklar. Zaten internet ve cep telefonu herkesi büyük bir siyasetçi, ilim adamı ve filozof yaptı. Herkes filozof. Masrafsız ve diplomasız. Din de zaten herkesin bildiği iş. Koca bir alimi hayatında Kuran okumamış insanlar eleştiriyor. Ağzı olan konuşuyor bu tüketim toplumunda. Söyler misiniz ne yapacağız bu durumda? Evet belki bazılarınıza çok teknoloji düşmanı tarzı konuşuyormuşum gibi gelebilir. Ama niyetim o değil. Sadece iyi niyetimizin ne kadar suistimal edildiğinden söz ettim. Yoksa hayatımızı kolaylaştırdığı aşikâr. Farklı bir bakış açısı sunmak istedim. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Oluşan alkış ve gülümsemeler beni onore etmişti. Başlarda çok heyecanlıydım hatta kitabi cümleler kuracaktım ama samimiyeti fark ettiğim an böyle konuşmak istedim. Bana göre böylesi daha etkili olmuştu. Dernekte de konuşma yapıyordum. Ama burası biraz daha farklıydı. Daha özel hissettiriyordu. Başarmışım gibi hissediyordum. Biliyordum yolun daha başında olduğumu ama öyle hissediyordum işte.

Sıradaki konuşmacı çıkınca ben de onu dinlemek için perdeden biraz kafamı çıkarmıştım. Birkaç kişi ayaklanıyordu. Berrak, İsra ve Zehra yanıma gelmek için hazırlanıyordu. Arkadaki biri dikkatimi çekmişti. Yoksa? Bora da beni dinlemeye mi gelmişti? Neden şaşırmıştım ki ben? Artık alışkın değil miydim her yerden çıkıp durma-

sına? Yine bizi şaşırtmamıştı doğrusu. Feracemi elime alıp çıkmak için hazırlandım. Kızlar dışarıda abimi bekliyorlardı. Ben lavaboya gitmek için onlardan ayrılmıştım. Kampüsün önünde Bora'ya yakalanmıştım.

"Azra. Konuşman mükemmeldi. Tekrar dinlemek isterim." dediğinde ona teşekkür ettim. Beni baştan sona kadar dinlemiş miydi?

Bir süre sessizlik oluştuktan sonra 'Neyse görüşürüz' deyip arkamı dönmüştüm. Neden görüşürüz demiştim ki? Sanki görüşmek istiyordum. Bu görüşürüz lafını kim bulmuştu? Daha fazla saçmalamaya devam mı edecektim?

Ben ön koltukta İsra, Berrak ve Zehra arka koltukta oturuyordu. Arabada şu anlık kimse çıt bile çıkarmamıştı. Trafik ve müzik de eklenince herkes düşüncelere dalmıştı. Herkesin kendine göre derdi vardı pek tabi. Ama kimsenin derdini küçümsemek kimseye düşmezdi. Sen onu küçümsüyor olabilirsin ancak diğer kişi bu yüzden hayatı boyunca sıkıntı çekmiş olabilirdi. Biz gaybı bilemezdik.

Hem isteme hem de nişan olacaktı. Bu yüzden erkenden Berrak'a gidip eksikleri tamamladık. Oturma odasına masa koymuştuk. Arkasında ve masanın üstünde çiçekler vardı. Çoğu aile büyüğüne de haber vermiştik. Nişana yakın akrabalar aile büyükleri birkaç arkadaş gelmişti. Bizim evde erkekler Berrak'ın evinde de kadınlar oturuyordu. Berrak mor abiyenin içinde o kadar güzel duruyordu ki... Hayranlığımı gizleyememiştim.

"Berrak çok güzel olmuşsun" dedim hayranlıkla ona bakarak. Utangaç bir şekilde gülümsedi. Bütün yorgunluklarımı bir kenara bırakıp eğlenmeye çalıştım. Arkadaşımın en güzel günlerinden biriydi ve abim evlenecekti. Daha ne isteyebilirdim ki? Biz odadan çıkınca bir tane kadın zılgıt çalmaya başlamıştı. Dilini nasıl o kadar döndürebilmişti? Takdir etmiştim kadını. Yiyecek ve içecek servisini kontrol ediyordum genel olarak. Kendimi organizatör gibi hissetmiştim.

Teker teker gelenlerin elini öpüyordum. Artık her yerim yapış yapış olmuştu.

“Ay maşallah nasıl da güzel olmuş”

“Doktormuş bir de ha” diye arkamdan söylenen teyzelere baktım. Sanırım bana sesleniyorlardı. ‘pek doktor sayılmam’ diye mırıldandım. Müzik çok olduğu için kimse beni duymamıştı. Fakat kadınlar o kadar sesli konuşuyorlar ki ben onları duyabiliyordum. İçerideki bütün genç kızların dedikodularını yapmışlardı. Sesimi çıkarmadan kalan işlere bakmaya başladım.

Gecenin sonuna doğru herkes gitmişti. Kısa sürmüştü zaten. Berrak’ı öptüm, annemi de alıp eve doğru yürüdüm. Bir an önce uyumak istiyordum. Eve geldiğimde babam ve abim çoktan pijamalarını giymişti. Ben de hemen odama çekildim. Nişan değerlendirmesi yapıyorlardı içeride. Üstümü çıkarıp pijamalarımı giydim. Topuklu ayakkabıdan dolayı ayaklarım ağrıyordu. Gece lambasını açıp tevhit okumaları kitabını okumaya başladım. Uykum gelince kitabı bir kenara bırakıp abajuru kapattım.

—

Bugün kına vardı. O yüzden erkenden kalkmıştık. Nişandan sonra hayatımda tek bir aksiyon olmamıştı. Bora’yı görmemeye çalışıyor, mesajlarına kısa cevap veriyordum. Bazen hiç cevap vermiyordum. Kına için krem rengi bir abiye onun üzerine de krem rengi şal almıştım. Üzerimi giyindikten sonra ailecek dışarı çıktık. Nişanda olduğu gibi kınada da erkekler bizim evimizde oturacaktı. Ve biz yine derin bir temizlik yapacaktık. Hala ağrısını çekiyordum o nasıl temizlikti öyle. Çamaşır suyu koklamaktan yasaklı madde içicileri gibi gezi-

yorduk ortalıkta. Babam kınada erkekler bizim evde otursun diye ısrar etti. Bizim itirazlarımıza rağmen kınada burada oturacaklardı. Kadınlar da evin bir alt sokağındaki düğün salonunda oturacaktı. Güzel bir yerdi aslında. Hava soğuduğundan dolayı kapalı mekân tercih etmiştik. Herkes sırayla geldikten ve herkesin elini öpmekten dilimin kuruduğu sırada Berrak ve abim içeri girdi. Çok yakışıyorlardı. Abim Berrak'ı bıraktıktan sonra gitmişti. Herhalde babamın yanlarına yani bizim eve gidecekti. Önce çalgılar çaldı, pastalar kesildi. Sırada kına yakmak vardı. Kınayı annem yakacaktı. Erkekler de gelmişti izlemeye. Birkaç mâni söylendikten sonra annem geldi ve Berrak›ın eline bir cumhuriyet altını bıraktı. Sonra da bir güzel kınasını yaktılar. Ben hiç konuşmuyor sadece izliyordum. Tam duygusala girmiştim ki tekrar çalgılar çalındı ve oynanmaya başlandı. Bir rahat verseydiler de biraz ağlasaydım.

Herkes teker teker dağıldıktan sonra bizim aile ve Berrak'ın ailesi kalmıştı. Hepimiz yorgunduk. O yüzden pek bir şey konuşmadan kalktık. Ayaklarımı hissetmiyordum. Bir an önce eve gidip uyumak istiyordum. Beni rahat bırakırlar mıydı? Asla. Tam yatağa girecektim ki Bora mesaj atmıştı.

Kimden: Bora doktor

Üniversite konferansını ben ayarladım.

Durduk yere neden böyle bir mesaj atmıştı ki? Ona minnet duymam için mi yapıyordu? Tam tersi gözümde daha çok küçülüyordu. Beni kendisine borçlu bırakmaya çalışıyordu. Böylelikle onunla olacağımı düşünüyordu. Fazlasıyla yanılıyordu. Ben sırf bir vefa borcu için ya da iyilik olsun diye kimseyle ilişki yaşamazdım. Beni hiç tanımamıştı. Kendince her yolu deniyordu işte. Daha faz-

la düşünecek enerjim yoktu. Kıyafetlerimi ve makyajımı çıkarıp kendimi yatağa attım.

Mutlu olmak benim için hiçbir zaman bir hedef değildi. Çünkü biliyordum ki eğer mutlu olmayı kendime hedef haline getirirsem çok üzülecektim. Hayatta her zaman mutlu olamayız. Hatta mutsuz olduğumuz zamanların kıymetini bilmeliyiz. Bu cümle size garip gelebilir. Çünkü alışık olmadığımız bir cümle. Üzüntü, kızgınlık vb. duygular bizi yansıtır. Ve bizi olgunlaştırır. Fakat bizim duygularımızı çaldıklarını düşünüyorum. Bir insanın duygularının çalınması demek o insanın yarı ölü olduğu anlamına gelir. Duygu göstermek demek insanlara göre zayıflık olarak algılanıyordu. O yüzden duygularını saklıyordu insanlar. İçlerine atıyorlardı. Bu da daha büyük hastalıklara gebeydi. Mutsuz olun ve o mutsuzluktan ders çıkarın. Hedeflerinizi yerine getirirken mutlu da olun. Çünkü mutlu olmak bir hedef değil, süreci yaşarken de mutlu olabilir bir insan.

Günlüğümün kapağını kapattım. Uzun zamandır günlük yazmıyordum ve yazmak bana iyi gelmişti. Ben bu mesleği severek yapıyordum ama şu an bırakma raddesine gelmiştim. Bu benim için de zordu. Hafta sonu tatilinde iyice düşündüm ve bir kişi yüzünden istifa etmenin saçma olacağı kararına vardım. Evet bununla baş edebilirdim. Her ne olursa olsun biraz gayret etmeliydim. Pes etmemeliydim değil mi?

Bugün maaşımı çekeceğim gündü. Açıkçası pek elinde para bulundurmayan ve elime para geçti mi dağıtan biriydim. Evde elektrik ve suyu ben ödüyordum. Zaten abimin çeyiz masrafları da çıkacağı için çok fazla yük olmak istemiyordum. Birine yük olduğunu hissetmek çok kötü bir duyguydu. Onlar benim anne babam ve onları üzmek beni de üzmek demektir benim nezdimde. Bu düşüncemi duysalar bana çok kızarlardı.

Günlüğü komidinin üzerine koyup sonunda yataktan çıkmayı başarabilmiştim. Saçlarımı topuz yaptım. Saçlarım değdikçe tenime sı-

caktan tenim yanıyordu. Daha kimse uyanmamıştı. Ben de kahvaltı hazırlamak için mutfağa girdim. En sevdiğim diziyi açıp tezgâhın üzerine koydum telefonumu. Sesini kıstım. Kimseyi uyandırmak istemiyordum. Kahvaltıyı hazırlamaya başladım. İlk önce çayı hazırladım ve altını açtım. Peyniri ve zeytini dolaptan çıkardım. Dolabın kapağını ayağımla tuttum ve salatalık, domatesi de çıkardım. Onları dilimledim. Canım aniden poğaça çekmişti ve kalkıp poğaça hamurunu yaptım. Poğaça hamuru dinlenene kadar ben de oturup dizimi izledim. Kahvaltı ve bu eskiden izlediğim dizi bana terapi gibi gelmişti. Şu an mutluydum.

"Yalan söylemesen ölürdün değil mi" dedim kısık sesle. Biraz sinirlenmiştim başroldeki oğlana. Zaten değişik hareketlerin var, bir terliyorsun, göz kaçırıyorsun. Hadi sen yalan söyledin kız nasıl anlamıyor. Evet televizyon izlerken yaşlı teyzeler gibi dizi hakkında konuşuyordum. Sırf bu yüzden abim beni oturma odasından kovmuştu bir keresinde. Kabul ediyorum bir saatten sonra sinir bozucu oluyordu.

Yirmi dakika geçmişti ve hamur balon gibi şişmişti. Havasını söndürmeden yavaşça toplar yaptım ve içine peynirleri yerleştirdim. Peyniri rendeleyip koydum ama evdeki her peynirle gayet güzel olabilirdi. Poğaçayı fırına attığımda ev halkı yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı. Ben de gidip üzerimi değiştirdim. Siyah feracemi alıp askılığa astım kenarına da çantamı koydum ve siyah şalımı örttüm.

Annem poğaçaları fırından çıkarmıştı. Masayı da hazırladık beraber ve sofraya oturduk. Çok acıkmıştım fakat babam daha sofraya oturmadığı için onu bekliyorduk.

"Anne babam nerede?"

"Namazını kaza ediyor bugün sabah namazına kalkamadık ya" üzülmüştüm. Çünkü hiç birimizin adeti değildi sabah namazına kalkmamak. İnşallah bundan sonra olmazdı.

“Erkencisin bakıyorum” dedi babam bana bakarak. Zeytini yuttum ve cevap verdim.

“Bugün maaşı çekeceğim bir de elektrikle suyu ödemeye gideceğim.” kafasını salladı.

“Musab bugün beyaz eşya bakmaya gideceğiz. Bir yere ayrılma.” dediğinde abim ilk boş boş baktı ama sonra o da kafasını salladı.

Giderken İsra›ya cebimde son kalan paramı verdim. Bugün alacaktım maaşımı ve babamdan istemesini istemiyordum. İki tane poğaça yanıma alıp dışarı çıktım. Uzun bir kuyruk olmadığı için şükrettim.

İşim kısa sürecekti bu sayede. Hemen parayı aldım. Markete gidip beş kilo şeker, iki kilo çay ve on tane de gofret aldım. Bunları nasıl kaldıracağım hakkında bir fikrim yoktu. Olsun bir şekilde götürürüm diye düşündüm. Hepsini market arabasının içine koydum. Kasaya doğru yol aldım.

“Yardım edebilir miyim?” arkamı döndüm. Sabır dileyip Bora’ya teşekkür ettim ve kendim yapabileceğimi söyledim.

“Senin burada ne işin var? İşte olman gerekmiyor mu?” diye sordum. Sürekli burnumun dibinde olmasından sıkılmıştım. Bilerek yaptığı belliydi. Tamam birincisi tevafuk, ikincisi tevafuk, ama bu da mı tevafuk?

“Market alışverişi yapıyorum ya yapamaz mıyım? Hem sen niye işte değilsin?” Aldıklarıma bakıyordu. Ben de onun aldıklarına bakmıştım. Birkaç peçete ve tıraşla ilgili bir şeyler almıştı.

“İlk ben sormuştum” dedim meydan okuyarak. Sesini çıkarmadı. Hayret Bora susabiliyor muydu?

Aldıklarımı kasadan geçirdim. Parayı tam ödeyecektim ki Bora kredi kartını uzattı. Gözlerimi devirdim.

“Abartma istersen “ deyip bir çırpıda parayı verdim. Bu kadarını ben bile beklemiyordum. Ben poşetleri taşımaya çalışıyordum. O ise çoktan fişini almıştı. Elimdeki iki poşeti aldı ve dışarı çıktı.

“İstemiyorum teşekkür ederim senin de poşetlerin var zaten” dedim ama beni duymamazlıktan geliyordu.

“Hey sana diyorum” dediğimde bir anda arkasını dönünce neye uğradığımı şaşırmıştım.

“Hiç susmuyorsun” deyip yoluna devam etti. Ben mi susmuyorum? Söylediği lafa bak. Sesimi çıkarmadan yürüdüm. Arabasına doğru yürüdü ve benim bir şey dememe fırsat vermeden poşetleri arka koltuğa koydu.

“Poşetlerimi verir misin ben binmeyeceğim de” bu muhabbet uzadıkça uzuyordu. Ben öylece durup ona bakıyordum ama o çoktan arabaya binmişti bile. Bana baktı.

“Hadi bin” dedi. Daha fazla konuşmak istemiyordum ve arka kapıyı açtım.

“Poşetlerin üzerine mi oturacaksın” dediğinde ben de “evet” dedim sadece. Şeker poşetini kucağıma alıp oturdum. Çok ağır olduğu için hafif öne eğilip ön koltuğa bıraktım. O sırada yine aniden dönmüştü ve göz göze gelmiştik. Neden sürekli ani şeyler yapıyordu ki gitsin dikiz aynasından izlesin işte. Yavaşça geri çekildim ve koltuğa gömüldüm desem yeridir. Dışarıyı izlemeye başladım. O da hala bana gülüyordu. Komik bir şey mi vardı?

“Ben senle ne yapacağım?” dediğinde boş boş dikiz aynasına baktım.

“Benimle bir şey yapmana gerek yok. Eve gitmeyeceğim indirir misin burada beni” kaşları çatılmıştı. Benim de aklıma sonradan gelmişti.

“Bu kadar eşyayı nereye götüreceksin?” dedi. Sesinde hem merak hem de kızgınlık vardı.

“Bence seni ilgilendirmez.”

“Sen söyleyene kadar inmeyeceksin biliyorsun değil mi?” Gözlerimi tekrar ve yine devirdim. Ona söylemek istemiyordum. Bir yolunu da bulmalıydım.

“Tamam sen sola dön sonra da köprünün sağında tesisatçının önünde indir”

“Söylemeyeceksin sanırım. Neyse gidince görelim madem.”

Nebahat teyzenin evine gelmiştik. Biraz çekiniyordum açıkçası. Yanımda Bora’yla girmek istemiyordum.

“Sen burada otur tamam mı? Ben geliyorum” gözlerini devirip başını salladı. Sanki git gide bana benziyordu. Buna sevinmeli miydim yoksa üzülmeli miydim bilmiyorum. Bu çocuk benim ayarlarımla oynuyordu. Nebahat teyze beni gördüğünde çok sevinmişti.

“Hoş geldin güzel kızım. Oy nasıl özlemişim seni” dedi sarılırken.

“Ben de seni özledim Nebahat teyzeciğim. Biliyorsun iş güç derken kafamı kaldıracak vaktim olmuyor.” dedim savunmaya geçerek. Nebahat teyze bizim çok eski bir komşumuzdur. 4 çocuğu var ve birini evlendirdi. Evlendiğinden beri kızı annesinin yanına gelmiyor. Diğer üç çocuğundan ikisi yatalak. Hepsine kendi bakıyor. En son çocuğu da okul okuyordu. Nebahat teyzenin eşi hiç erkek çocuğu doğurmadığı için suçu onda görüyordu ve dördüncü çocuktan sonra onu terk edip bir kadınla evlenmişti. Bilimsel olarak açıklasan bu insanlara desen ki ‘x kromozomu değil y kromozomu bunu belirler’ anlamazdı tabi. Dini olarak anlatsan da anlayacaklarını düşünmüyordum. Halbuki kız çocuğu demek bereket demekti. Nebahat teyze dul maaşıyla rutubetli evinde onlara bakıyordu. Ona o kadar hay-

randım ki anlatamam. Bir kadının tek başarısı kariyeri değil çocukları da evi de olabilirdi. Hem bence pes etmemek bile bir başarıydı benim nezdimde. Nebahat teyze gözünü arkama sabitledi. O öyle bakınca ben de bakma ihtiyacı hissettim.

“Arabadaki poşetleri getirdim.” dedi Bora poşetleri elinde sallayarak. Ona inmemesini söylemiştim. Her zaman neden böyle yapıyordu ki?

“Kızım geçin içeri burada beklemeyin.” dediğinde Bora’ya bakıp

“Bari içeri girme” dedim kısık olduğunu düşündüğüm bir sesle. Nebahat teyze beni duymuştu.

“Kızım o yabancı mı? Gel oğlum geç içeri” ben salondaki üçlü koltuğa oturdum. Teyzeme bak hemen sahiplenmişti. Evet yabancıydı Nebahat Teyze. Kovsana şunu.

Koltukların üstü soyulmuştu ve tavanda kocaman bir rutubet vardı. Yaz ayında olduğumuz için çok rahatsız etmiyordu ama kışın evdeki herkes hasta oluyordu genellikle. Evin zemini fayanstı, eski tip evlerdi. Hemen karşımdaki duvara bir saat yanına da takvim asılmıştı. Tüplü televizyon vardı ve onun altında da küçük bir dolap vardı.

“Ee güzel kızım nasıl gidiyor evlilik?” dediğinde anlamsız gözlerle Nebahat teyzeye baktım. Ne evliliğiydi bu? Bora›ya baktığımda bıyık altından gülüyordu. Biraz jetonum köşeliydi galiba çünkü geç anlamıştım. Sesimin çatallaşmamasını umarak

“Ne evliliği teyzem? Bora arkadaşım sayılır. Çalıştığım hastanede diş hekimi kendisi.”

“Öyle mi? Benim de kaç gündür dişim ağrıyor. Oğlum bir baksana ne olmuş dişime” dediğinde bu sefer gülme sırası bendeydi. Kaş göz hareketleriyle kalkmasını söyledim. Ben buna alışmıştım ama herhâlde Bora beyimizin ilk defa başına geliyordu.

“Teyzeciğim senin dişinin kanala ihtiyacı var. En kısa zamanda gidip tedavi olman gerek yoksa iltihap kapıp şişer” dedi halk arasında kullanılan kelimelerle.

“Allah senden razı olsun oğlum. Ne kadar dua etsem azdır” dedi ikimize bakarak. Allah senden razı olsun dediği insanın ateist olduğunu nasıl söyleyebilirdim ki Nebahat teyzeye.

Eşyaları mutfağa yerleştiriyordum. Az çok biliyordum neyin nerede olduğunu. Küçüklüğümden beri uğruyordum çünkü bu eve. Çayı astım ve mutfaktaki diğer işleri hallettim. O kadar kirli değildi zaten Nebahat teyze temiz bir kadındı. Birkaç bulaşığı da yıkadıktan sonra çayı demledim. Bardakları tepsiye koydum. Çayı da demledikten sonra toz şekeri çıkarıp kâseye koydum. Onu da aldım ve içeriye gittim.

İlk önce Nebahat teyzeye çayı verdim. Her ne yaparsak yapalım hep bize dua ediyordu. Sonra da Bora›ya bakmamaya çalışarak ona da çayı verdim. İki kaşık şeker atmıştı. Bu sıcakta çay hiç içilmiyordu. Nebahat teyzenin ısrarlarına rağmen içemedim ve Gülsüm’le Sümbül›ün yanına gittim. Ayşe de onların yanında oturmuş oyuncaklarıyla oynuyordu.

“Azra abla” dedi üçü birden. Onlar böyle söyleyince gülümsemiştim. Eski iki sedirin üzerinde uzanan Gülsüm ve Sümbül’ün yanına gittim. Bazen karıştırıyordum onları.

“Nasılsınız?” Dediğimde iyi olduklarını söylediler. Görmeyeli neler yaptıklarını anlattılar. Doktorlar tedavi için yüz bin lira istiyormuş kişi başı. Onlara üzülmemelerini ve Allah’tan ümitlerini kaybetmemelerini söyledim. İkisi de çok güzel kızdı. Onlar gülünce insan mutsuz kalamazdı ki. Ayşe’ye baktım. O da oyuncaklarıyla oynuyordu. Beş yaşındaydı ve ablalarına yemeklerini Ayşe yediriyordu. Kalbi çok büyük bir kız çocuğuydu. Onunla oynamaya başladım.

“Hayır abla onun adı Şila değil Bebe” dediğinde kucağıma alıp gıdıklamaya başladım.

“Değil demek al bakalım o zaman” dediğimde gülmesini kesip konuşmaya çalışıyordu. Derken tam karşımda kapıya yaslanmış bana bakarken buldum Bora’yı. Öne düşen şalımın ucunu alıp arkada bağladım. Ayşe’yi de üzerimden kaldırdım. O da oyuna kendini kaptırmıştı.

“Gidelim “ demişti. Başka zaman olsa diretirdim ama gerçekten de gitmemiz gerekiyordu. Saat epey geç olmuştu ve yarım saat sonraki randevuya yetişmem gerekiyordu. Başımı salladım. Nebahat teyzeye tekrar sarıldım ve bizi uğurladı. Sokağa çıkınca sağıma baktım. Az öteden eski evim görünüyordu. İnsan eskiden yaşadığı evi görünce çok duygulanıyordu. Çünkü aklına yaşanmışlıklar geliyordu. Bora arabayı getirmek için önden yürüyordu. Ben de ses etmedim. Nasılsa arka koltukta oturacaktım. Arabanın arka kapısına açacağım vakit kapıyı kilitlemeye başladı.

“Arka kapıyı açar mısın?” dedim sakin olmayı ümit ederek.

“Açamam sadece ön kapı açık” dedi pişkin pişkin. Sabit bir şekilde duruyordum.

“Bak zaten mecbur biniyorum bir de kalkmış öne bin diyorsun ben gidiyorum” dedim kızgın bir şekilde. Kilidini açmıştı sonunda.

Her zaman bir pürüz çıkarmayı nasıl başarıyordu anlamıyorum. Arabada ilk beş dakika boyunca konuşmamıştık. Sessizlikten rahatsız olmuştu ki Bora konuşmaya başlamıştı.

“Hep mi geliyorsun buraya?”

“Hayır. Ayda bir veya iki kere geliyorum. Eski komşumuzdur kendisi” dedim cama bakarak. Yolu izlemeyi seviyordum.

“Bizi yakıştırdı” dedi gülümseyerek. Utanmıştım açıkçası.

“Ne” dedim net çıkmasına özen göstererek.

“Yok bir şey” üstelemediği için sevinmiştim. Yoksa bunu iki defa duymak beni domatese çevirebilirdi.

“Dediğim doktorun yanına gittin mi?” Diye sordum arabadan indiğimizde. Sesi çıkarmadı. Bir şey söyleyecekti ki Berrak’ın sesini duydum.

“Azra “ dedi. Anlamsız gözlerle bakıyordu. Herhalde o da evden geliyordu. Sonradan aklıma geldi ki ben erken çıkacağımı Berrak’a söylememiştim. Bu sefer de suçlu bir çocuk gibi bakmaya başladım.

“Neredesin kızım sen?”

“Bir işim vardı. Orada da Bora’yı görünce beni bıraktı sağ olsun” dedim. Arkamı dönmüştüm ki Bora çoktan gitmişti. Herhalde arabayı park etmeye gitti.

“Ben şimdi sana napayım ya. Arıyorum açmıyorsun. Bir haber vermiyorsun” dediğinde odasının önüne gelmiştik. Sinirlenince nasıl da çok konuşuyordu. Onu odasına kadar gönderip ben de odama doğru gittim. Ve randevumu beklemeye başladım.

--

Ağustos ayının sıcağı bazen çok sinirimi bozuyordu. Yatakta dönmeyi bırakıp ayağa kalktım. Bilgisayarda işlerimi hallederken aniden gün doğumunu izlemek istedim. O kadar güzeldi ki... Nasıl bir nesne hem doğarken hem de batarken bu kadar güzel olabilirdi ki? Allah’a şükrediyordum uyandığım her gün için. Aslında o kadar şey aklımdan geçiyordu ki anlatamam. Uzun zamandır kendimi çok yoğun bir tempoya sürüklemiştim. Dinlenecek ve düşünecek hiç vakit bırakmamıştım kendime. Bunu isteyerek yapmıştım çünkü bazı şey-

leri düşünmek istemiyordum. Sanki düşünürsem yanlış karar verecekmişim gibi. Onun için tekrar işimin başına döndüm.

Bugün pazar günüydü ve güzel bir kahvaltı bizi bekliyordu. Odamda vakit geçirdikçe kimsenin kahvaltı hazırlamaya niyeti olmadığını anladım ve kalkıp kendim hazırladım. Peynir, zeytin, domates, salatalık, çaylar da demlendi, sırada patates kızartmak kalmıştı. O da hazır olduktan sonra masayı hazırlamaya başladım. Zaten bir çatalları koyacaktım bir de çay bardaklarını.

Güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra kitabımı da alıp oturma odasına geçtim. Şükür ki televizyonu kimse açmamıştı. Saçlarımı topuz yaptım. Bölümümü bitirdikten sonra psikoloji kitapları okumak aşırı keyifli bir hal almıştı. Ya dini kitapları ya da psikoloji kitapları okuyordum artık. Beğendiğim sözlerin altını çizdim. Bu kitap bitmeden bundan sonra ne okuyacağımı düşünüyordum ki annem geldi yanıma.

“Maşallah benim kızıma.” durdu ve ne söyleyeceğimi bekledi. Ben bir şey söylemeyince devam etti. “ kızım bak artık yaşın geldi. Eskiden okulu bahane ederdin şimdi okul da yok. Bak Ayşe halanın görümcesinin oğlu var bir tane. Görsen namazında niyazında. Çok beyefendi çocuk ben gördüm. Camide imam hem de. Bak he dersen istemeye gelecekler” Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Doğru, artık ne bir bahanem ne de bir engel kalmıştı evlilik için. Annemi kırmak da istemiyordum.

“Hele bir abim evlensin sonra. Hem sen benden kurtulmak mı istiyorsun anne” alayla kaşlarımı kaldırmıştım.

“Kızım ne kurtulması tövbe tövbe. Sadece ölmeden hepinizin mürüvvetini görmek istiyorum o kadar” sıkıca sarıldım anneme.

“Genç yaşta ne ölmesi anneciğim. Allah hayırlı ömürler versin” ‘âmin’ dedikten sonra kalkıp mutfağa gitmişti. Beni de düşüncele-

rimle yalnız bırakmıştı. Şu an bir problem yoktu ama abim haftaya evleniyordu. Ondan sonraki hafta annem yine tuttururdu görücü diye. O zaman ne yapacaktım?

Abim arka sokağımızda 3. Katta bir bina tutmuştu. Mobilyalar ve beyaz eşyaları da halletmiştik birikmişlerle. Geriye sadece altınlar, gelinlik ve takım elbise kalmıştı. Onlar da hallolurdu Allah'ın izniyle. Bu süre zarfında faiz veya haram bir şey almamaya özen göstermişlerdi. Onlara bakınca öyle bir imreniyordum ki. Çünkü abim gibi birini bulmak çok zordu. Hafiften odunluk vardı abimde. Evlenme teklifinden de anlıyorduk bunu. Fakat özünde o kadar iyi niyetlidir ki anlatamam. Bizi de bir düğün telaşı almıştı. Her şey hazır olsa da hep eksik var gibiydi anneme göre. Oraya koştur buraya koştur zayıflamıştı artık. Bugün pazartesiydi. Annem, abim ve Berrak gelinlik ve takım elbise almaya gideceklerdi. Ben de tek başıma işe gidecektim. Kafamın sürekli dolu olmasını istiyordum o yüzden komidinin üzerindeki polisiye kitabımı ve kulaklığımı aldım. Artık benimle ilgili olan hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Otobüse bindiğimde her zamankinden daha az kalabalıktı. Bunu gördüğüme sevinmiştim. Ayakta durmaktan oturmayı unutmuştum artık. Kulaklığımı takıp kitabıma gömüldüm.

Otobüsten indim ve hastaneye doğru yürümeye başladım. Bu hastanede tam tamına 1 yıl 3 ayımı geride bırakmıştım. Çok şey öğrenmiştim ama artık hastane değil de başka bir yerde çalışmak istiyordum. Okul veya hapishane olabilirdi. Zorludur ama Bora'yla uğraşmak kadar zor değildir belki de. Sahi Bora nerelerdeydi? Kaç gündür onu görmüyordum ve bu mucize olabilirdi. Neredeyse evimin önüne çadır kuracağını düşünmüştüm.

Hastaneye girdiğimde Bora hala etrafta yoktu. Sekreterinin yanına gittim. Saçları sarı ve gözleri mavi lensti. Atlet gibi basit bir tişört giymişti. Masasında bilgisayarla uğraşıyordu.

“Ela, Bora beyi gördün mü?” diye sordum. O da kaşlarını kaldırıp başını iki yana salladı. Birazdan gelirdi zaten. O hep geç gelir iş yerine. Bazen kafasına saksı düşer ve erken gelirdi. O zaman da herkes şaşkın şaşkın Bora’ya bakardı. Birbirimizin huyunu bilecek kadar beraber çalıştık sonuçta. Çantamdan odamın kilidini çıkardım ve kapımı açtım. Yorucu bir gün beni bekliyordu.

—

“Doktor Hanım” diye bir ses duydum ben başımı masaya yaslarken. Kafamı kaldırdığımda Bora ve dişlerini gördüm. Neden hep gülüyordu ki zaten? Ama hanım lafını çok sevmiştim. Keşke hep bana hanım diye hitap etseydi. Aramızda bir mesafe olduğunu hissettiriyordu ve bu beni güvende tutuyordu.

“Yorgunsun. İstersen beraber kahve içelim.” Pişkin pişkin bu cümleyi kurmuştu. Her bir olaydan sonra galiba daha da yakınlaşıyordu. Bilgisayarıma bakar gibi yaptım.

“Teşekkürler Bora Bey benim işlerim var” dedim soğuk kalmaya çalışarak. Gitmeye niyeti yoktu galiba. Hala beni süzmekle meşguldü. Açıkçası rahatsız olmuştum.

“Çıkarken kapıyı kapatabilir misiniz Bora Bey” dedim ona bakmayarak. Bilgisayarda bir World’e giriyordum sonra çıkıp başka şeye giriyordum. Çok saçmaladığımın farkındaydım. Kapıya baktı.

“Amerikan kapısı, güzeldir. Hadi bekliyorum” deyip ayağı kalktı.

“Ben gelmeyeceğimi söyledim zaten Bora Bey”

“Anlaşıldı, zorla güzellik zamanı.” Bana doğru yaklaşıyordu. İnşallah dokunmaz diye geçirdim içimden. Derken Bora şaşırtmayacak şekilde kolumdan tuttu.

“Bırakır mısınız lütfen ne hakla dokunuyorsunuz” diye çemkirmiştim. Elimi çekmeye çalıştıkça daha çok sıkıyordu.

“Bora Bey biri görecek yanlış anlayacak” diye bağırmama rağmen beni dinlemiyordu. Acaba atak falan mı geçiriyordu. Kapının önüne gelmiştik ki

“Yeter” diye bağırdım. Dikişli yerlerim acıyordu. Ağlamaya başladım. O kadar çok ihtiyacım vardı ki ağlamaya. Burnumu sile sile ağlamak istiyordum artık. Arkasını döndü. Canımı acıttığının farkına varmıştı.

“Ağlama” dedi sakin ve merhametli bir sesle.

Çok şaşırmıştım. Bora›yı ilk defa böyle görüyordum. O kendinden başka kimse için endişelenmezdi. Tekli koltuğa oturttu beni. Eğildi önümde. Beni izliyordu. Sanki ilk defa ağlayan biri görmüştü. Çok kutsal bir şeye bakar gibi bakıyordu şu an. Sonra kendine geldi ve en yüzeysel haline geri döndü.

“Ağlama dedim sana ağlama” diye bağırdı bir anda. Beni korkutmuştu.

“Bağırma bana” dedim onun gibi bağırarak.

“Bağırırım” dedi

“Bora yeter artık. Yaptıklarının bir farkına var Allah aşkına. Onca olanlardan sonra ben senle karşılıklı kahve mi içeceğim? Bu saatten sonra yanıma gelmen bana dokunman bile hata “ güldü. Ama bu sefer daha çirkin ve sinirli bir şekilde güldü.

“Amma nazlıymışsın sende. Bir koluna dokunduk diye yapmadığın şey kalmadı. Ne yaptım sanki” dedi oldukça yaklaşarak. Nefesini yanağımda hissediyordum. Benim nefesim mi? Benim nefesim kesilmişti zaten. Nefesimin kesilmesi âşık olduğum için değil. İlk defa

bir erkek bana bu kadar yakındı. Ona bakmadan tırnaklarımla uğraşmaya çalışıyordum.

"Haram" dedim sadece. Bu cevap ikimize de yeter sanıyordum. Sakin bir şekilde çekildi. Hiçbir şey demedi. Böyle kaba biri bile haramın ne demek olduğunu anlamıştı. Sonra da odadan çıktı. Derin bir nefes verdim. Şalımı birleştiren iğneyi çıkardım. Rahatlamak istiyordum. Namaz kıldım mı acaba diye kendimi yokladım. Hayır kılmamıştım. Hoş, kılsam bile tekrar gidecektim mescide. Namazımı kıldıktan sonra Bora'ya dua edecektim. Başka ne yapabilirdim ki. Peygamber efendimiz buyuruyor ki (s.a.v) bir kötülüğe gücünüz yeterse elinizle, dilinizle en son kalbinizle engelleyin. Benim elimden tek gelen kalbimle buğz* etmekti.

Berrak izin almıştı. 2-3 ay boyunca hastaneye tek başıma gelecektim. Zaten yarın düğün var. Abiyemi Berrak gelinlik seçerken görmüştüm. Bordo renkli, üst kısmı sade etek kısmı kloş ve ince kemeri taşlıydı. O kadar süslenip tam bir görümce olmak istemiyordum. Ben hep sadelikten yanaydım. Makyaj da yapmak istemiyordum. Fakat bu imkansızdı çünkü kesin annem beni yapmam için zorlayacaktı.

Ev bugün çok sessizdi. Annem yemeği yapıp abimle alışverişe çıkmıştı. Babam da daha yeni geldi. O yüzden sofrayı hazırladım. Şimdiye gelmiş olmaları gerekiyordu ama herhalde İsra yine bir elbise beğendi. Babamla beraber sofraya oturduk. Uzun zaman sonra ilk defa ev bu kadar sessizdi. Babam durmadan göz ucuyla bana bakıyordu. En son babama şöyle dedim.

"Baba bir şey mi söyleyecektin" tam ağzını açıp söyleyecekti ki kapı çaldı. Annem gelmiştir diyerek kalktım.

"Sen otur annen değil" dedi babam. Pek kimseyi eve çağırmazdı biz rahatsız olmayalım diye. Gelenin kim olduğunu merak etmiştim. Kapının yakınındaki salona oturdum. Kapı açıldı.

“Hazırım ben zaten Bora oğlum” Ne? Bora mı? Oğlum mu? Ne diyordu bu adam Allah aşkına! Neden çağırmıştı ki onu? Onca olaylardan sonra Bora’dan nefret edeceğini düşünmüştüm. Kızına zarar veren biriyle neden bu kadar yakınlık kurmuştu ki? Babamdan beklenmedik bir hareketti doğrusu. Ben salonda oturup onları dinliyordum. Fakat onlar hiçbir şey konuşmuyordu. Sessizliği bozan babam oldu.

“Yarın olacak. Sana da uygun mu?” Aklımdan çok kötü şeyler geçiyordu ve kendime yediremiyordum. Ne demek sana da uygun mu? Bana sorması gerekmiyor muydu?

“Evet uygun tabi ki, siz ne derseniz o olsun” nasıl da beyefendi gibi konuşuyordu. Aklı sıra babamı kandırmaya çalışıyordu. Ben onun içini biliyordum. Bora ile beyefendi kelimesi yan yana bile gelemezdi.

“Ben çok ertelemeyi seven biri değilim. Hayırlı işleri erken yapmak lazım” anne diye bağırmak istiyordum artık. Babam bütün kararı kendi kendine mi almıştı? Ben babama karşı gelemem ki. Ama söz konusu evlilik... Baba beni çok zor durumda bırakıyorsun. Birinin ayak seslerini duymuştum. Sanırım buraya geliyordu. Etrafta eşarp aradım ama yoktu. İçeri sadece babam girdi.

“Biliyorum çok ani gelişti ama Bora’nın düzelmeye ihtiyacı var kızım. O yüzden her hafta perşembe günü onu sohbete götürmek istiyorum. Hatta bunu kendisi istedi benden. Unutmamış o günkü konuşmamızı “

Gülmeye başladım. Bütün olay bu muydu yani. Halbuki ben neler zannetmiştim.

“Haklısın baba” dedim. Haklıydı çünkü. Ben bunu çok önceden düşünmüştüm ama ne yapacağımı bilemiyordum. Kendim de anlatamayacağıma göre... Böylesi daha iyiydi. Ben bunları düşünene kadar onlar çoktan dışarı çıkmıştı. Sofrayı toplamaya başladım.

Düğün koşuşturmaları derken düğün günü gelip çatmıştı. Sabah imam minareden inmeden kaldırdılar hepimizi. Abim damat tıraşına gitmişti. Biz de evde bir arkadaşımızı çağırıp ona yaptıracaktık. Berrak kuaför masraflarının gereksiz olduğunu söylemişti. Haklıydı. Annemle münakaşaları bittikten sonra Berrak'ın isteği oldu. Annem her şeyin dört dörtlük olmasını istiyordu. Makyaj yapmamız için bizi zorladıktan sonra artık hepimiz hazırdık.

Düğün salonu iki bölmeliydi. Görünmeyen tarafta kadınlar oturacaktı, girişte de erkekler. Böylesi daha uygundu. Sırf bir gün evlenecek diye her şeyi haramdan seçmek mantıksızdı. Evet bir gün evleneceksin. Onun için o günün de helalden olmalı. Bastırılmış duyguların nefsine yenik düşmemeli.

Teker teker gelen davetlilerle selamlaşıyorduk. Ayakta durmaktan ayağım kopmuştu. Biz gelinin yanındaki masaya oturuyorduk. Artık canım sıkılmıştı. Bu kapalı yerde bu kadar insanla nefes almak mümkün değildi. Telefonum çalmıştı. Bir numara arıyordu. Kim olduğunu merak etmiştim. Annemden izin isteyip masadan ayrıldım. Bu bahaneyle ben de hava almış olurdum. Dışarıda hafif bir esinti vardı. Ben çıkana kadar arayan kişi çoktan kapatmıştı. Bu sefer ben onu aradım. Galiba telefonun başında bekliyordu.

"Alo" dedi Bora'ya ait olan ses. Ben bir süre cevap vermedim. Bora'yı niye kaydetmemiştim ki. Bundan sonra bir daha telefonunu açmamak için kaydetmem gerekiyordu.

"Dilini mi yuttun? Neyse susman bile güzel. Elbise sana çok yakışmış." dedi aniden. Ne bekliyordum ki. Her yerde biten ot burada da bitmişti. Arkamı döndüğümde tam karşımdaydı. Mavi bir gömlek altına da siyah bir pantolon giymişti. Gömleği o kadar dar almıştı ki protein tozu kullanıyorum diye bas bas bağırıyordu vücudu. Ama yakışıklı olmuştu. Beğendiğimden değil sadece yakışıklı olmuştu işte.

“Neden geldin?” dedim kısaca. Artık konuşmak bile yorucu bir eylem gibi geliyordu.

“Davete icabet etmek gerekir. Arkadaşın çağırdı ben de geldim. Bakıyorum da çok sevindin” dedi alaylı bir şekilde. Bir insan her zaman nasıl bu kadar laubali olabilirdi? Yüzümü dikkatlice inceledikten sonra dudağıma bakmaya başladı. Sanırım gitmem gerekiyordu.

“Bir gören olacak Bora Bey. Size göre bunlar önemli şeyler olmayabilir ama bana göre önemli. Ergen hareketlerinizi bırakıp normale dönseniz iyi edersiniz” dedim bir çırpıda. Buna bile gülüyordu. Tam bir şey söyleyecekti ki arkadan tiz sesli bir kadın “Aşkım” diye uzata uzata geliyordu.

“Tek gelmeyeyim dedim” Kadın Bora’nın koluna girdi. Ben bu kadını bir yerden tanıyordum. Tabi ya bu her yerde beni öldürmeye teşebbüs suçundan aranan Yeliz’di. İnanmıyordum. Bora bunu da yapmıştı. O gün yaşadıklarım tekrar aklıma geldi. Nefesim kesilecek gibi olmuştu. Artık ikisini de Allah’a havale etmekten başka çarem yoktu. Daha fazla bu rezil ortamda kalamayacağımı düşündüm ve içeri girdim. Eve gidip uyumak istiyordum. Annemin yanına da böyle gidemezdim. Hemen lavaboya girip elimi ve boynumu yıkadım. Fondöten akar diye yüzümü de yıkayamıyordum ki. Bir daha sürmek istemiyordum. Derken içeriye Yeliz girdi havalı zannettiği bir yürüyüşle. Umarım bana bulaşmadan işini hallederdi.

“Gördüğün gibi artık biz beraberiz. Ayak altında dolaşmasan iyi olur” dedi. Alaylı bir şekilde güldüm. Gerçekten bazı insanlar eğitilmezdi.

“Daha kaç kere tekrar edeceğim bilmiyorum ama Bora ile ben diye bir şey yok. Üstelik polis çağırmamı istemiyorsan buradan gidersin” çok yüzeysel bir tartışmanın ortasındaydım. Yeliz’in yüzü bir anlığına düşse de tekrar eski haline döndü. Saçlarını savurdu. Fakat o da neydi? Boynunda morluklar vardı. Döverek veya boğarak atıldığı

belli olan morluklardı. Ona sormak istedim ama vazgeçtim. O beni az kalsın öldürecekti. Hızlıca içeri girdim. Artık yavaş yavaş ayrılıyordu herkes. Bora bana o kadar şey söyledikten sonra Yeliz'i koluna takması... Onun gibi birine yakışırdı ancak. Ben bile aldatmış gibi hissediyordum. Ama onun umurunda bile değildi.

Gecenin sonuna doğru pilim tamamen bitmişti. Annem "Ne oldu kızım geç kaldın" dediğinde "Bir arkadaşımız geldi de " demiştim. Herkes gitmişti. En sona biz ve yakınlarımız kalmıştık. Gelinliğin arkasından tuttum. Berrak beni gördüğü gibi "İyi misin" demişti. Arkadaşlar birbirini anlıyordu işte. İyi olduğumu söyledim ama ne o inandı ne de ben ciddiydim. Artık çıkmaya hazırdık. Abim artık evliydi ve en yakın arkadaşımla. Bu hissi nasıl tarif etsem bilemiyorum. Sanki dönerle ayranı aynı anda bitirmişim gibi. Bilemiyorum. Hisler bazen dile dökülemiyordu. Bugünü böyle geçirmek istememiştim. Bugün iki sevdiğim insanın düğün günüydü. Daha neşeli eğlenceli olmam gerekiyordu. Ama bende matem havası vardı.

Biz eve gelmiştik. Benim son durumum ise ölüden halliceydi. Hemen odama gidip üstümü değiştirmeden uyumuştum. Uyumak değildi o galiba. Resmen bayılmıştım. En son hatırladığım telefonumun mesaj sesiydi.

Sabah namazında uyanmıştım. Hemen üstümü değiştirip makyajımı sildim. Kendimi çok kötü hissediyordum. Makyajla ve akşamdan kalan elbiseyle uyumak bana göre değildi. Saçlarımı tarayınca normal insan görüntüsüne ulaşmıştım. Abdestimi alıp namazımı kıldım. Şimdi daha iyiydim. Yapacak bir şey bulamıyordum ve telefonumu elime aldım. Bir mesaj gelmişti. Mesajı açtım.

"İyi uykular prenses"

Tabii Bora. Oldu olacak 'cadı, güzellik' falan deseydi. Ne kadar saçma bir hitaptı böyle. Gece gündüz sinir bozucuydu. Telefonuma 'Bora doktor' olan numarayı 'Bora Güneş' diye değiştirdim.

Yavaş yavaş ev halkı da uyanınca kahvaltı hazırlamak için mutfağa gittim. Artık bir bardak eksik koyacaktık. Bu hissi abim asker olurken de hissetmiştim. Yanlışlıkla fazladan tabak çanak koyuyorduk bazen. Bu da bizi ufak çaplı duygulandırıyordu.

Kahvaltı yaptıktan sonra odama gittim. Biraz cilt bakımı yapmak istedim. Ben yüzümle uğraşırken annem içeri girmişti. Bir şey istermiş gibi bakıyordu.

"Bugün misafirlerim gelecek" dedi ve ekledi " mutfakta bana yardım et" istediği şey bu muydu? Seve seve yardım ederdim. Zaten bugün işe gitmeyecektim. Çünkü hiçbir randevum yoktu. Beraber dolma, sarma, klasik çikolatalı kek, şekerpare yaptık. İşimiz bayağı uzun sürmüştü.

En son şekerparenin şerbetini döküyorduk ki kapı çaldı. Annem koşarak kapıyı açmaya gitti. Niye bu kadar sevinmişti ki? Gülsüm abla mıydı gelen? İyi de o hacca gitmişti.

"Hoş geldin Müzeyyenciğim" Müzeyyen mi? İlk defa duyuyordum. Ben de onlarla içeri geçtim. Elini öptüm. Kadın sürekli beni süzüyordu. Artık bir saatten sonra rahatsız olmaya başlamıştım.

"Azra bak Müzeyyen teyzen benim yengemin görümcesi. Eskiden çok gelip giderdik. Düğüne de geldi dün." Çok uzak olduğu için tanımıyordum kadını.

"Maşallah pek de güzel "

"Ay büyüdükçe güzelleşmiş"

"Maşallah hem de doktor olmuş" tarzı şeyler söylüyordu sürekli. Biz yemekleri yedik. Çayla beraber tatlıları da çıkarmıştım.

"Müzeyyen oğlun da çok yakışıklı maşallah. İmam demiştin değil mi? Ay bak nasıl efendi" telefona bakarak böyle şeyler söylüyordu.

Tabi yaptıkları oyunu en başından anlamıştım. Sesimi çıkarmadım. Annemin geçenlerde bahsettiği görücüydü bu. Ben çayımı içtikten sonra odama geçtim. Yaptıkları şey... Kızamıyordum ki anneme de. Olayları akışına bıraktım artık. Zarar görmeyeceğim şekilde karışmayacaktım. Biraz kafamın dinlenmesi gerekiyordu.

Bir sezonluk dizi bitirdim kadın hala gitmemişti. İçeride otur otur sıkılmıştım. Berrak ile kaç gündür konuşmuyordum. Onunla sohbet ederdim. En azından buradan iyiydi. Üstümü giyinip şalımı yaptım. Anneme abimlere gittiğimi söylediğimde annemin öldürücü bakışları üzerimdeydi.

"...Yemek götürmeye" dediğimde biraz olsun yumuşamıştı. Hemen saklama kabına dolmaları tıkıştırıp ayakkabımı giydim. Kapıyı açtığım sırada zile basmayı bekleyen bir adamla karşılaştım.

"Buyurun" dedim istemsizce. Gözleri iki saniyeliğine bana baktıktan sonra gözlerini indirdi.

"Annemi almaya gelmiştim" dedi. İçeriden Müzeyyen ablayı çağırdım.

"Yusuf erken geldin. İçeri geç biraz dinlen" diye tutturdu annem. Yusuf da el mecbur zorla içeri girdi. Sonrası daha da garipleşti. Annem beni de zorla iterek oturma odasına getirdi. Çok utanmıştım. Yüzümün domates gibi olduğuna emindim.

"Bizim oğlanın imam olduğunu söylemiş miydim Gülsüm?" Evet ablacım 55 kere söylemiştin.

"Ay kızınız da çok güzel maşallah" deyip tahtaya vurmuştu. Bunun bir batıl inanç olduğunu neden kimse bilmiyordu ki? Ben artık kızarmayı bırakıp morarmaya geçmiştim.

"Ben gideyim anne"

“Biz kalkalım anne” Uzun bir sessizlikten sonra aynı anda Yusuf ile ben konuşmaya başladık. Birbirimize baktık. Tabi yine 2 saniyeydi. Fakat... Bilemiyorum konuşmak için çok erkendi. Annem ile Müzeyyen abla bıyık altından da değil kahkahalarla gülüyorlardı. Ben artık morarmaya başlamıştım. Kulaklarım, yüzüm kıpkırmızıydı. Yusuf ayağı kalktı. Ona baktığımda benim gibi o da çok utanmıştı. Müzeyyen abla da annemi öptü. Tam elini öpecektim ki bana sıkı sıkı sarılmaya başladı. Tabi ben bir müddet afalladım. Yeri açtılar içine gömüldüm sonra üzerime kapattılar sanki. Çıkarken de birbirlerine tekrar gelmek için söz aldılar. Kapıyı kapatmam uzun sürdü. Çünkü bir gelenek olarak merdivenden inene kadar onlara baktık.

“Seninle sonra görüşeceğiz anne” dedim anneme öldürücü bakışlar atmaya çalışarak. Onun kadar başarılı olamıyordum bu konuda.

“Aman seni evde kalmaktan kurtardım” dedi arkamdan. Hemen abimlere gitmek, mümkünse eve uğramamak istiyordum. ‘Anne’ diye bağırmayı da unutmadım tabi. Hemen gidip Berrak’a anlatmam gerekiyordu.

“İşte böyle” dedim Berrak’a. Annemin bütün planını anlattım ona. O da sessizce dinlemişti. Ama en sonunda kahkaha atmayı ihmal etmedi.

“Yakışıklı mıydı?” dedi aniden. Şaşırmıştım. Aslında yakışıklıydı. Neler düşündürüyordu insana böyle?

“Berrak ne biçim konuşuyorsun sen öyle? Evlilik sana yaramadı galiba” dedim ve yastığı fırlattım.

“Ay yalan mı kızım? Hem imam hem yakışıklı belli ki, düşün istersen”

O da çoktan yemeğini hazırlamak için kalkmıştı bile. Yengem olduğu için çok seviniyordum. Böyle bir yengeyi nerede bulabilirdim ki

başka? Galiba ben bunu bir 17382829287 kere daha söyleyecektim içimden. Ama asla dışımdan söyleyecektim. Neden? Nedeni yok. O yemeği hazırlarken ben de ona yardım etmeye başladım. Daha sonra abim gelmeden eve gitmek istediğimi söyledim. Eve geldiğimde annem yemeği hazırlıyordu.

"Anne. Bu yaptıklarını babama söyleyeyim mi?" Dedim bağırarak. Ama sesimi duyurmak için bağırıyordum, sinirli olduğum için değil.

"Söylersen söyle. Fena mı adamın imam damadı olacak." Dedi vurdum duymaz bir şekilde.

"Anne ben istemiyorum" dedim bir çırpıda. Annem aniden bana döndü. Küçük Emrah gibi bakıyordu. Galiba annemi üzmüştüm. Duygu sömürüsü yapmaya gelecekti.

"Tamam kızım tamam. Ben ne mürüvvetinizi göreyim. Ne de torun göreyim öyle mi öleyim?" Ajitasyon yapıyordu güya. Artık baş edemeyeceğimi düşündüm ve odama geçtim.

Oturma odasında çay eşliğinde televizyon izliyorduk. Televizyonda da hiçbir şey yoktu. İsra da ders çalışmak için odasına girmişti. Zaten bu aralar pek göremiyordum onu. Sınava hazırlanıyordu.

"Ay baksana nasıl telli duvaklı gelin olmuş." diyerek başrole bakıyordu annem. Sonra da bana baktı tabi. Babam lavaboya gitmek için yerinden kalkmıştı.

"Anne ne yapıyorsun?" Dedim kısık sesle.

"Kızım çocuğun hiçbir sıkıntısı yok Maşallah. Daha niye istemiyorsun. Bana bak... "

"Anne devamını getirme Allah aşkına. Tamam bir konuşuruz" devamını duymak istemiyordum. Çünkü üzülebileceğim şeyler söyleye-

bilirdi. Başka biri mi var diye soracaktı muhtemelen. Ben ‘konuşuruz’ dediğimde annem sevinçten ne yapacağını şaşırmıştı. Hakikaten bu kadar çok mu istiyordu evlenmemi. O zaman evlenirdim ben de. ‘Ay dur Müzeyyeni arayayım ‘ dediği anda telefonu çaldı.

“Alo Müzeyyen” dedi ve karşı tarafı dinledi.

...

“Hımm” dedi düşünceli düşünceli.

...

“E tamam o zaman. Ay nasıl sevindim bilemezsin. Tamam bize de uyar”

...

“Tamam. Tamam. Hadi görüşürüz. Hadi Allah’a emanet. Hadi bay bay” diye bütün ayrılış sözcüklerini sıraladı ve en sonunda kapattı.

“Bak ben aramadan o aradı.” Benim bir şey sormadığımı görünce kendisi devam etti.

“O da seni çok beğenmiş. Cumartesi günü öğleden sonra buluşmak istiyormuş. Tabi baş başa günah demiş. O yüzden seninle İsra da gelecek. Ay oldu bu iş oldu” diye göbek atmaya başlamıştı. Her geçen dakika daha da tuhaflaşıyordu annem. Demek beni beğenmişti. Utanmıştım doğrusu.

Sabaha kadar zar zor uyuyabilmiştim. Heyecandan mı yoksa bugün yaşadıklarımdan mı bilmiyordum. Resmen kadın beni evlendirmeyi kafasına koymuştu. Çok mu akışına bıraktım acaba? Buluşma iyi giderse iş ciddileşecekti. Aklımla zorum neydi benim? Hastaneye gitmek için hazırlandım. Abim ve Berrak bugün balayına gidiyordu. 1 hafta boyunca tek başıma gidecektim işe. Biraz kendimi yal-

nız hissediyordum. Berrak ile yediğim içtiğim ayrı gitmezdi. Ama bugün derneğe gidebilirdim. Ablaları merak ediyordum. Sağ olsun hepsi de düğüne gelmişti. Zehra ile aramıza bir soğukluk girmişti. Onunla da konuşmuş olurdum.

Yarım saate işim bitecekti. Son randevum buydu galiba. Sonra evime gidebilirdim. Telefonum çalmaya başlamıştı. 'Bora Güneş' yazısını görünce direkt kapattım. Sakin olmaya çalışarak son randevuyu da bitirmiştim. Tam kadın çıkacaktı ki içeriye Bora girdi. Bu ne saygısızlıktı böyle. Ne kapıyı çalıyordu. Ne de özür diliyordu.

"Seni aradım. Neden açmıyorsun." bir de hesap soruyor beyefendi.

"Sizin her telefonunuzu açmak zorunda değilim Bora Bey. Lütfen içeriye daha saygılı girin." Pişkin pişkin sırıtıyordu. Daha fazla katlanamayacaktım buna. Çantamı ve dış kıyafetimi askıdan aldım.

"Benimle gel." Diye elini uzattı bana. Pardon o bana elini mi uzattı? Herhalde kırmam için uzatmıştı.

"Sen acaba anlamıyor musun? Ben başka bir dilde mi konuşuyorum? Ben senle hiçbir yere gelmem Bora " bey diye de eklemeyi unutmadım. Bunun sevgilisi yok muydu hala neden benimle uğraşıyordu. Sinirli bir şekilde dışarı çıktı. Hayret bugün çabuk pes etmişti. Nedense kendimi Bora ile konuşurken aldatıyormuş gibi hissettim. Allah korusun. Şu an Yusuf neden aklıma geldi ki? Beğenmiş miydim Yusuf'u? Daha 1 kere görmüştüm ama. Bunların hepsini bir kenara bıraktım. Bugün derneğe gidecektim. Oradakileri çok özlemiştim. Beni görünce hepsi de çok sevinmişti. İkramlar ve çay verdiler. Yaptıkları gelişmeleri anlattılar.

"Derneği vakfa çevirdik. Gelen yardımları İdlib›e ve civardaki fakirlere dağıtıyoruz. Allah senden razı olsun kızım." dedi Ayşe abla.

"Ben ne yaptım ki Ayşe abla. Siz yaptınız her şeyi."

“Öyle deme kızım. Sen olmasaydın burası bu kadar tanınmış olmayacaktı.” dedi. Böyle işler yapması beni çok sevindirmişti. Ben de yapmak istiyordum ama hem iş hem de burası zor geliyordu bana. Her şey çok güzeldi burada. Biz aramızda kaynaşırken Zehra girdi içeriye. Beni görünce gülümsemeye başladı. Birbirimize sarıldık. Havadan sudan konuşuyorduk. Bana aile arasında nişan yaptığını söyledi. Kim olduğunu sorunca da görücü usulü olduğunu söyledi.

“Sen gül sokaktaki camiyi biliyor musun?” diye sordum Zehra’ya aniden. Zehra civardaki çoğu camiyi bilirdi. O da bir nevi muhafazakâr sosyal ağı geliştirmiş sayılırdı. Önce düşündü sonra da cevap verdi.

“Evet biliyorum. Şehitler camiydi galiba. Geçen sene yapıldı. Neden sordun ki?”

“Hiç öylesine” dedim parmaklarımla oynayarak.

“Bir de oranın bir imamı var. Genç biri ve dillere destan. Bütün genç kızlar onu konuşuyor. Tabi o imam yani, öyle kızlara falan bakmıyor.” Kalbim hoplamıştı. Ya da öyle bir şey. Yusuf’u söylüyordu. Onun orada çalıştığını annem söylemişti. Konuşmadığımı görünce Zehra devam etti.

“İmam niye kızlara baksın canım” dedim laf arasında.

“Ben de bir kere oraya gitmiştim. İmam dedikleri kadar vardı yani. Allah affetsin kızlar da hep camideydi. Yani camiye namaz kılmak için gelinir imamı kesmek için değil ki. Hem dini nikahlarda para almıyor. Yazın çocuklara kuran öğretiyor ayrıca kışın da gönüllü olarak bu işi yapıyor. “

“Zehra anlata anlata bitiremedin” diye çıkıştım. Ne vardı bu kadar anlatacak. İmamdı işte. Güzel mesleklerden birini icra ediyordu. Zehra bana tip tip bakmaya başladı. Öyleydi yani ne yapabilirim.

Zehra Berrak'ı sordu. Onun son durumunu da konuştuktan sonra ablalarla vedalaştım. Burası her zamanki gibi huzur vermişti bana.

Eve geldiğimde annem mutfaktaydı. Ona selam vermeden odama geçtim. Yemeğe kadar da çıkmayacaktım. Evlilik konusunda emrivaki yapmıştı. Sağlıklı düşünemiyordum bile. Odada film, kitap derken vakit geçmişti. Herkes masaya oturmuştu. Sessiz bir şekilde yemek yedik. Masayı toplayıp tekrar içeri geçtim. Protestom devam ediyordu. Ama annem aldırış bile etmedi.

Hastaneye geldiğimde bugün çok sakin olduğunu gördüm. Herhalde erken olduğu için böyleydi.

"Azra kızım" dediğinde arkamı döndüm. Müzeyyen abla ve Yusuf'u gördüm. Heyecanlanmıştım.

"Nasılsın kızım?" dedi sevecen bir tavırla. Müzeyyen abla toplu bir kadındı. Boyu 1.50 civarlarındaydı. Çarşafının peçesini benimle konuşmak için çenesine kadar indirmişti. Yusuf da ben de birbirimize bakmamaya özen gösteriyorduk.

"İyiyim Müzeyyen abla sen nasılsın?" dedim gülümseyerek. Aslında şeker gibi bir kadındı.

"Ay sorma kızım hiç iyi değilim. Tansiyonuma, şekerime bakmak için geldim."

"Ben hemşireye söylerim o yapar Müzeyyen abla. Gel gidelim." Neden böyle bir şey yaptım bilmiyorum ama gerçekten de kadın düne göre daha kötü gözüküyordu. Rengi sapsarı olmuştu. O kadar beklemesine de gönlüm razı gelmedi. Kimliğini istedim. Doktor Ahmet beyden sıra alıp Aynur hemşireye götürdüm. Ben de Müzeyyen ablayla içeri girecektim ki kapıyı suratıma kapattı. Koridorda Yusuf ile ben kalmıştık. Yine utanmaya başlamıştım. Ayakta ellerimle oynayarak bekliyordum.

“Teşekkür ederim” dedi. Sesini duyabilmiştim.

“Rica ederim” dedim ona karşılık olarak. Kapı açılana kadar öylece beklemiştik. Sonunda Müzeyyen abla çıkmıştı.

“Ay çok sağ ol kızım” Aynur›a mı diyordu bana mı anlamamıştım. Kolunun açık kalan yerini kapatıyordu.

“Ablacım şekerin gayet yerinde ama tansiyonun çok yüksek.” dedi Aynur. Birkaç bir şey daha söylemişti ama tam duyamamıştım. Kapının yanına gittim. Yusuf ile aramda mesafe bırakacak şekilde durmuştum.

“İnsanın doktor gelini gibisi yok vallahi” dediğinde kızarmadan morarma evresine çoktan geçmiştim bile. Yusuf ile birbirimize baktık. Sonra hemen önümüze döndük.

“Hadi anne biz gidelim.” Yusuf annesinin kolundan tutmuştu.

“Geçmiş olsun Müzeyyen abla.” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Sağ ol kızım anneni de al gel bir gün” dedi arkasını dönerek. Ben de odama doğru gitmeye başladım. Yanaklarıma elimi attım. Kesin pancar gibi olmuştum. Bu halimi kimsenin görmesini istemiyordum.

“Onlar kimdi?” Sağıma döndüğümde odasından başını çıkarmış ve kapıyı dayanarak lakayt davranmaya çalışan Bora’yı gördüm. Cidden cinnet geçirtecekti bu adam bana.

“Sizi ilgilendiren bir şey olduğunu sanmıyorum Bora Bey.” dedim mesafeli davranmaya çalışarak.

“O lavuk kimdi diyorum” dedi kolumu sıkarak. Acıtıyordu.

“Lütfen hastanede olduğunuzu anlayın. Konuşmalarınıza dikkat edin.”

“Konuşmamın da... “ dediğinde şaşkın bir şekilde ağzımı kapattım. Bu harbiden terbiyesizdi. Bu nasıl bir üsluptu böyle? Elimi ondan kurtarıp odama girdim. Hala bugünün etkisindeydim. Hatırladıkça yanaklarıma dokunuyordum. Anneme de söylemeyecektim hiçbir şey. Zaten Müzeyyen abla söylerdi her şeyi.

Annem hala vurdum duymazlığa devam ediyordu. Bora o yaptığından sonra benimle konuşmaya çalışıyordu. Ama ben onunla konuşmamaya dikkat ediyordum. Kurula şikâyet etmiştim onu. Fakat sadece ihtar almıştı. Bu yaptıklarını başka biri yapsaydı kesinlikle hastaneden atılırdı. Bora’nın torpilli olduğuna tamamıyla inanıyordum artık. Sonunda cumartesi günü gelip çatmıştı. Ben hazırlanmaya başladım. Siyah eteğim üzerine beyaz sweatshirt giydim. Üzerine mavi şalımı taktım ve feracemi giydim. İsra›nın odasına girecektim ki içeriden sesler geliyordu.

“Kızım bak 2 saatle dersten bir şey kaçırmazsın hadi hazırlan. Ablan bir dişçi yüzünden neler çekti gördün. Evlense kurtulur belki o psikopattan.” demek asıl gerçek buymuş. Canım annem o yüzden emir veriyordu bana. O kadar mı kötü görünüyordum dışarıdan? Annemin böyle düşünmesine üzülmüştüm açıkçası. Evlilik bir çözüm değildi ki. Psikopat olan bir insanı kimse durduramazdı. Ya da durduracak yolu bilmiyordu. Sanırım konuşma bitmişti ve annem dışarı çıkacaktı. Koşarak kapıya yöneldim ve ayakkabımı giymeye başladım.

“İsra hadi ablacım” diye bağırdım. Anneme baktım. Çok garip bakıyordu. Üzgün mü sevinçli mi anlayamıyordum. İsra da odasından çıkınca hazırdık. Siyah tunik altına da kotunu giymişti. Şalı kırmızı rengindeydi. Kapıdan çıkana kadar annem bizi bekledi. Allah’ım o kadar heyecanlıydım ki. Ne konuşacaktım? Ya çok saçmalarsam... En iyisi az konuşmaktı. Otobüse binmemize gerek yoktu. Anlaştığımız kafe bizim eve 15 dakika onlara da 20 dakika uzaklıktaydı. Tabi biz değil annelerimiz anlaşmıştı. Biz de kabul etmiştik. Ya o da

sırf annesi istiyor diye geliyorsa... O zaman ne yapacaktım? Anlaşıp bitirirdik, neden korkuyordum ki.

Kafeye geldiğimizde bir köşede oturuyordu. Daha bir şey sipariş etmemişti. O zaman bekletmiş sayılmazdım. Yoksa garson geldiğinde hayır teşekkürler demiştir de ben bekletmiş miyimdir? Evet heyecandan iç sesim bile düğümlenmişti. Dıştan nasıl konuşacağım hiç bilmiyordum. Boğazımı temizledim. O da bizi gördüğünde ayağı kalkmıştı. İnşallah hakkımızda hayırlısı olur.

“Çok beklettim mi?” dedim sakin bir şekilde.

“Yok, ben de yeni geldim” klasik cümleyi söylemişti. Kesin çok bekletmiştim.

“Ne alırdınız?” Garson anında yanımıza gelmişti.

“Ben çay alırım. Siz?” diye sordu Yusuf. İsra ile ben de çay istemiştik. Çay seven biri değildim ama başka bir şey canım istemiyordu. İsra bildirim sesi gelince telefonuna gömülmüştü. Böylesi daha iyiydi.

“İkimiz de annelerimizin oyununa düştük galiba” dediğinde gözlerimi onun gözlerine diktim. Biliyordum işte. Hatır uğruna gelmişti. Bozulmadım desem yalan olurdu.

“Evet öyle” dedim zoraki gülümsemeye çalışarak.

“Aslında ben düştüğüm oyundan memnunum. Sonuçta hayırlı bir şey için böyle yapmışlar.” Hitabeti ne güzeldi öyle. Etkileyici bir konuşması vardı. Sanırım ben de oyundan memnundum.

“Seni biraz araştırdım. ... hastanesinde psikologmuşsun.” Bunun için araştırmasına gerek yoktu. Zaten beni hastanede görmüştü. Konuşmasına devam etti.

“Abin benim liseden arkadaşımdır. O da geçen hafta evlendi galiba. Allah mesut etsin. Ayrıca eskiden bir derneğin varmış. Neden onu bıraktın?” sağ ol dedim laf arasında. Benim bir şeyler söylememi bekliyordu ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu ki.

“İş ve dernek ağır geliyordu bana. Ben de derneği çok yakın bir arkadaşıma bıraktım. O da vakfa çevirdi” düşünceli bir şekilde kaşını kaldırdı. Ağzındaki baklayı sonunda çıkaracaktı.

“İlerde ev ve iş ağır gelirse hangisini seçeceksin?”

“Derneği yaşım çok genç ve hayatımla ilgili birkaç sorundan dolayı bıraktım. Artık daha tecrübeliyim. Evi de işimi de aynı anda yürütebilirim. Eğer çocuk konusu için soruyorsan bir psikolog olarak ve bir müslüman kadın olarak çocuğum olunca ona bakmanın işten daha üstün olduğu kanaatindeyim. Yani evimde çocuğuma bakarım. Böylesi çocuk psikolojisi için en iyisi kanaatimce” verdiğim uzun cevaptan memnun olmuşa benziyordu. Çok derin konulara girmiştim ama ilk seferde bunları söylemek ilişkiyi daha sağlamlaştıracağını düşünüyordum. O sırada çaylarımız gelmişti. Çayını şekersiz içiyordu. Ben de şekersiz içiyordum. Çay kaşığını kenara koymuştu. Bu ayrıntılar benim fikrimin değişmesine yetti. Galiba o da fark etmişti benim çayı şekersiz içtiğimi.

“Kitapları sever misin?” Bu da benim sormaya çekindiğim bir yandan da sormak istediğim bir soruydu. İmam olan birine ‘namaz kılıyor musun? Kötü alışkanlıkların var mı?’ tarzı sorular soramayacağıma göre en iyi sorunun bu olacağını kestirmiştim.

“Hangi tarz kitaplar olduğuna bağlı. Romanlarla pek aram yoktur. Ama düşünce kitaplarını severim.” Tarzımız birbirine yakındı. En azından evlendiğimizde kitaplıklarımız birleşirdi. Az önce ben ne düşündüm öyle. Kendi iç sesime bile kızarmaya başlamıştım. Konuşacak konu bulamıyorduk. Çayımızı içiyorduk sadece. En sonunda sessizliği bozan o oldu.

“Bunu önceden sormam gerekiyordu ama unutmuşum. Namaz kılıyor musun?” “Evet” dedim sadece. Bu konu da bitmişti. Başka ne konuşabilirdik ki? Etrafı izlemeye başladım. İki tane kız kafeden içeri girmişti. Önce her tarafa baktılar. Bizim masada durdular. Çok dikkatli bakıyorlardı. Bu kızları daha önce görmemiştim. Yanımızdan geçerken bize ayıplarcasına baktılar. Ben öyle bakınca ister istemez Yusuf da başını kaldırdı. Kızları görünce tekrar kafasını indirdi. Tanıdığı belliydi.

“Tanıyor musun?” dedim ve ne diyeceğini merak ettim.

“Tam tanıyor sayılmam. Azra istersen kalkalım.” İlk defa adımla seslenmişti. O anın mayhoşluğuyla tamam demiştim. Hesabı öderken ufak bir tartışmadan sonra o ödemişti. İsra ben ve Yusuf hep beraber dışarı çıktık. İsra önde telefonda konuşarak hızlıca ilerliyordu. Derken arkamızdan o kızlardan biri geldi. Uzun boylu ve güzel bir kızdı. Eşarbının altına bone takmamıştı ve yarısı ortadaydı. Kırmızı dizden 5 parmak üstte biten bir kazak, üstüne de dar bir beyaz pantolon giymişti.

“İmam Bey maşallah kafelerde kızlarla buluşuyorsunuz. Herhalde size haram değil böyle şeyler” dedi iğneleyici bir şekilde. İnsanlar hemen hüküm nasıl veriyordu ki?

“Hanımefendi konuşmalarınıza dikkat edin. Aslını bilmediğiniz konularda yorum yapmayın lütfen” tercümesini yapayım. Senin saçını başını yolarım kızım.

“Tam bir İstanbul hanımefendisi. Umarım mutlu olursun Yusuf” dedi tiz bir kahkahayla. Aşırı derecede rahatsız olmuştum.

“Yeter bu kadar. O benim sözlüm. Ve bir daha benimle konuşmanı istemiyorum. Gidelim Azra “ dedi. O önde ben arkada yürüyorduk. Tam bir rezaletti.

“Azra çok özür dilerim. Böyle olsun istemezdim.” Sesimi çıkarmadım. Asık suratla başımı kaldırmadan yürüyordum. Bu olay güzel günümü berbat etmeye yeterliydi. Uzun müddet böyle yürüdük. Sonra arkasını döndü ve durdu. Bu sokak diğerlerine göre daha tenhaydı.

“Daha ilk buluşmamızda böyle bir olayın olmasını istemezdim. Bak Allah’a şükür benim hiç sevgilim olmadı. Bu kızı da mahalleden tanıyorum. Ben onu çoğu kez reddettim ama gördüğün gibi etkisi olmamış. “ onu dinledikten sonra sadece ‘sorun değil’ dedim. Bu tarz şeyler olacağı belliydi Zehra’nın anlattıklarından. Sadece bugün olmasını istemezdim.

“Genç bir imam olmak zor” dedim yere bakmaya devam ederek. O da bana katılmıştı. Biz hala yolun ortasında duruyorduk. Ve ekledim.

“Senden nasıl yüz bulduysa masamıza kadar geldi.” Bu söz ağzımdan istemsizce çıkmıştı. Yusuf’a baktım.

“Hayır, asla. Ben ona ümit verecek hiçbir şey yapmadım. Hem istemiyorsan seni anlarım.” Sesi sonlara doğru alçalmıştı. İstemiyor muydum?

“Kararımı akşam annene bildiririm. Allah’a emanet ol” dedim ve hızlı adımlarla eve yöneldim. Onu öylece bırakmak istemezdim ama yapacak bir şey yoktu. Şu halimle eve gitsem annem kesin bir şey olduğunu anlardı. İsra da çoktan eve gitmiştir. Berrak balayında... O zaman küçüklüğümden beri her küstüğümde gittiğim yere gidecektim. Anneannemin yanına... Teyzemle beraber yaşıyorlardı. Teyzemin iki çocuğu vardı ve 5 sene önce eşi vefat etmişti. Dedem de ben doğmadan vefat etmişti. Yürüyemediği için hiçbir şekilde göremediğimiştik birbirimizi. Hayırsız bir torundum.

“Oy kimler gelmiş” diye sevinmişti anneannem. Koşup hemen sarıldım ona. Özlemiştim onu. Bir de eskimeyen hac kokusu vardı tabi. Teyzemle sarıldık. Yılların yorgunluğu kadını epey yaşlandırmıştı.

“Yaramazlar nerede teyze” dedim bağırarak. Mutfağa ses pek gitmiyordu.

“Onların ikisi de okulda. Kurtulduk yani.” Gülmüştüm. Çok yaramaz çocukları vardı. Bir keresinde çamaşır suyu içip ‘Ohh meyve suyu’ demişlerdi. Doktora götürüp hemen midesini yıkatmıştık. Diğeri de televizyonu üzerine düşürmüştü de Allah’tan bir şey olmamıştı.

“Neyin var anlat” dedi ninem. Kadında yılların tecrübesi vardı.

“Ninem, annem birini bulmuş beni evlendirmek istiyor. Çocuk imam. İyi biri. Biz bugün tanıştık. Oradan geliyorum bende. Yani... bilmiyorum” cümlelerimi hep eksik kurmuştum.

“Peki sen böyle söylüyorsun da gönlün ne söylüyor?” demişti. Anneannemin içinden Esra Erol çıkmıştı.

“Gönlüm kırık ama yine de tamam diyor” çok net söylemiştim. Klasik erkeklerin kırdığı kızlar erkeklere âşık olur teorisiydi bu. Böyle söyleyince anlamıştım.

“Gönlü kıran ancak düzeltebilir kızım.”

Güzel söylüyordu aslında. Kalp kırılınca bir daha tamir olmuyordu. Teyzem ellerinde çaylarla içeri girdi. Biz de susmuştuk onu görünce. Uzun bir müddet havadan sudan konuşmuştuk. Sonra da geç olduğunu söyleyip kalktım. Moralim yerine gelmişti.

Eve geldiğimde anneme görünmeden eve girmeye çalışıyordum. Mutfakta olduğu için beni duymamıştı. Hızlıca odama girdim. Bir sürü soru soracaktı. En iyisi babam gelene kadar odadan çıkmamaktı. Hem biraz düşünme fırsatı da bulabilirdim.

Çayımızı içip bir yandan da kek yiyorduk. Babam yanımda olduğu için annem pek soru soramıyordu. Annemin telefonu çalmaya başladı.

“Alo Müzeyyen “ dedi. Tahmin etmiştim. Babam pek oralı olmadı ve odasına gitti. Uzun bir müddet dinledi.

“Tamam ben yarım saat sonra arar sana söylerim.” deyip kapattı. Keskin gözleriyle bana baktı.

“Kızım Yusuf tamam diyor. Sen ne diyorsun?” Olan olayları bilmiyordu galiba. Yoksa benden önce o istemezdi.

“Başka bir şey söylemedi mi Müzeyyen abla” konuyu uzatmaya çalışıyordum.

“Yok, ne söylemesi gerekiyordu ki” bir şey bilmediği yüzünden belliydi. Sesimi çıkarmadım. Ama sorusuna cevap bekliyordu. Hayırlısıyla...

“Olur” dedim. Abim evlendiğinde bile bu kadar sevinmemişti bu kadın. Utanmasa göbek atacaktı. Çayım bitince odama geçmiştim. Sırada babama söylemek kalmıştı. En çok da ondan utanıyordum.

Her şey çok ani gelişmişti. Yusuf’u sadece 1 haftadır tanıyordum ve hemen evet demiştim. Halbuki Bora 5 aydır bana evlenme teklif ediyordu ama bir kere bile ona ümit vermedim. Kalbim hiç ısınmamıştı ona. Yusuf ise sanki yıllardır hayatımdaydı. Ondan başka erkek yok gibiydi sanki. Hani Sami Yusuf demişti ya “karımla evlendikten sonra içimde bütün kadınların cenaze namazını kıldım” öyle bir duyguydu işte. İlk görüşte aşk mıydı? Sanmam. Âşık oldum diyemem ama evlenmek istediğim erkek diyebilirdim. İnşallah harama batmadan evlenebilirdim.

İşim bitince hazırlanıp dışarı çıkmıştım. Bugün abim ve Berrak balayından dönüyordu. Sonunda ikisine de kavuşacaktım. Aklımdan sürekli Yusuf geçiyordu.

Hangi akla hizmet bilmiyorum ama yolumu çevirip Yusuf'un imamlık yaptığı camiye gittim. Hem namazımı kılardım. Hem de bir şeyler konuşmak istiyordum. Bir daha bu cesareti kendimde bulamayabilirdim. Resmen camide buluşacaktık. Yanına gitme fikrinden aniden soğumuştum. Ne yapıyordum ben? Sözlü olmak evli olmuş olduğumuz anlamına gelmiyordu. Rahat rahat takılalım diye de imam nikahı kıymak istemiyordum. Çünkü imam nikahı resmi nikahla aynı derecedeydi. Karı koca olduğumuz anlamına geliyordu ve bu da aynı evde kalmamızı gerektiriyordu. Bunu dinlediğim bir hocadan duymuştum. Ve bana çok mantıklı geliyordu. Ben böyle düşünene kadar çoktan camiye yetişmiştim. Allah'ım sen affet.

Camiye girdiğimde iki tane benim yaşlarımda kadınlar oturuyordu. Namaz falan da kılmıyorlardı. Sadece perde arkasından bir tarafa kenetlenmiş bakıyorlardı. Cami genel olarak mimarisi güzeldi. Kadınlar iyice garip gelmişti gözüme ve ben de onların baktıkları yöne baktım. Yusuf ve birkaç yaşlı amca vardı. Yusuf bu sefer kumaş pantolon, beyaz gömlek ve beyaz bir takke takmıştı. Görüştüğümüzden bu yana sakalları uzamıştı. Tatlı bir tebessümle amcaları dinliyordu. Amaçları belli olmuştu. Üstelik kafedeki kızlar da değildi. Zehra demişti ama bu kadarını da beklemiyordum. Camiye sırf imamı kesmek için geliyorlardı. Allah'ım nasıl insanlardı böyle? Biri eşarbını eğrelti bir şekilde yapmıştı. Bu kapalı olmadığı anlamına geliyordu. Hoş, kapalı kızlar da böyle yapıyordu. Diğeri aklı başına giyimi normal bir kıza benziyordu. Yusuf amcalardan ayrılınca aklı başında olan "koş koş" diye diğerini dürtüyordu. Onlardan önce ben çıktım dışarı. Bir de bunların konuşmasını mı dinleyecektim bir köşede.

"Yusuf" diye seslendim. Kızlar da Yusuf da çok şaşırmıştı belli ki.

“Azra senin burada ne işin var?” Bir yandan da etrafa bakmıştı. Galiba çok düşüncesiz davranmıştım.

“Ben ikindiyi kılmak için gelmiştim. Hem seninle de konuşmak istiyorum. Zaten kısa konuşacağım. Seni zor durumda bıraktım galiba. Kusura bakma” dedim küçük bir çocuk misali. Pişman olmuştum yaptığımdan. Kızlar da ayaklarını yere vura vura gitmişti.

“Sorun değil. Ben de senle konuşmak istiyordum.” İmam lojmanını bir yer gösterdi. İçerisini kütüphane gibi düzenlemişlerdi. Kapıyı açık bıraktık ve Yusuf’un gösterdiği yere oturdum.

“Senin teklifimi kabul edeceğini düşünmüyordum. O olaydan sonra sana karşı çok mahcup oldum. Aslında ben öyle biri değilim Azra. İmamlığı çok seviyorum ama yaşımdan dolayı bu olaylar sürekli başıma geliyor. Bu yüzden artık evlenmek ve haramdan kurtulmak istemiştim. Ama şimdi iyi ki de istemişim diyorum.” dediğinde kızarmaya başladım. Ne güzel konuşuyordu. Söyledikleri kulağıma şarkı gibi geliyordu. Hoş bir tını misali. Oysaki Bora bana iltifat ettiğinde kendimden tiksiniyordum. Benim sustuğumu görünce o konuşmaya başladı.

“Uygun olduğunuz bir vakitte seni istemeye gelmek istiyoruz.” Şaşırmıştım. Aslında neden şaşırmıştım ki. Evlenecektik eni sonu. Ama bu kadar erken kararların alınması beni şaşırtmıştı.

“Çok hızlı bir karar değil mi?”

‘’Evet öyle fakat bu isteme sürecinde zaten tanışırız diye düşünüyorum. Hem hayırlı işlerde acele edilirmiş’’ dediğinde bu söylediğini ölçüp tartmaya başladım.

‘’Biz müsait olduğumuz zamanı size bildiririz’’ dedim ve vedalaşıp oradan ayrıldım. İyice saçmalıyordum ben. Eve gelene kadar camide namaz kılmadığımı fark etmemiştim. Eve geldiğimde aklıma gel-

di ve koşarak odama gittim. Camiye gidip namaz kılmadan dönen bir ben vardım bir de o kızlar.

Yemek yedikten sonra babam beni oturma odasına çağırmıştı. Annem de mutfaktaydı. İsra da odasından çıkmıyordu.

“Kızım duydum ki annenin akrabası seni istemeye gelecekmiş” dedi babam. Annem de hemen anlattıklarımı yetiştirmişti babama. En çok istemediğim an gelmişti. Kızarıp yere bakmaya başladım. Halımız ne kadar güzeldi ya ben en iyisi onu izleyeyim.

“Senin de rızan var mı?” Diye ekledi.

“Sen nasıl istersen baba” dedim ve halı ile bakışmamızı sürdürdüm. Özbek halısı mıydı bu? Sen nasıl istersen muhafazakâr dilinde evet istiyorum demekti. Ben de bunun farkındaydım. İçimde iyi hisler vardı evliliğe karşı. Ben de hep hislerimin peşinden koşarım. Çünkü her şey yanıltsa da hisler yanıltmaz.

“Ben oğlanı tanırım. İmam... ve çok da ahlaklı biri.” Bu konuşmanın artık sona ermesini istiyordum. Ve imdadıma annem yetişmişti. Çayları getirdi. Sıcak çayı hızlı hızlı içmeye çalışınca dilim yanıyordu.

“Ee ne zaman gelsinler istemeye” diye konu açtı annem. Anneciğim ben zorla kapattım sen niye açıyorsun.

“Pazar günü olabilir” dedi babam ve bu konu da kapanmıştı. Evleniyordum. Mutluydum aslında. Ama içimde kötü bir his de yok değildi. Allah şeytanın vesveselerinden korusun. Kalkıp yatsıyı kıldım ve kuran okudum. Saat telefona baktığımda 12’ye geliyordu. O sırada telefonuma mesaj geldi.

Gönderen: Bora Güneş

“Aşağı in prenses”

Bora yaşıyor muydu ya? Kaç gündür sesi soluğu çıkmıyordu. Pencereden baktım. Pişmiş kelle gibi gülümsüyordu. Artık o kadar itici geliyordu ki. Aşağı tabii inmedim. Tülbentimi çıkarıp ışığı kapattım. Tekrar mesaj sesi geldi.

Gönderen: Bora Güneş

İnmezsen ben gelirim.

Kendini Amerikan filmlerinde sanıyordu herhâlde. Bu kadarına da pes. Artık korkmaya başladım. Tekrar tülbentimi başıma bağlayıp ışığı açtım. Bir sorun çıksın istemiyordum. Perdeyi açtığımda ödüm patladı. Pencereye tırmanmıştı. Bizim ev yüksekti. Nasıl tırmanmıştı? Pencereyi açtım.

"Bora Bey burada ne işiniz var. Lütfen çıkar mısınız? " söylediğim her şeyin nafile olduğunu biliyordum. Hala onun karşısında nasıl akıl sağlığımı koruduğumu bile bilmiyordum. Ayaklarım titremeye başlamıştı. Bora odama kadar girmişti. Hızlıca içeri girdi ve odamın kapısını kilitledi. Korkudan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Susmam için ağzımı eliyle kapattı ve beni duvara sürükledi. Acaba dedim içimden. Yusuf'u mu öğrenmişti? Ben ne diye açmıştım ki pencereyi.

"Sadece seni görmeye gelmiştim." dedi kısık sesle. Yüzümü baş parmağıyla nazikçe okşuyordu. Kurtulmaya çalışıyordum ama hayvan gibi tutmuştu beni. Keşke gözyaşlarım sel olsaydı da onun içinde boğulsaydın Bora.

"Çok güzelsin. Benimle evlenir misin?" Cevap vermem için elini çekti. Bulunduğumuz pozisyon yanlış anlaşılmaya müsaitti. Sadece pozisyon da değil olduğu mekân da öyle tabi de. Şu an sağlıklı düşünemiyordum.

“Bora git artık.” Dedim gözyaşlarımın arasından. Beni çok korkutuyordu. Konuştuğunda leş gibi bir koku geliyordu burnuma. Sanırım içmişti. Bu da hastalığını tetiklemiş olabilirdi.

“Cevap ver” dedi kısık sesle. Bizimkiler hala uyanmamıştı Allah’tan.

“Hayır Bora. Git artık” dedim eli hala belimdeydi ve kurtulamıyordum. Dudaklarıma bakmaya başladı. Gitgide niyetinin bozulduğu belliydi. Hızlıca ittim onu. Bu sefer başarılı olmuştum.

“Gitmezsen polis çağırırım.” dedim sert bir üslupla. O ise hala gülüyordu. İki eliyle yanaklarımı tuttu ve

“Görüşürüz prenses” dedi. Hafiften ayıldığı belliydi. Gözleri artık aralık değil apaçıktı. Yani bu söyleyeceğimi unutmayacaktı. Hemen geri çekildim.

“Seni asla sevmeyeceğim. Duydun mu beni?” Hala gülümsüyordu. Pencereden çıktı. Alt katın balkonuna oradan da pencere demirine bastı. Sonra da gözden kaybolmuştu. Ona daha ağır cümleler söylemem gerekiyordu o gün. Bunun pişmanlığını da ömür boyu yaşayacaktım.

3. BÖLÜM

Yusuf'un ağzından

Anneme işim olduğu söylememe rağmen gelip beni al diye ısrar ediyordu. Ben de tamam deyip telefonu kapattım. Öğrencileri hızlıca okuttuktan sonra annemin tarif ettiği eve gittim. Kapıyı bir genç kız açmıştı.

"Buyurun" sesiyle kendime geldim ve başımı indirdim. Annemi almaya geldiğimi söyledim. İçeri girip annem ve bir tane kadınla geri geldi. Beni içeri girmeye zorlamışlardı desek yeridir. Pes edip içeri girdim. Kızla aynı anda konuşmuştuk. Birbirimize baktık. Annem beni çok utandırmıştı. Oyununu anlamıştım.

Eve gittiğimde annem sürekli kızı nasıl bulduğumu soruyordu. Ben de iyi kız galiba dedim geçiştirmek için. İsmi Azra'ymış. Hemen Gülsüm ablayı arayıp çok beğendiğimi anlatmaya başlamıştı. Ben onu durdurmaya çalışmıştım ama nafile. Yapacak bir şey yoktu.

--

Annem evlilik konusunda tartışmamızdan sonra tansiyonu fırlamıştı. Hemen arabaya binip onu hastaneye götürdüm. İlle de ... hastanesini istiyordu. Bizim evden çok uzaktı ama tekrar 'ben kötü oluyorum' deyince oraya gitmiştik. Neden istediği de belli olmuştu. Azra orada

psikolog olarak çalışıyordu. Bize de çok yardımcı oldu. Annemin 'insanın doktor gelini gibisi yok' dediğini duyunca öyle bir kızarmıştı ki... çok komik olmuştu. Daha da zor durumda bırakmamak için annemi götürdüm.

O günden sonra da her gece onu düşünmeye başlamıştım. Annemin planları işe yaramıştı. Araştırdım ve ona dair hiçbir kötü şey göremedim. İçimde de…

--

Bugün saçımı taramıştım. Evet benim saç taradığım pek görülmezdi ama Azra ile buluşacaktım. Kendime özen göstermek istiyordum. Camiden çıkarken yanıma Fadime teyzenin kızı Ceren geldi.

"Hocam size bir soru soracaktım. Sevgililik haram mı?" Sürekli bu tarz sorular soruyordu. Artık bunalmıştım. Beni malum hoca mı sanıyordu? Cevap vermeyecektim ve bakmayacaktım. Selam verip çıktım. Niyetini bu kadar açığa çıkarması beni daha çok geri itiyordu

Azra. Konuşması gayet usturupluydu. Çok fazla mimiklerini kullanıyordu ve bu da bütün duygularını ele veriyordu. Cevapları da son derece beni tatmin etmişti. Artık evlenmemiz için hiçbir engel kalmadı diyecektim ki karşıma Fadime teyzenin kızı Ceren ve arkadaşı geçti. Bu olaydan sonra Azra'nın benim yüzüme bakacağını tahmin etmiyordum. Beni kızlarla gezen bir imam olarak görecekti -ki böyle bir şey yoktu- ama tam aksine Azra olgun bir şekilde karşıladı. Anneme hala evlenmek istediğimi söylemiştim. O da annesine öyle demiş. Bu benim rahat uyumamı sağlayacaktı.

--

Azra camiye gelmişti ve bu da beni çok şaşırtmıştı. Önemli bir şey olduğunu anladım ve onu küçük kütüphanemize aldım. Kapıyı da açık bırakmıştım. Dedikodu olsun istemiyordum. Olaydan dolayı

ondan tekrar özür dilemiştim. Sessiz kalınca ben konuşmaya başladım. Pazar günü istemeye gidecektik. Babam ben doğduktan 5 yıl sonra ölmüştü. O yüzden Macit dayımı çağırmıştım. O da duyunca çok sevinmişti. Daha erken haber vermediğimiz için sitem ediyordu fakat olayların çok hızlı geliştiğini o da bilmiyordu.

--

Sonunda pazar günü gelip çatmıştı. Annem bütün hafta boyunca diken üstündeydi. Çiçek, çikolata, kıyafetler, çeyiz derken bizi de rahat bırakmamıştı. Üstüme beyaz gömlek altıma da siyah pantolon giydim. Erkek pantolonları hep daracık olduğu için bir beden büyük alıyordum. Kemerimi taktım. Hayatım boyunca ikinci kez saçımı tarayacaktım. Ceketimi alıp dışarı çıktım. Annem hala eşarbını yapıyordu. Aynadan kendime baktım. Çok yakışıklı olmuştum. Annem de sonunda odadan çıkabilmişti. Beni görünce tükürük yağmuru ve 41 Maşallah sonrası evden çıkmıştık.

Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım. Kapıyı Azra açmıştı. Duman rengi elbise ve ona göre şal takmıştı. Aman Allah'ım daha önce hiç bu denli dikkatli bakmamıştım ona. Çok güzeldi. Annemle dayım içeri girince ben de kendime gelmiştim. Başımı eğip çiçek ve çikolatayı Azra'ya vermiştim.

Sabahtan beri parmaklarımla oynuyordum. Benim yerime bütün sorulara dayım cevap veriyordu. Babası çok hoş bir beyefendiydi. Azra ve bir kadın kahve yapıyorlardı. Musab'ın eşiymiş. Odada Musab, ben, İsra, Azra'nın annesi, babası, dayım ve annem vardı. Zaten benim pek akrabam yoktu. Baba tarafından hiç kimseyi tanımıyordum. Annem de iki kardeşti ve bir de yengem ve dayımın 4 çocuğu vardı. Akrabam yedi kişiden ibaretti.

Kahvelerimiz gelmişti. Bana en son verildi. Korkuyla elime aldım ve içtim. Ama korkacak hiçbir şey yoktu. Tuz koymamıştı. Gülümseyip kahvemi içtim. Sıra istemeye gelmişti.

“Efendim Allah’ın emri peygamberin kavliyle kızınız Azra’yı oğlumuz Yusuf’a istiyorum.” Evlenirken Allah’ın emriyle ve peygamberimizin (s.a.v) sözüyle hareket ediyorduk. Bu da evliliğin dinimizdeki yerini gösteriyordu. Babası Azra’ya baktı. Azra da gülümseyince babası ‘Allah’ın emriyle ben de veriyorum kızımı. Allah hayırlı bir evlilik nasip etsin.’ Dedikten sonra yüzükler takılmış ve eller öpülmüştü. Biraz daha oturup gündemden konuştuktan sonra da konu çeyiz alışverişine gelmişti. Onu da cumartesine ayarlamışlardı. Herkesin bir işi olduğu için her şeyi hafta sonuna ayarlıyorduk. Kapıda uzun vedalaşmadan sonra artık dışarı çıkabilmiştik. Parmağıma baktım. Artık nişanlıydım. Bir yüzük taktık diye rahat hareket edecek değildik ama bu biriyle evlenme yolunda olduğumu gösteriyordu. Hayırlı işlerin kısası makbuldür diyerek sonraki buluşmada tarihlerin belirlenmesi için karar kılmıştı aileler. Bugün de öylece bitivermişti.

Mahalledeki herkes benim nişanlandığımı biliyordu. Zaten bir kişiye söylemek bütün mahalleye söylemekti. Camiye gelenler tek tek tebrik etmişti beni. Nasihatler veriyorlardı. Bazıları da evliliğin ne kadar kötü olduğunu anlatıp duruyordu.

Yatsı namazından sonra biraz camide oturmak istiyordum. Cami, gerçekten de insana huzur veriyordu. Birkaç sayfa Kuran okudum. Camide görevli hariç kimse kalmamıştı. O da biraz sonra uyuklamaya başlardı. Dışarı çıktığımda bir ses duydum. Sokak serserisi herhalde diye düşünüp bakmadım.

“Hey sana diyorum duymuyor musun?” Arkamı döndüm. Serseri değildi. Ama çok sinirli bir şekilde bana bakıyordu.

“Buyurun” dedim. Bir yandan da dikkatlice onu izliyordum.

Giyimi düzgündü ve yakışıklı biriydi. Bileğinde küçük bir dövme

vardı. Gece lambasından bile görmüştüm.

“Azra’yla evlenmek isteyen lavuk sen misin?” Bu da kimdi? Azra’yı nereden tanıyordu?

“Evet benim. Asıl sen kimsin?” pis bir şekilde gülümsedi.

“Bide benim diyor ya. Oğlum bırak peşini yoksa fena olur.” Ardından da ağza alınmayacak küfürler söyledi.

“Sen kimsin tanımıyorum ama biz nişanlıyız. Sen peşini bırak yoksa sana fena olur.”

“Ne yaparsın ha ne yaparsın” deyip üzerime yürüdü. Yanağıma yumruk atmıştı. Sen kaşındın deyip ben de ona giriştim. Tenha sokakta sadece yumruk seslerimiz ve bağırış seslerimiz vardı. Bütün hamlelerine karşılık veriyordum. Savunmadan saldırıya geçmiştim artık. Gücümün tükendiğini hissediyordum. Belli etmemeye çalıştım. Yaklaşık yarım saat sonra orada geçen iki tane genç bizi ayırmıştı. Sonra tehditler savurup gitti. Bu kimdi? Azra’nın eski sevgilisi miydi? Ne bunları düşünecek ne de yürüyecek halim yoktu. İlk defa bu kadar sert dövüşmüştüm. Bizi ayıran iki genç koluma girdi ve beni evime götürdüler.

4. BÖLÜM

Azra'nın Ağzından

(Nişandan sonraki gün)

Dün gece elime baka baka uyumuştum. Berrak ısrarla kahveye tuz koymamı istemişti ama ben kıyamamıştım. Artık nişanlı biriydim. Gözüme uyku girmediği için sabah erkenden kalkmıştım. Etrafta Pollyanna gibi dolaşıyordum. Hazırlanıp evden çıktım. Berrak'ı da alıp hastaneye gittik. Bizi gören Aynur hemşire tam bir şey diyecekti ki elime baktı.

"Azra bu ne?" dedi dikkatle inceleyerek.

"Azra nişanlandı Aynur abla" dedi Berrak. Gülümsemiştim.

"Kendi aramızda yaptık zaten" dedim bozulmasına izin vermeden. 'Hayırlı olsun ' dedikten sonra koşarak uzaklaştı. Muhtemelen bütün hastaneye yaymaya gidiyordu. Bozulmuş da olabilirdi orasını tam anlayamamıştım. Ben de odama geçtim.

İkindiye doğru işim bitmişti. Cerrahlar, asistanlar... Beni gören herkes tebrik ediyordu. Kadın ışık hızıyla yaymıştı herkese. Bu kadarını da beklemiyordum. Tam çıkacaktım ki Bora pat diye içeri girdi. Hemen yüzümü çevirdim ve bir şeylerle uğraşıyormuş gibi yaptım.

“Elini göster” dedi sert bir şekilde.

“Çık dışarı” dedim. Elimi göstermeyecektim tabii.

“Azra elini göster” sinirden damarları şişiyordu ve korkuyordum.

“Yeter” dedim tüm cesaretimle. Kapıyı kapattığı için beyefendi, rahatça bağırabiliyordum. Ekledim.

“Nişanlandım ben tamam mı? Artık çok mutluyum. Peşimi bırak” o da afallamıştı. Ağzıma geleni söylemiştim.

“İkimizi de ne güzel idare ettin be helal olsun” ne saçmalıyordu bu?

“Bora biz diye bir şey hiçbir zaman yoktu. Bunu kabul et. Evime zorla giren biriyle ben beraber olamam” kaç gündür içimde tuttuğum şeyi söylemiştim. Ayaklarım da kaldırmayınca sandalyeye oturdum.

“Senin sevgilin var benimse nişanlım. Git artık buradan.” Küfürler etmeye başlamıştı. Küfür, ancak söyleyecek bir şey bulamayan, üste çıkmaya çalışan aciz insanlar tarafından yapılırdı. Berrak odaya girdi. Bir bana bir Bora’ya baktı. Hemen yerimden kalkıp onun yanına gittim. Buradan çıkmak istiyordum.

“Ne oldu?” dedi Berrak.

“Nişanlandığımı öğrendi” dediğimde Berrak anlamıştı. Yanımızdaki iki hemşire bana baktı ve konuşmaya başladılar.

“Dişçiyle takıldı takıldı sonra da nişanlandı mı? Vah vah” dedi yapmacık bir şekilde. Durdum. Berrak da duymuştu bunları. Aldırmamam gerektiğini söylüyordu. Ama ben... yapamazdım. Namusuma laf söylüyorlardı.

“Çamur at izi kalsın öyle mi? Size göre bu çok kolay. Karşıdaki masummuş suçluymuş size ne. Yeter ki ondan dedikodu çıksın. Bak sen

anlamadıysan heceleyeyim. Bora- ve -Azra -diye- bir -şey- hiç- olma-dı. Git bunu da söyle herkese" kendimi kaybetmiştim. Bora sinirli sinirli yanımdan geçmişti. Sanırım her şeyi duymuştu. İyi oldu bir de ona anlatmakla uğraşamazdım. Rapor hazırlatıp izin almaya gidecektim. Daha fazla bu hastaneye katlanamazdım. Belki şu an sağlıklı düşünemiyordum ama en doğru karar buydu.

Eve kendimi zar zor atmıştım. Geldiğim gibi de hemen uyumuştum. Hiç benlik bir hareket değildi ama çok yorgundum. Hem ruhen hem fiziki olarak... Annem yemeğe çağırdığında ise hasta olduğumu söyleyip uyumaya devam etmiştim. Babama da öyle söylemiştim. Bugünü hafızamdan silmek istiyordum.

Sabah apar topar beni kaldırmışlardı. Bir şey söylüyorlardı ama anlamıyordum.

"Kızım kalk Yusuf'u dövmüşler. Hastanedeymiş" sonunda anlamne Yusuf... Hemen hazırlanıp hastaneye gittik. Hastanede Müzeyyen yenge tek başına duruyordu. O an fark etmiştim. Yusuf'un kimi kimsesi yoktu. Ağlamaya başladım. Müzeyyen ablaya sarıldım. Kadın tek başına bütün evin sırtı üzerindeydi. Güçlü kadın kim diye sorsalardı Müzeyyen ablayı gösterirdim.

"Allah'a şükür durumu iyi Gülsüm. Elleri kırılsın ne hale getirdiler Yusuf'umu" Normal odadaydı ve uyuyordu. Bizim sesimizi duyunca uyanmıştı. Bacağı incinmişti. Burnunu da sarmışlardı. Onu öyle görmeye dayanamamıştım. Kim yapmıştı ona bunu? İki anne kapının önünde durmuş bizi de yalnız bırakmıştı. Yusuf'un başı pencereye doğru dönmüştü.

"Yusuf" dediğimde hala bana bakmamıştı. Ben bir şey mi yapmıştım?

“Geçmiş olsun” dediğimde ona da cevap vermemişti. Yusuf kıpırdandığında yüzünde acı bir surat ifadesi gördüm. Canı yanıyordu. Hemen ayağı kalktım ve yastığı düzeltmeye başladım.

“Bırak” dedi bağırarak. Olduğum yerde kaldım. Ben bir şey yapmamıştım ki. Telefonuma mesaj gelmişti.

“Bir sorun mu var? Bilmeden bir şey mi yaptım”

Gönderen: Bora Güneş

Nişanlın çok iyi benzemiş

Ne demek oluyordu bu? Bunu o mu yapmıştı? Bu... Kabullenemiyordum. Bu kadar haddini aşamazdı. Tekrar ağlamaya başladım. Bir gözyaşım dinmeden öteki geliyordu. Yusuf beni burada istemiyorsa gitmem daha doğru olurdu. Dışarı çıkıp kapıyı kapattım. Annem

“Ne oldu kızım?” deyince dinlenmek istediğini söyledim. Annesinden önce benim içeriye girmem gerçekten kaba bir hareketti. Ben kimdim ki? Nasıl hayatlarının tam ortasına girmeye cesaret edebilirdim? Yanlış yapmıştım.

Dışarı çıkıp hava almak istedim. Sanki her yer üstüme üstüme geliyordu. Ben bunun altından nasıl kalkacağımı bilemiyordum. Herkesi üzmüştüm. En başta Yusuf’u... Benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı. Aptaldım ben, salaktım.

“Elin kanıyor” O söylemeden önce tırnaklarımı elime geçirdiğimi ve kanattığımı fark etmemiştim bile. İnsanın manevi acısı daha çok olunca maddi acısını hissedemiyordu. O dediğim kim tahmin edebilirsiniz herhalde. Karşımda duruyordu Bora. Ona bağırıp çağırmak

istiyordum. Ama o kadar canımı yakmıştı ki sadece sustum. Elimi sarmaya çalışıyordu. Hemen çektim. Ne güzel ya hiçbir şey olmamış gibi gelip karşımda durmak. Elime baktığımda çok kötü kan geliyordu. Midem bulanmıştı. O andan sonra ne olduğunu hatırlamıyordum.

—

Gözümü hastane odasında açtım. Ellerim sarılıydı. En son hatırladığım tam yere düşecekken Bora'nın beni tutmasıydı. Bu anı hatırlamak istemiyordum. Zihnimde kalabalıktan ibaretti Bora. Annem ve Müzeyyen abla başımda duruyordu. Onları endişelendirmeye hakkım yoktu ki.

"Anne, Müzeyyen abla siz gidin Yusuf'un yanına. Benim sadece tansiyonum düştü. Birazdan gelirim yanınıza. Bir şey olursa haber verin" onların konuşmasına müsaade etmeden göndermiştim. Yusuf'u tek bırakmışlardı. O beni görmek istemese de ben onu düşünmek zorundaydım. Şalım kaymıştı. Bir çırpıda onu düzelttim. Uyuyup dinlenmek istiyordum. Ama Bora Bey izin verir miydi ki? Elinde vişne suyuyla içeri girmişti.

"Al bakalım, kansızlıktan öleceksin. İç şunu" diye neşeli bir biçimde odaya girmişti. Ciddi miydi ya bu? Sabır çektim. Uzattığı vişne suyunu yere attım. Şu an o kadar sinirliydim ki... Yanımdaki neşteri alıp boğazıma götürdüm.

"Azra ne saçmalıyorsun bırak şunu" dedi korkuyla. Elini uzatmıştı. Kendime zarar vermeyecektim tabii. Sadece empati kurmasını istiyordum. Gözleri dehşetli bir şekilde açılmıştı. Hemen kalkıp kapıya yaslandım. Kimsenin beni bu halde görmesini istemiyordum.

“Sen benim canımı çok yaktın Bora. Önce abim sonra sevdiğim adam...” üzülmüştü. Bağırıyordum. Kendini benim yerime koyabilmişti sonunda. Devam ettim.

“Ne istiyorsun, ne. Canımı mı istiyorsun?” dedim neşteri daha çok yaklaştırarak.

“Azra ben seni istiyorum seni. Lan bunu anlamak bu kadar zor mu? Benim ol istiyorum. O p... değil benim ol istiyorum. Bunun için de her şeyi yaparım. Sen istesen de istemesen de” hiç durmayacaktı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Sanki son yılın acısını çıkarıyordum.

“Canımı yakıyorsun” dedim duvara tutunarak. Biraz olsun anlamasını istemiştim. Fakat hiçbir şekilde anlamıyordu.

“Benim canım sensin Azra, sana bir şey olmasına dayanamam” dediğiyle yaptığı o kadar tezattı ki. Yatağa uzandım.

“Çık dışarı” dedim sadece. Hiçbir şey söylemeye halim yoktu. Şu an burada uyumak istiyordum. Her şeyi unutup uyumak... En son hatırladığım şey Bora’nın üzerimi örtmesiydi.

—

Uyandığımda baş ucumda annem duruyordu. Akşam olmuştu. Galiba beni uyandırmaya çalışıyordu. Uyandıktan sonra lavaboya gittim. Ellerimi ve yüzümü yıkadım. Aynaya baktım. Kendimi tanıyamıyordum. Yüzümde yastık izi, mor gözler, şişkin bir yüz vardı. Şalımı çıkarıp abdest almaya başladım. Biraz olsun uyanmıştım. Şimdi gidip akşamı ve ikindinin kazasını kılmam gerekecekti. Namazı kazaya bırakmayı hiç sevmiyordum. Kendime kızıyordum. Ne vardı bu kadar uyuyacak. Annem de beni bekliyordu. Mescide geldik ve namazımızı kılmaya başladık.

Herkes Yusuf'un odasının önündeydi. Babam, abim, Berrak, İsra, Yusuf'un dayısı, yengesi, kuzenleri, annesi... Annemden güç almak için ona tutundum.

Odanın önüne geldim. Kapı kapalıydı. Taburcu olacağı için giyiniyordu.

Niye tek başına giyiniyordu ki? Müzeyyen abla hafif aralık bırakacak şekilde kapıyı açtı.

"Yardım edeyim mi oğlum?" dedi ve kapıyı sonuna kadar açtı. Yusuf'un arkadaşıydı galiba. Ona ayakkabısını giydiriyordu. Yusuf yüzünü ekşitti ve

"Yavaş ol" dedi. Canımdan can gitmişti sanki. Onun canını ben yakmıştım. Benim yüzümdendi. Göz göze geldik. Gözümden bir damla yaş düşmüştü uzaklara. Hemen gözlerini kaçırmıştı. Benden nefret ediyordu. Haklıydı... O kadar odaklanmıştım ki ona etrafımda neler olduğunu bile fark etmemiştim.

"Hadi kızım biz de gidelim evimize" gitmek istemiyordum. Ama babama da nişanlımın evinde kalabilir miyim diyemezdim. Evet babam çok anlayışlıdır ve bana güvenir her koşulda. Ama aynı zamanda bir müslüman ve bir babadır. Haram diye bir şey vardı. El mecbur gitmek zorundaydım. Onlar önden gitmişlerdi arabayı hazırlamak için. Yusuf ile konuşmak istiyordum. Sadece Yusuf, annesi, arkadaşı ve ben kalmıştık.

"Yusuf" dedim ama yüzüme bile bakmıyordu. Konuşmaktan vazgeçmiştim. Annesi ve arkadaşı yanımızdayken hiçbir şey konuşamazdım ki. Tekrar geçmiş olsun dileklerimi ileterek gittim. Gözyaşım damlıyordu yine. Sert bir şekilde gözlerimi sildim. O kadar çok ağlıyordum ki sanki içimin yangınları gözyaşımla dinecekti. Arabaya 6 kişi binmiştik. Abim sürücü koltukta yanında babam ve arkada Berrak, annem, ben ve İsra oturuyorduk. Sıkış tepiş eve gidiyorduk.

Camdan bakmaya başladım. Her şey ağır geliyordu. Allah'a dua etmekten başka çarem yoktu. Başımı cama yasladım. Başım sürekli kayıyordu camdan ama ona bile aldırış etmedim. Kendimi toparlamam ve Yusuf ile konuşmam lazımdı. Beni yanlış tanımıştı. Arabadan indikten sonra abim ve Berrak kendi evlerine gitmişti, bizi de kendi evimize bıraktı.

Sabah uyandığımda kendimi berbat hissediyordum. Hemen abdestimi alıp namazımı kıldım. Beş sayfa okuduktan sonra Kuran'ı kapattım. Aynadan kendime baktığımda çok kötü göründüğümü fark ettim. Bugün Yusuf'un yanına gidecektim. Dişlerimi fırçalamadan uyuduğum için ağzımın içi çok kötüydü. Hemen dişlerimi fırçaladım ve maskemi yaptım. Salatalığı da gözlerime koymuştum şişliği alsın diye. Kuruduktan sonra yüzümü yıkadım. Gül suyu ile yüzümü sildikten sonra da tırnaklarımı törpüledim. Ne ara bu kadar bakım sever biri olmuştum bilmiyordum ancak o kadar çok da bakım malzemem olduğunu söyleyemezdim. Kirpik kıvırıcı ile kirpiklerimi kıvırdım. En sevdiğim kıyafetlerimi çıkardım. Ben hazırlanırken annemi unutmuştum. Mutfağa gittiğimde canım annemin çoktan uyandığını görmüştüm. Ben de kahvaltıyı hazırlamak için ona yardım ettim.

Bugün işe gitmeyecektim. Hatta uzun bir düşünmenin ardından bir karar vermiştim. Hastaneden istifa edecektim. Artık kendi yerimi kurmamın zamanı gelmişti. Formasyon alıp klinik psikologluk yapacaktım. Zaten 1 buçuk yılda kendimi tanıtabilmiştim. Tek yapacağım bir yer tutmak ve kart basmak olacaktı. Fakat kendime zar zor açıkladığım şey ve en büyük sebep Bora'ydı. Artık onu görmek ve daha fazla günah çukuruna düşmek istemiyordum. Bu fikrimi sadece anneme söyleyebilmiştim. Annem de olumlu yaklaşmıştı. Benden daha çok sevinmişti oradan kurtulduğuma.

Kahvaltımızı da yaptıktan sonra annemle beraber çıkmıştık. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ama oraya gidince aklıma gelirdi, yani, galiba...

Müzeyyen abla kapıyı açmıştı. Dünden daha iyi görünüyordu. İçeri girdiğimizde Yusuf televizyona bakıyordu. Bizi görmezden gelmişti. Ben de çay demlemeye mutfağa gittim Müzeyyen abla ile beraber.

“Kızım kusura bakma Yusuf’un asabı bozuk ondan öyle davrandı dün sana” sorun olmadığını söyledim. Gerçek sebebini bildiğim için asıl benim özür dilemem gerekiyordu.

“Anneni çağır da gelsin yardım etsin bana” dedi Müzeyyen abla.

“Müzeyyen abla ben yardım ediyorum işte” dediğimde beni kovdu ve annemi çağırdı.

“Ee oğlum alçın ne kadar kalacak?” Diye sormuştu annem.

“Yarın çıkarmaya gideceğiz, sonra da iyileşirim inşallah” Annemin yüzüne bakmadan cevap veriyordu. Beni anladım ama annem ne yapmıştı ki?

“Anne Müzeyyen abla seni çağırıyor” dediğimde ikisi de bana bakmıştı. Annem mutfağa gitti. Benim de gitmem gerekiyordu ama artık kaçmak istemiyordum. Onunla konuşmak istiyordum.

“Yusuf bana bakar mısın?” dediğimde hala televizyonda saçma şeylere bakıyordu.

“Yusuf sen ne anladın bilmiyorum ama öyle bir şey yok” Karşısındaki koltuğa oturmuştum. Sonunda dikkatini çekmiştim. Televizyonu kapatıp bana döndü.

“Neyi yanlış anladım Azra neyi? Sevgilin beni dövdürmek için adam tuttu. Olan biten bu” dedi bağırarak. Ne saçmalıyordu ne sevgilisi?

“Yusuf saçmalama ne sevgilisi? Laflarına dikkat etsen iyi olur” dedim, kırıldığımı belli etmemeye çalışıyordum.

“Bora kim Azra? Ben kimden dayak yedim kimden? Kafayı yiyeceğim ya, adamın biri durduk yere beni neden dövsün?” gözlerinin içine baktım. Konuşmasını yarıda kesmişti.

“Bana hiç mi güvenmiyorsun Yusuf? Biraz bile mi? Azra öyle bir şey yapmaz demedin mi hiç. O kadar mı alçak biriyim ki nişanlım varken biriyle sevgili olayım?” Gözümden yaş düşmüştü.

“Lafımı çarpıtma Azra ben onu demek istemedim.”

“Gayet de onu demek istedin Yusuf. Hiç düşünmedin değil mi? Belki bu kızın peşinde bir psikopat vardır ve belki bir buçuk yıldır o psikopatla uğraşıyordur. Belki bu kız sırf benim için işini bırakacak diye düşünmedin değil mi? Ama yok hep Azra suçlu hep” bütün içimdekileri boşaltmıştım. Hızlı hızlı nefes almaya başladım

“Sen işi mi bırakacaksın?” Bu kadar dediğim şeyden sonra sadece buna takılmıştı. Gözlerimi devirdim. Sesi daha şefkatli geliyordu.

“Evet, daha fazla tatsızlık çıkmasın diye klinik açmayı düşünüyordum” dedim onun gibi kısık sesle.

“Neden ilk başta söylemedin o herifi?” dedi yüzünü buruşturarak.

“Söylesem ne değişecekti ki. Sen bana iftira atmaya devam edecektin”

“Azra ben özür dilerim. O öyle deyince olayı çok yanlış anladım. Bence de en iyisi oradan çıkman olacak” dediğinde yeni yeni kendime geliyordum. Çok fazla bağırmıştım. Nasıl duymadılar bizi diyecektim ki mutfaktan türkü sesleri geldi kulağıma. Ne yapıyorlardı Allah aşkına. Çantamı koltuğun üzerinden aldım. Tam arkamı dönecektim ki Yusuf

“Azra benimle evlenir misin?” demişti. Ona baktım. Söz yüzüğünü uzatmıştı. Gülümsedim.

“Biz zaten evleneceğiz” dedim yanaklarımın kırmızılığını gizleyerek. Yüzüğü aldım ve nişan yüzüğünün üzerine taktım. Çok güzel durmuştu.

“Hayır öyle değil hemen yarın imam nikahı yapalım istiyorum” dediğinde şaşırmıştım açıkçası. Ama bu ani kararı beni üzmemişti veya sinirlendirmemişti. Ben de onu istiyordum. Teklifini kabul edecektim.

“Tamam olur” dediğimde gülümsedi. Çok güzel gülümsüyordu. En iyisi yüzüne bakmamaktı. Yani en azından yarına kadar. Mutfağa girdiğimde annemle Müzeyyen abla türkü açmış, çay içiyorlardı. Annemi de kaldırıp eve gitmemiz gerektiğini söyledim. Yüzümün güldüğünü görünce sesini çıkarmadı. Müzeyyen abla ile vedalaşıp dışarı çıktık.

“Kız ne oldu apar topar kaldırdın?” diye sordu otobüsteyken.

“Yarın imam nikahı kıyacağız” dedim gülerek. Annem de bize dualar etmeye başladı. Ben de çok heyecanlanmıştım. Yarından sonra evli bir birey olacaktım. Hemen gidip Berrak ile konuşmak istiyordum.

—

“Oha çok güzelmiş” diye tepki verdi Berrak. Gözü doldu.

“Maşallah de, hem sen niye ağlıyorsun ya” dedim değişik tavırlarına.

“Azra ben eczaneden bir şey aldım” dedi ve doğum kontrol çubuğu mudur nedir onu çıkardı. Üzerinde henüz çizgi yoktu.

“Ne, daha denemedin mi?” dedim bağırarak. Çok heyecanlanmıştım. Hem hala hem teyze mi olacaktım şimdi? İçimde çok garip duygular uyanmıştı. Bu olayı bu kadar erken beklemiyordum.

“Hayır cesaret edemedim”

“Hadi hadi bekliyorum seni burada.” dedim ve onu banyoya doğru ittim. Çok heyecanlanmıştım. Yaklaşık on dakika sonra banyodan çıkmıştı.

“Azra” dedi heyecanlı bir şekilde “Sonuç pozitif” dediğinde ben de onun gibi bağırmıştım.

“Şimdi ben abimden bile önce mi öğrendim?” Dediğimde başını salladı. Kendimi özel hissetmiştim. İçtiğimiz çayları da tepsiye koyup mutfağa götürdüm. Bu saatten sonra ona iş yaptırmak olmazdı. Bardakları yıkayıp bulaşık sepetine koydum.

“Müsaitseniz bu akşam gelip sizinle de paylaşmak istiyorum” dedi Berrak bana. Ona kızgın bir şekilde baktım.

“O da soru mu Berrak sen aileden birisin her zaman gelebilirsin evine. “ dediğimde tekrar ağlamaya başladı. Ne kadar sulu göz olmuştu ya. Anlaşılan hamilelik süreci böyle geçecekti. Ona sarılıp eve gittim. Evde birkaç işim vardı sonra da hastaneye istifa işi için gitmem gerekecekti.

Anlaşılan yorucu bir gün beni bekliyordu. Bazen hayat bizi gereğinden olgun yapıyor. Mesela dertlerimiz için üzülüyoruz. Fakat aslında bizim için şer görülen şey hayır olabiliyor. Van Gogh gibi ünlü bir ressam şizofreni hastalığına sahipti ve en güzel tablolarını (tirbülans tekniğini bulması gibi) atak halindeyken çiziyordu. Einstein çok sorunlu bir çocukluk geçirmişti ama en iyi fizikçilerden biridir. Bunun gibi pek çok örnek verebilirim size. Kusurlarımız aslında mükemmeliyetimizdir. Biz ise hep kusursuz olmak istiyoruz. Halbuki ku-

sursuz olmak demek yapay olmak demekti. Hiçbir sıkıntısı ya da aşk acısı olmayan insan şiir yazamaz. Bazen bazı şeyler bitti derken başlar. Mesela buna bir örnek de benim hikayem oldu.

Artık o hastanede çalışmayacaktım. Bitmişti. Yaşadığım acı dolu günler, kabuslar... Yusuf ile evlenecek, okula başvuracak ve klinik açacaktım. Her şey çok normaldi. Şimdi ise annemle beraber çeyizimi hazırlıyordum. Çok garipti bunu söylemek. Her şey gözümün önünden hızlıca geçiyordu. Bir haftadır hastaneden çıkmıştım ve anneme yardım ediyordum. İmam nikahı kıyacaktık aslında Yusuf'la. Fakat diyanette toplantı olduğu için bir iki gün Yusuf olmayacaktı. Evdeyken zaman çok hızlı geçiyordu. İki gün de su gibi akıp geçerdi nasılsa. Bu durumumdan memnuniyetsiz değildim. Her şey istediğim gibi ilerliyordu. Bunun için dua etmeyi ihmal etmiyordum.

Sabah İsra›nın alarmıyla beraber hepimiz kalkmıştık. Hanımefendi ders çalışmak için kurmuştu alarmı. Ekmek almaya ben gidecektim anlaşılan. Şalımı yaptım ve feracemi giydim. Altımdaki pijamayı soymamıştım bile. Yanıma biraz para alıp fırına doğru yola koyuldum. Etrafta pek kimse yoktu. Esnaflar yeni yeni açıyordu dükkânı. Takip edildiğimi hissedince elimle anahtarımı tuttum. Yanımda başka hiçbir şey yoktu. Telefonla da karşı koyamayacağıma göre... Hemen daha geniş bir caddeye çıkmak için hareketlendiğim sırada ağzıma dayanan kokuyla bayılmam bir olmuştu.

Nerede olduğumu anlamak için gözlerimi araladım. O kadar yorgundum ki nesneleri tam ayırt edemiyordum bile. Kendime geldiğim sırada etrafa baktım. Bir depo beklerken normal bir odadaydım. Pencere tamamen demir korkuluklarla kaplıydı. Üstelik Fiberglas cam ile kaplıydı. Açılmıyordu da. Beyaz bir gardırop ve bir de beyaz çarşaflı yatak vardı. Yatağın yanındaki komidine eğildim ama orada da bir şey yoktu. İç çamaşırları, tuvalet kâğıdı, peçete, sabun

vardı. Keskin hiçbir şey yoktu. Gardırobu açtım. Orada da birkaç uzun elbise ve iki şaldan başka bir şey yoktu. Hemen kenarda bir kapı görmüştüm. Fakat sevinmem yarıda kaldı çünkü penceresiz ve sadece tuvaleti ve lavabosu olan bir yerdi. Aklıma bir sürü soru takılıyordu. Beni kim kaçırmak istesin ki? Ellerim neden bağlı değil? Kapı kilitli mi acaba?

Tam deneyeceğim sırada ayak sesleri duymuştum. Hemen yatağa uzandım ve uyuma taklidi yaptım. Bunu neden yapmıştım bilmiyorum ama hep işe yaradığını görmüştüm. Kapı sesine bakılacak olursa kilidi açmaya çalışıyordu. Yanıma yaklaşan ayak sesleri duyduğumda korkum kat kat artıyordu. Tek kişiydi galiba. Yavaşça yanağıma dokunduğunda müthiş bir kusma isteği uyandı.

“Hadi prenses uyan artık” daha fazla dokunmasını istemiyordum. Sesinden anlamıştım zaten Bora olduğunu... Kendimi geri çekip gözlerimi araladım. Bunu da yapmıştı. Bir beni kaçırmadığı kalmıştı zaten.

“Bora ne yapıyorsun Allah aşkına? Ne bu saçmalık” dedim yılmış bir ifadeyle. Bir yandan da korkuyordum aslında. Ama korkumu belli etmemeye çalışıyordum.

“Bundan sonra hep beraber olacağız sevgilim.” Dediği cümle ile ayılmam bir olmuştu. Bu hiç iyi değildi. Hemen ayağı kalktım. Yatakta onunla oturacak değildim.

“Bora bırak beni gideyim. Ben evleneceğim” Tam da sırasıydı bunun. Neden öyle demiştim ki? Bora’nın kendin geçmiş gülümsemesi yerini öfkeye bırakmıştı.

“Hala evleneceğim diyor ya. Kızım sen anlamadın mı bütün olanları. Artık sonsuza dek beraberiz.” Dediğinde ne yapacağımı bilemiyordum. Hemen kapıya yöneldim.

“Sakın” dedi silahını çıkarıp. Her şeyi önceden hazırlamıştı demek. Aklıma gelen soruyu sordum.

“Bora benim sana söylediğim psikiyatriste en son ne zaman gittin?” Şu an ölümün kıyısında olan biri için garip bir soruydu ama taşların yerine oturması için sormam gerekiyordu. Cevabından korkuyordum aslında. Ama yine de bekledim. Garip sırıtışıyla cevap verdi.

“Hiç gitmedim ki?” Yüz ifademe bakıp devam etti “beni artık ‘hasta ‘ diye nitelendirmeyi bırak Azra. Ben hasta falan değilim. Sadece aşığım aşık” dedi eliyle göğsüne dokunarak. Bu çok kötüydü. Bu benim hatamdı. İlk başta yakından ilgilenecektim onunla. Ama ben ne yaptım? Söylediği söze güvendim. Hem de en güvenilmeyen birine güvendim. Bütün suç benimdi. Benim öylece bakakaldığımı görünce elimi bağlamak için yanıma yaklaştı. Kelepçeyi nereden çıkarmıştı o? Cebindeki kelepçeyi bile görmemiştim. Ağzıma baktığında kendimi bir adım geri çektim. Bez parçasıyla da ağzımı kapatmıştı. O kadar uzun bakıyordu ki artık sıkılıyordum gözlerimi kaçırmaktan. Bağladın git işte ne bakıyorsun dik dik diye söylenen iç sesime hak vermiştim.

“Öyle güzelsin ki...” dedi durduk yere. Halbuki hiçbir zaman bu sözünü anlamamıştım. Kara kaşlı kara gözlü normal Türk kızıydım. Yüzümde siyah nokta ve gözenek vardı. Boyum da normaldi. İlgisini çekecek tek bir özelliğim ya da hareketim olmamıştı. Nasıl bu kadar güzel görüyordu beni? Aşkın gözü kör dedikleri bu muydu? Ya da bu aşk mıydı?

“Sandalyeye geç” dedi ben de ikiletmeden geçmiştim bile. Önümde eğildi ve sıkı bir şekilde ayaklarımı bağladı. Bileklerim acıyordu. Nasıl bir hayvandı bu? Kapıyı kilitlemeyi unutmadı dışarı çıkarken. Ben de arkasından öylece bakakalmıştım. Kaç gündür Bora’yı görmüyordum. Fırtına öncesi sessizlikmiş meğerse. Yaptığı şeyleri kendi de anlamıyordu. Bir kendine gelse aslında her şey güzel olurdu. Bora gittiği an ayağımı açmıştım. Zaten ayağımın tekini kaldır-

dığımı gibi açılmıştı. Ağzım da çok kolay açılmıştı. Fakat elimin açılmayacağını bildiğim için denemedim bile. Bana resmen kelepçe takmıştı.

Kaç saat öylece durduğumu hatırlamıyordum. Ama öğle olmuştu ve ezan sesi çok zor duyuluyordu. Ekmek almaya 8 buçukta çıktığıma göre tam tamına 4 saattir bomboş oturuyordum. Ezanın sesini işitmeye çalışıyordum. Ben ezanı az duyduğumda bile tedirgin oluyorsam bazı bölgedeki müslümanlar hiç duymuyordu ve onların neler hissettiğini az çok anlıyordum. Namaz kılmam gerekiyordu. Elim de bağlıydı.

Sonunda bir karar vermiştim. Bora'yı çağırmayacaktım. Böyle de abdest alabilirdim. Lavabonun kapısını kapatıp şalımı açtım. Hızlıca abdest alıp şalımı geri örtmüştüm. Bora girmeden abdesti ve namazı bitirmek istiyordum. Namazımı da kıldıktan sonra boş boş oturmaya devam ettim. Ezberimde olan sureleri okumaya başladım. Panik atak hastası olmadığıma rağmen panik atak geçiriyordum galiba. Travmaya bağlı sinir bozukluğu yaşadığımı anladım. Sureleri sesli okumaya başladım. Ne kadar öyle durduğumu hatırlamıyordum bile.

Uyandığımda yatağın üzerindeydim. Galiba buraya kendim gelmiştim. Pencerenin açık kalan kısmından dışarıya baktığımda vaktin öğleye geldiğini anlamıştım. Hemen sabah namazının kazasını kıldım. Ailem için dua etmeye başladım. Kim bilir ne haldedir onlar? Karakol, hastane ve her yeri aradıklarına emindim. Onları düşününce gözlerimden yaşlar gelmeye başladı. Bir de Yusuf vardı. Kim bilir o ne yapmıştı? Ağlamaya devam ettiğim sırada karnımın guruldamasını duymuştum. 24 saat boyunca hiçbir şey yememiştim. Açlıktan ölüyordum. Beni burada unutmuş muydu acaba? Ben pencereyi kırmaya çalışırken içeriye Bora girmişti.

"Hadi gel yemek yiyelim" dedi hiçbir şey olmamış gibi. Ters ters baktım ona.

“Bora ne yemeği Allah aşkına ben evime gideceğim” dediğimde düşünüyormuş gibi yaptı.

“Güzelim o dediğin şimdilik imkânsız gibi görünüyor ya” dedi ağzını yaya yaya. Ağzının ortasına vurmak istiyordum.

“Ben evime gidene kadar hiçbir şey yemem” dedim yatağın üstüne otururken. Açlıktan her an ölebilirdim ama yine de onu dinlemek istemiyordum. Yüzüme baktı ve beni kolumdan çekiştirmeye başladı. Çok rahatsız olmuştum. Bırakması için direnSem de bırakmıyordu kolumu.

“Seni tanıdığım güne lanet olsun!” dedim bağırarak. Aldığım cevap sadece tepkisiz bir yüzdü.

“Tamam, tamam kendim gelebilirim” dediğimde sonunda kolumu kurtarabilmiştim. Merdivenden inerken etrafı izlemeye başladım. Çok lüks bir evdi. Evde genellikle bej ve toprak tonları hakimdi. Mutfağa doğru gittik. Mutfak Amerikan mutfağıydı. Beni tam karşısına oturttu. Masada ekmek, peynir, kahve, zeytin, salam, sosis, labne, yumurta ve dilimlenmiş domates vardı. Yüzüne baktığımda yüzümü incelediğini gördüm. Kafamı çevirip ekmeği elime aldım.

Şu an o kadar acıkmıştım ki Bora umurumda bile değildi. Kıtlıktan çıkmış gibi her şeyi silip süpürmeye başladım. Yirmi dört saat az bir süre değildi. Oruç bile on yedi saatti. Sonunda doyduğumda Bora’ya odaklanmaya başladım. Amacı neydi? Bu sorumu sesli bir şekilde dile getirdim.

“Amacın ne Bora? Neden kaçırdın beni?” bu bakışından nefret ediyordum. Öyle bir bakıyordu ki insan kendini çıplak zannediyordu.

“Amacım belli değil mi? Onunla değil benimle evlenmeni istiyorum” sinirli bir şekilde güldüm. Ben onunla asla evlenmezdim.

“Rüyanda görürsün”

“Sen de buradan çıkmayı rüyanda görürsün o zaman” dedi soğukkanlı bir şekilde. Korkuyordum ondan, hem de hiç korkmadığım kadar. Burada sonsuza kadar kalamazdım. Allah’ım sen bana yardım et dedim içimden. Başka hiç kimse yardım edemezdi Allah dilemedikçe. Onu tanıdığımdan beri aklımda olan soruyu sordum. Kaybedecek bir şeyim yoktu ne de olsa...

“Üç dört aylık tanıdığın birine nasıl âşık olabilirsin ki?” Bu cümlenin nesnesi olmaktan hiç hoşlanmıyordum ama hep merak ediyordum. Cevabı ise kan dondurucuydu.

“Üç dört aylık tanıdığımı kim söyledi?”

Hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçiyordu. Sanki bir yerde kaybolmuşum da evimi bulmaya çalışıyordum. Sahi benim evim neredeydi? Ya da şöyle söyleyeyim, benim evim kimdi?

“Ne diyorsun sen?”

“Doğru duydun” dedi ve ekledi “ o zamanlar üniversite 1. sınıftın sen. Başın yerden kalkmazdı. Sanki yerde hazine arıyordun. Hemen gözlerini devirme. Aynı üniversite farklı bölümlerdeydik. O zamanlar evliydim ben. Fakat yine de sana bakmaktan kendimi alamıyordum. O kadar güzeldin ki... Sonra seni takip etmeye başladım, uzaktan. Tutuldum kaldım sana. Eşimden boşandım. Fakat benim son senemdi. İş için Güneydoğu’ya gidecektim. Seni o kadar özlüyordum ki... Keşke dedim kendi kendime, keşke sana açılsaydım o zaman. Belki şimdiye kadar çoktan evli olurduk. Yaklaşık 4 yıl sonra Güneydoğu’da işim bitti ve buraya geri geldim. Tekrar seni aramaya başladım. Fakat seni öyle görmeyi beklemiyordum. Eskisi kadar gülmüyordun, zayıflamıştın, kara giyiniyordun hep. O zamandan bu yana tek bir hedefim vardı. Seni dininden döndürmek. Evet başka türlü benim olmayacaktın. Tabi şimdi de benimsin de…” sinirlenmiştim. Söylediği şeylerin ağırlığı altında eziliyordum. Bütün bu yaşadıklarım beni dinimden döndürmek için miydi? Öyleyse aylarca boş bir çabaya girmişti.

“Ben hiçbir zaman senin olmadım” ayağı kalktı, doymuştu galiba. Zıkkım ye demek istedim

“Bu kadar şey anlattım buna mı takıldın” diye sordu. Evet ona takılmıştım. Ona neydi ki?

Ellerimi tekrar kelepçeledi. Beni yukarıdaki odaya götürdü ve kapıyı kilitledi. Bu süre zarfında tek bir kelime etmedi. Ne yapmamı istiyordu? Evlilik mi? Onunla evlenmeyecektim. Beni öldürmesi gerekiyordu onunla evlenmem için. Ya da dediği gibi dinden döndürmek mi? Zira bunun için de beni öldürmesi gerekiyordu. Kaç saat öylece oturdum hatırlamıyorum bile. Akşam olmuştu ve oda kapkaranlıktı. Bana işkence etmeye çalışıyordu herhalde. Çünkü bırakın insanı bir hayvan bile bu odada bu şartlarda bırakılmazdı. Ama pes edeceğimi hiç sanmıyordum.

Kaç gündür buradaydım bilmiyorum. Son konuşmamızdan sonra Bora’yı görmedim. Artık kafayı yemek üzereydim. Sık sık bildiklerimi hatırlatıyordum kendime. Annemin adı, babamın adı, ne iş yaptığım gibi... Ailem demişken aklıma geldi yine. Gerçekten bulamamışlar mıydı beni? Ya da bulmak mı istemiyorlardı. Allah’ım kafayı yiyeceğim ya hiç mi beni düşünmediler. Kalkıp aynaya baktım. Gözlerim ağlamaktan balon gibi olmuştu. Giderek zayıflamıştım, saçlarım dökülüyor, dişlerim sararıyordu. O kadar kötü bir durumdaydım ki aynayı kırmıştım, bir daha kendimi görmemek için. Hoş, o kişinin ben olduğuma bile emin değildim. Elime ayna parçasını aldım ve cebime attım. Bu süreçte bütün kaçma yöntemlerini denemiştim. Hepsinde de başarısız olmuştum. Pencereler, kapı hatta belki klozeti bile denemiş olabilirdim. En sonunda düşündüm ve bir karar verdim. Ben öylece otururken dışarıdan sesler geldi. Sevinmiştim çünkü bizimkiler olabilirdi. Kapıya kulağımı yasladım.

“Abi sen manyak mısın? Kızı burada 3 haftadır tutuyorsun. Bugün gittim mahalleye. Hani sen demiştin ya etrafı kolaçan et diye... Annesi kalp krizi geçirmiş. Bırak bari annesini görsün.”

Annem... Kulaklarım uğulduyordu. Bora’nın ne söylediğini duymadan kapıya vurdum. Ellerim kanayana kadar kapıya vurdum. Tüm gücümle bağırmaya başladım. Annemi görmek istiyordum. Fakat 1 saat kapıya vurmama rağmen kimse kapıyı açmamıştı. Çok ağlamıştım, çok bağırmıştım. Onun umurunda bile değildi. Bu kadar mı vicdansızdı? Annemi bile görmeme izin vermiyordu. Ya anneme bir şey olduysa? En son kapı kapanma sesi ve merdivende ayak sesi duydum. Herhalde arkadaşı çıkmıştı. Yaklaştı yaklaştı ve anahtarı kilide yerleştirip kapıyı açtı. Benim elim cebimdeydi.

İçeri girdiğinde elinde bir içki şişesi tutuyordu. Yine sarhoş olmuştu anlaşılan. İçki şişesini komidinin üzerine bıraktı. Yürüdü ve tam önümde durdu.

“Yine çok güzelsin prenses” dedi alıcı gözle. Bana öyle bakmasından nefret ediyordum. Beni buraya hapsetmesinden nefret ediyordum. Ve güçsüz olmaktan nefret ediyordum.

“Tam anlamıyla benim ol istiyorum prenses” dedi pis bir gülüşle. Korku bütün bedenimi sarmış, tir tir titriyordum. Ne geri kaçabiliyordum ne de yaklaşabiliyordum. İçimden dualar etmeye başladım. Bir adım daha yaklaştı ve sonra bir adım daha. Sanki her şey yavaş çekimde gibiydi. İğrenç nefesini yüzümde hissettim. Gözümden bir damla yaş aktı. ‘Şimdi tam sırası Azra’ dedim kendi kendime. Gözlerini kapatıp daha çok yaklaştığı sırada elimdeki ayna parçasını omzuna sapladım.

Bundan sonrası ise çok hızlı gelişmişti. Şansıma ve onun da dalgınlığına anahtarı kapının üzerinde bırakmıştı. Üzerine kilitledim ve aşağıya indim. Televizyon ünitesinin üzerindeki telefonumu aldım

ve koşarak dışarı çıktım. Hiç kimse yoktu dışarıda. Etraf sessiz ve karanlıktı. Çiftlik gibi bir yerdi. Gökyüzü... O kadar temiz ve berraktı ki. Çok özlemiştim dışarıda olmayı. Hemen kimi arayacağımı düşündüm. Annem hastanedeydi galiba ve babam da başındadır. Abimi arayabilirdim. Belki o geldiğinde diğerleri de gelirdi. Abimi aramaya karar verdim. İlk çalışta açtı.

"Azra sen misin?" dedi bitkin bir sesle. Sesini öyle duyunca daha kötü olmuştum.

"Abi benim. Yolu anlatmaya çalışacağım gel al beni olur mu" ağlaya ağlaya anlatıyordum yolu. Çok da ıssız bir yer gibi değildi sanki. Anlatıp telefonu kapattım. Herkesi her şeyi çok özlemiştim. Caddeye çıkacağım sırada karnımdan gurultular gelmeye başladı. Normaldi tabi, o sürekli beni sevdiğini söyleyen hayvan 3 gündür aç bırakmıştı beni. Hastalığı gittikçe ilerlemişti. Birkaç kere 'susun' dediğini duymuştum fakat kimse yoktu odada. Galiba şizofreniye hızlı bir şekilde geçiş yapıyordu.

İki saat veya üç saat öylece beklemiştim. Bora›nın beni görmemesi için de çalılıkların arkasına saklanmıştım. Eğer o ayna parçası olmasaydı... Eğer olmasaydı belki de ben burada olmazdım. Şükrediyordum Rabbime. Başıma kötü bir şey gelmediği için. Yaptığı şeyin ne kadar kötü olduğunu fark etmiş midir bilmiyorum. Fakat artık tek bir saniye onu görmek istemiyordum.

Derken caddede bir araba belirdi. Heyecandan mıdır yoksa açlıktan mıdır bilmem, başım dönmeye başladı. Tam caddeye çıktığım sırada gözlerim kapandı ve vücudum soğuk asfaltla buluştu. Tekerlek sesleri ve insan sesleri birbirine karışmıştı. Seslerin netleşmesini bekledim ve dinlemeye başladım. Abim ve Berrak'ın sesiydi bu.

"Çok kötü görünüyor Musab. Kim bilir ne yaptı o şerefsiz" ardından hıçkırmaya başladı, ağlıyordu.

“Bir elime geçsin, geberteceğim onu” başka da bir şey konuşmadılar hastaneye kadar.

Zehrayı, babamı hatta ne kadar istemesem de Müzeyyen ablayı bile aramışlardı. Hepsi benim yokluğumda perişan olmuş. Öyle diyordu Berrak. Fakat bunu galiba hiçbir zaman öğrenemeyecektim. İki oda solumda annem yatıyormuş. Onu görmek için hızla ayağı kalktım. Benim yüzümden ne hale gelmişti kadıncağız. Kapıyı açıp ilk annemi gördüğümde ağlamaya başladım. Sanki son 3 saatte ne olduğunu daha yeni anlıyordum. Hayat hep tekrar ediyor gibiydi.

“Kızım”

“Annem” dedim ve var gücümle anneme koştum. Onun kokusunu içime çekmek, ona sarılmak bana o kadar iyi gelmişti ki. Güç buydu işte. Başkalarını hapsetmek güç değildi. Alçaklıktı. Fakat sevdiklerinin olması gerçek gücü gösteriyordu.

“Sana bir şey yaptı mı kızım. Polise gidelim, her şeyi anlat ona” gözümden bir damla daha yaş geldi. Ona gerçekleri söylemeyecektim.

“Hayır anne çok şükür bir şey yapmadı. Anne ben eve gitmek istiyorum” dediğimde annem doğrulmaya çalıştı ve abimi çağırdı. Abime taburcu işlemlerini halletmesini söyledi. Musab abim bana hiç bakmamıştı. Beni sorumlu mu tutuyordu bu olanlardan. Ya da yüzüme bakılmayacak bir şey yaptığımı mı sanıyordu? O kadar derdimden sonra o da mı sırtını dönecekti bana? Nereye gidecektim ben? Evim dediğim insanlar da sırtını dönerse nereye gidecektim?

Eve geldik. Hiç halim yoktu. Yürüyecek, konuşacak veya bir şeyler yapacak halim yoktu. Uyumak istiyordum sadece. Evimde, güvenli olduğunu bildiğim yerde uyumak istiyordum. Berrak hiç kıpırdamadığımı görünce o yardım etti bana. Elbiselerimi soydu. Beni duşa götürdü. Tek bir tiksinti duymadan bana duş aldırdı. Bense bu süre

zarfında sadece Berrak'a baktım. Onun gibi bir arkadaşım olduğu için ne kadar hamd etsem azdı. Onunla kavga ettiğimde dünyanın en kötü insanı gibi hissederdim kendimi. Üzerimi giydirdikten sonra saçımı taramaya başladı.

"Azra, biliyorum çok kötü şeyler yaşadın fakat anlatırsan belki derdini paylaşırız beraber. Biz her şeyi paylaşıyorduk senle. Hatırlar mısın bir kere diş fırçamızı bile paylaşmıştık" iğreti gibi bir ses çıkardığında tebessüm etmiştim. Paylaşmak, insanın malını daha çok arttıran bir eylemdi. Tabii dert de öyle. Biriyle derdini paylaştığında derdin azalmıyordu hatta artıyordu. Çünkü onu üzmek veya eline koz vermekten korkuyordu insan.

"Beni kaçırdı ve sonra ben de ondan kaçtım" dedim sadece. Gözünden bir damla yaş düşmüştü.

"Ne öğrenmek istiyorsun Berrak, o manyağın beni kaç gün aç susuz bıraktığını mı, çıkış yolları ararken daha da çıkmaza girdiğimi mi, nasıl üzerime yürüyüp seni istiyorum dediğini mi yoksa her saniye sizin beni kurtarmanızı beklediğimi mi?" Dedim bağırarak. Dolmuştum ve bütün sinirimi ondan çıkarmıştım. Tek bir cümle bekliyordum ondan, seni çok aradık demesini bekliyordum. Zira o yer çok da zor bir yer değildi ve muhtemelen ya amcasının ya da kendisinin üzerineydi.

Ben hayatım boyunca uçuk kaçık hayaller kurmuş ve hiçbirini gerçekleştirememiş biriyim. Hayatımdaki engeller, yapamazsınlar beni hayal kırıklığına uğratmak yerine bana güç verdi. Hırslandırdı. Hayattaki prensibim seni öldürmeyen şey, güçlendirirdi. Çünkü hayat hayal kırıklıklarımızı ve mutsuzluklarımızı yaşayamayacak kadar kısa. Bu kısacık vakti düşmekle değil de kalkmakla harcamak lazım. Yoksa gün gelir arkamızdakiler önümüze geçer ve bize şuh bir bakış atar. Sizin de küçük ama tebessüm bırakacak başarılarınız olmalı. Size işe yaramaz diyenler için bak ben neler yaptım deyip gösterdiğiniz başarılar olmalı. Hayaller gerçekleşirse bu bir başarıdır. Sizi

mutlu eder. Ama gerçekleşmezse sizi kamçılaması gerek. Daha iyisini daha güzelini hayal edin.

İnsan, ne yaptığını bilmez bir haldedir. Yaptıkları bazen anlamsız ve soğuktur. Nedenini, niçinini bilmez sadece yapar insan. Hayal kırıklığı hayallerin bittiği yerde olmaz. Hayal kırıklığı güvenin bittiği yerde oluşur. Çünkü hayal kurarak bir şeylere güvenmeye çalışır insan. Çevresindekilere, başarılara hatta kendisine güvenmeye çalışır. Dedim ya, insan soğuktur, soğuğu sever.

Berrak o dakika hiç olmadığı kadar soğuk gelmişti bana. Belki ben öyle görüyorumdur fakat artık Berrak eskisi gibi bakmıyordu bana.

"Azra sen ne dediğinin farkında mısın? Bizim seni aramadan geçirdiğimiz tek bir saniye bile olmadı. Üzerine gelmek istemiyorum kardeşim ama laflarına dikkat etsen iyi olur" hiçbir tepki vermedim ancak içimde kendimi tokatlama hissi uyanmıştı. Demek beni aradılar ha. Beni önemsediler, bana güvendiler... Tam bir ergen gibi davranmıştım. Acımıştım kendime.

Bir olaya çok ağlayınca insan o olay hakkında daha mantıklı kararlar alabiliyordu. O yüzden artık ben de mantıklı kararlar almalıydım. Kalktım ve oturma odasına gittim. Cevap bekleyen onca soru varken ben öyle bomboş uyuyamazdım.

Annem iyileşmişti. Canım annem benim, nasıl merhametli gözlerle bakıyordu bana. Berrak ve abim yan yana oturmuş beni süzüyorlardı. Babam umursamaz davranıyordu. İçlerinde beni en çok merak eden babam olduğuna yemin edebilirdim. Çünkü babaların bazen böyle kompleksleri olabiliyordu. Sevdiklerini söylemezdi babalar, o uğurda can verse de söylemezdi. Ama bilirdiniz işte. Paran var mı sözü bile aslında 'seni seviyorum' demekti. İsra ise şişmiş gözlerle bana bakıyordu. Hepsinin aklında binlerce soru vardı. Benim aklımda ise tek soru vardı. Yusuf neredeydi? Benim Yusuf'um neredeydi? Çok özlemiştim onu. Bu kısacık sürede benimsemiştim onu.

Annem ve babamın yanlarına oturdum. On gün içinde ne var ne yoksa tek tek anlatmaya başladım. Bazı ayrıntıları vermeden anlatmıştım tabi ki. Abim ben her anlattıkça sinir krizleri geçiriyordu. Annem ve Berrak ağlıyordu yaşadıklarıma. Ben... Ben sadece duruyordum. Hissizleşmiştim. Kendimi kapatmıştım artık. Ben anlattıktan sonra kimse cevap veremeden kapı çalmıştı. Abim delikten baktıktan sonra Müzeyyen abla dedi bağırarak. Bu git başını ört anlamına geliyordu. Hızlıca kalktım ve başımı örttüm. Yusuf'um gelmişti. Hemen dışarı çıktım. Ah Yusuf'um... Ne hale gelmişti öyle. Gözleri morarmış, saçları dağılmış ve üzerinde eski olduğu uzaktan bile belli olan eşofman takımını giymişti. Bu haliyle bile nasıl yakışıklı olabiliyordu. Haksızlık değil miydi bu?

"Azra" dedi sevinçle. O an... Dokunmak istediğini anlamıştım. Ben de sarılmak istiyordum ona. İmam nikahımızı yapacağımız gün gitmiştim ben. Kaçırılmıştım. Gözümden bir damla yaş süzüldü sonsuzluğa. Ve ben o sonsuzluğa bakakalmıştım.

"Geçmiş olsun" diye araya girdi Müzeyyen abla. Bana bakmamıştı. Anneme söylemişti onu. Hep beraber içeri geçtik. Yusuf'a bakmak istiyordum sürekli. Bu on günün hıncını çıkarırcasına bakmak istiyordum. Kocam olacaktı o benim. Sadece 1 saat. Bir saatle her şey alt üst olmuştu.

"Kusura bakma heyecandan ne yapacağımızı şaşırdık, çay yapayım ben size" dedi annem ayağı kalkarken. Müzeyyen abla elinden tutup oturttu.

"Ay ne gerek var ben hazırlarım sen daha yeni hastaneden çıktın" ayağı kalktı ve mutfağa gitti. İsra'nın da benim de çay koyacak halimiz yoktu. O gittikten sonra Yusuf da annesine yardım etmek için kalkmıştı. Bizimkilere baktım. Hiç kimsenin konuşacak mecali yoktu. Sanki kırk kişi birden üzerimize saldırmıştı. Öyle bir yorgunluk vardı üzerimizde. Uyumak istiyordum. Kalkıp odama gittim. Ama yatamadım çünkü mutfaktan Yusuf'un sesi geliyordu. Onu dinle-

mek, ona bakmak istiyordum sürekli. Sesi kızgın geliyordu aslında. Bu sefer de kalkıp kapıya kulağımı dayadım. Bu yaptığımın kötü bir şey olduğunun farkındaydım. Fakat merak da etmiyor değildim.

“Anne kızın kalbini kıracaksın nasıl laflar öyle”

“Yalan mı oğlum, nerden bilelim isteyerek kaçmadığını ya da bir şey yapmadığını” bu sözleri bana kapı söylüyormuş gibi tiksinerek çekildim kapıdan. Her şeye hem de her şeye katlanmıştım. Fakat iftiraya katlanamayacaktım. Nasıl sözlerdi bunlar böyle?

Ben ağzıma almaya bile utanırdım bu sözlerden. Fakat o benim için kullanmıştı. Bu gerçekten ağır olmuştu. Ben ona annem diyecektim. Ama o bana nasıl sözler söylemişti. Kimseye mi güvenmeyecektim ben? Hışımla mutfağa girdim.

“Merak ettiğiniz soru buysa Müzeyyen abla, hiçbir şey yapmadı bana. Yapamadı daha doğrusu. Sözlerime inanmıyorsanız kendinize daha temiz bir gelin bulabilirsiniz. Herkesten beklerdim ama sizden beklemezdim. Nasıl bu kadar kolay iftira atabiliyorsunuz insanlara” sesimin titremesinden nefret ediyordum, kızgın ve kırgınken konuşamamaktan nefret ediyordum. İnsanlardan ve boşboğaz ağızlarından nefret ediyordum. Kendimden bile şüphe ettiren sözlerden nefret ediyordum. Hışımla girdiğim mutfaktan hışımla çıkmaya çalıştım. Ama Yusuf’un seslenmesiyle durdum. Çok güzel söylüyordu adımı. Gerçekten adım bu kadar güzel miydi?

“Azra, lütfen annemin kusuruna bakma. Ben seni biliyorum” sen beni biliyorsan Yusuf’um daha ne isterim ki Allah’tan... Sen güvensen yeter bana. Ona aşık aşık bakarken annemin sesiyle kendime geldim. Ne oluyordu bana böyle? Tutunacak dal olarak Yusuf’a olan sevgimi mi kullanıyordum? Pek kullanmıyordum daha doğrusu. Buna başka bir şey demek gerekirdi herhalde. On günde ne değişmişti bende? Kendimi neden tanıyamıyordum? Allah’ım sen bana yardım et.

Çaylarımızı içerken tekrar kapı çaldı. İnşallah dernekten birkaç kişi gelmiştir diye geçirdim içimden. Çok özlemiştim onları. Nasıl içten nasıl sıcak insanlardı hepsi. En azından bana iftira atmıyorlardı. Sadece yere bakıp çayımı yudumluyordum. Annemle Müzeyyen abla sürekli konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Ne boğucu bir gün ya Rabbim. Bugün bitse de kurtulsaydım. Kapıyı açmaya İsra gitmişti.

"Abla polisler seni soruyor" dediğinde herkes birbirine bakmaya başladı. Sadece ifadem alınacaktı herhalde. Başka ne için olsun ki? Vakarlı bir şekilde kalktım ve kapıya yöneldim. Yalnız meraktan ölecektim. İçimle dışım bir değildi. Orta yaşlarda hafif çıkmış sakalları olan, orta boylu bir polis karşılamıştı kapıda beni 'buyurun' demiştim sakin sakin. Fakat ne olduğunu deli gibi merak ediyordum.

"Azra Oğuzhan kasti olarak adam yaralamaktan tutuklusun. Bizimle karakola kadar gelmen gerekiyor" içeriye baktım güç almak istercesine...

Bazı anlar vardır mesela. Bitsin diye saat saydığın... Ya da bazı insanlar vardır. Gitsin diye gün saydığın... Kim sevmişti ki beni dersin bazen. Fakat seni biri sevince de kötü davranırsın. Çünkü insanoğlusun. Çiçeklere ilgi gösterince hemen yapraklarını açarlar. Hayvanlara ilgi gösterince sana sadık olmaya başlarlar. Ama insana ilgi gösterince... Orasını kimse bilemiyor.

Siz hiç yok olmak istediniz mi? Birdenbire kaybolmak ve bir daha hiç dönmemek... Ben istedim, hem de çok istedim. Çünkü şu an kaybolmazsam bu dünyada... Başka da hiç kaybolmayacaktım herhalde. Ancak daha çok kötü olmuştum. Hepsi çaresiz bakışlarla bakıyordu bana. Bunu daha fazla görmek istemiyordum. Ellerimi uzattım komisere. Kelepçeledi ve kolumdan tuttu.

“Kolumdan tutmayın lütfen” dediğimde sakince bıraktı kolumu. Çok şey yapmıştı o bana. Ve sonunda ben tutuklanıyordum. Adalete bak. Zaten bir tutuklanmadığım kalmıştı. Artık ne düşündüğümü dahi bilmiyordum. Sadece her şeyi anlatmak istiyordum. Kasti mi? demek istiyordum. Kasti mi adam yaralamak... Nefsi müdafaa idi ve ona adam bile denemezdi.

Polis arabasına bindirildikten sonra babam, abim, annem, Berrak ve Yusuf da arkamızdan arabayla bizi takip ediyordu. Ne yapacaklardı ki? Ne yapabilirlerdi ki? Ben artık bitmiştim. Kariyerim, hayatım, psikolojim... Hepsi bitmişti. Sıfırdan bile aşağıdaydım. Kaybedecek tek bir şeyim yoktu. Durdum ve düşündüm. Evet kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Aklımdan geçenleri bir kenara bırakıp karakola doğru yürüdüm.

Hayır aklımdaki şey intikam almak değildi. Zira intikam almak karşıdakine değil kendine zarar vermekti. Çünkü intikam almak aynı şeyleri tekrar yaşamak demekti. Ben o kadar cesaretli değildim. Ben onu tekrar görmek bile istemiyordum ki. Ne bu dünyada ne de ahrette. O yüzden ona hakkımı helal etmiştim. Bora’ya saf olduğum için hakkımı helal etmedim. Sadece yılmıştım artık. Onun ali cengiz oyunlarından bıkmıştım. Ona hakkımı helal ederek kendimi azad ediyordum aslında...

Karakola girdiğimizde sorgu odasına geçtik. Burada bizi güvenlik sistemi ve birkaç masa karşılamıştı. İtiraf etmeliyim ki gerçekten iyi bir güvenlik sistemleri vardı. Her şeye en ince ayrıntısına kadar baktıktan sonra beni sorgu odasına almışlardı. İşte şimdi başlıyoruz dedim içimden. Yoksa her şeyi bitiriyoruz mu demek istemiştim?

“Nasıl yaptın?” diye sordu kır saçlı 45 yaşlarına merdiven dayamış bir polis. Sustum. Bir şeyleri ispatlamaktan nefret ediyordum. Ben kendimi biliyordum işte bu yetmez miydi? Benim sustuğumu görünce eliyle masaya vurmuştu.

“O evden nasıl çıktığımı mı soruyorsunuz?” dediğimde afalladığını fark ettim.

“Ne evi?” sesi sinirli gibi çıkıyordu fakat meraklıydı aslında. Evet ona bütün doğruları anlatacaktım.

“Beni bir hafta boyunca aç susuz bıraktığı evi” gözlerimin önüne geldiğinde ceset görmüş gibi donakalmıştım. Allah’ım sen bana güç ver dedim içimden. Polis memuru inanmıyormuş gibi baktı bana. Tekrar masaya vurdu. Elini kaldırdı ve

“Yalan söylem-” dediği sırada elini biri tutmuştu. Bana vuracaktı. Gözlerimi korkuyla araladığımda benim yaşlarımda esmer bir polis gördüm. Beni korumuştu.

“Amirim, o bir bayan” dediğinde amiri sinirli bir şekilde güldü.

“Salih bırak ya. Çok gördüm ben böylelerini” etrafımda dolaşmaya başladı sonra da. Ne yapacağımı bilemiyordum.

“Teşekkür ederim “ dedim genç komisere bakarak. Birkaç saniye sonra kafasını salladığını gördüm ve hemen önüme döndüm. Ben bana ait her şeyi unutmuştum. Utanmayı bile yeni keşfediyordum sanki.

“Benden doğruları istediniz ben de size anlatıyorum” amirin biraz olsun sinirleri gevşemişti. Karşıma oturdu ve ‘Başla’ dedi.

“Evden ekmek almak için çıkmıştım geçen hafta çarşamba günü saat 8’de isterseniz mahallenin ara sokaktaki kamerasına baktırabilirsiniz.” Ekledim.

“Birinin beni takip ettiğini fark ettim ve hızlıca yürüdüğüm anda ağzıma bir şey değdirdi. Sonra kendimi bir evin odasında buldum. Bora, benim eski çalıştığım hastanenin diş hekimiydi. Bana aşıktı. Nişanlandığımı duyunca çıldırmıştı. Önce nişanlımı dövdü. O da

burada şu an onu da sorgulayabilirsiniz. Sonra da beni kaçırdı. 1 hafta boyunca ara sıra verdiği yemeklerden başka hiçbir şey yedirmiyordu. Delirmemek için her gün bir yol arıyordum. Kaçacak hiçbir yerim yoktu. En sonunda bir gün içeri girdi. Çok sarhoştu. Beni istediğini söyledi ve-" daha fazla devam edeceğimi sanmıyordum. Ağzımdan bir hıçkırık kaçmıştı. O anı tekrar yaşıyordum sanki. Amir bana önümdeki suyu uzattı. Sudan bir yudum aldım ve kelepçenin izin verdiği kadarıyla gözyaşlarımı silmeye çalıştım.

"Çok içmişti. Bana gerçekten dokunacaktı. Ben buna nasıl izin vereyim amirim. Sizin kızınıza kardeşinize yapsalar siz ne yapardınız?" Sustuklarını görünce devam ettim.

"O an hiçbir şey yapamıyordum. Elime aldığım ayna parçasını ona sapladım. Amacım onu öldürmek değildi. Nefsi müdafaa yapıyordum. Bunun da hukuktaki karşılığını bilecek kadar okudum merak etmeyin. Ayrıca anlatacaklarım bu kadardı. Devamını avukatımla konuşabilirsiniz" Sorgum bitmişti galiba. Polis memurları tam çıkacakları sırada onları durdurdum.

"Şey, bir seccade alabilir miyim?" dediğimde birbirlerine bakmaya başladılar. Genç olan kafasını salladı.

Birkaç dakika sonra bir polis memuru daha girmişti. Elinde seccade vardı. Ona kıbleyi sordum. Sonra da namazımı kılmaya başladım. Namaz kıldıktan sonra adının Salih olduğunu öğrendiğim adam girdi içeri. Hemen kendimi toparladım ve gözlerimi indirdim.

"1 hafta sonra mahkemen var. O zamana kadar tutuklu yargılanacaksın." Ayakkabılarına bakmaya başladım.

"Neden?" dedim sanki bir yakarış gibi.

"Bizim elimizden gelen mahkemeyi öne almaktı. Onu yaptık. Şimdi de sanığın şikayetini geri çekmesini bekliyoruz." İşimiz Bora'ya

kalmıştı kısaca. O zaman ben buradan asla çıkamayacaktım. Sorgu odasından çıktıktan sonra biraz daha rahatlamıştım. Mekân gerçekten insanı sıkan bir yerdi. Suçlu olmasa bile suçluluk psikolojisine giriyordu insan ister istemez.

Ailemin bana tuttuğu avukatla görüştüm. Ona anlattım her şeyi. Tutuklu yargılanma kararı da onunla konuştuktan sonra olan bir kardı anlaşılan. Annem, babam ve diğerleri çıkışta bekliyordu. Yusuf yoktu. Sanırım sorgudaydı şu an. Babamın ve abimin yüzüne bakamıyordum. Bana mı inanıyorlardı bilmiyordum. Kimseyle konuşmadan beni araca bindirip götürüyorlardı. Boş boş izliyordum etrafı. Yanımdan oturan iki tane asker vardı ve rahatsız olmuştum. Sıkış tepiş oturuyorduk.

En sonunda cezaevine gelmiştik. İçeri girdikten sonra tabi ki sıkı bir güvenlik kontrolüne girmiştik. Karakoldan daha sıkı bir güvenlikti buradaki. Evet ben resmen cezaevindeydim. Elimde avucumda hiçbir şey kalmamıştı. Bana gösterilen yatağa oturdum. Gardiyanlar gittikten sonra iri yarı boyu 1. 75 bir kadın geldi yanıma.

“Kim izin verdi lan sana burada oturmaya” üslubundan dolayı yüzümü ekşittim. Hanım ağa mı ne deniyordu buna?

“Ben izin verdim” dedi başka bir kadın. Onun boylarında ve ondan daha zayıf bir kadındı. İkisinin de elinde tesbih vardı. Kadının öyle dediğini duyduğunda dik dik baktı ve yerine oturdu. Zayıf olan kadın yanıma geldi.

“Ben Aysel. Buralar benden sorulur” dediğinde ikinci cümleyi bastırarak söylemişti. Bir çeşit gövde gösterisi yapıyorlardı benim üzerimden. Ya da sidik yarışı mı demeliydim? Horoz dövüşü? Tamam tamam sustum.

“Ben psikolog Azra Oğuzhan” dedim elimi kaldırarak. Hala kendimi böyle tanıtmak bana anlamsız gelmeye başlamıştı. Bir zaman-

lar bu benim kimliğimdi. Şimdi Bora yüzünden kimliğimden bile utanıyordum. Elimi sıktı sıcak bir gülüşle. Rahatlamıştım vallahi. Suratsız insanları görüyordum son 6 saattir. Tek temennim kavga etmemekti. Yeni gelenlere sıcak bakmıyorlardı anlaşılan.

"Teşekkür ederim. Siz olmasaydınız çıtır çıtır yiyecekti beni " fısıldayarak söylemiştim duymasını istemiyordum.

"Yahu memuriyet mi burası? Siz de ne demek?" sararmış dişlerini göstere göstere güldü. Memuriyet mi? Bu kadın kaç yıldır içerdeydi yahu?

"Gel de demli çayımızı iç doktor hanım" dediğinde onu kırmadım ve yıkanmamaktan solan masa örtüsünün yanına gittim. Biz oturduktan sonra birkaç kişi daha gelmişti yanımıza. Yandaş mı deniyordu bunlara? Bu nezaret ikiye bölünmüştü anlaşılan. Biri Aysel'in takımı diğeri de kilolu kadının takımıydı herhalde.

"Sen de mi suçsuzsun yoksa? Hepimiz gibi..." dedi gülerek. Diğerleri de ona karşılık verdi.

"Yok ben adam öldürmeye çalıştım." dedim soğukkanlı olmaya çalışarak. Gülüşleri yüzlerinde soldu. Onları korkutmaya çalışmıştım. Başarılı olmuştum galiba. Çünkü odadaki herkes bana bakıyordu. Bir kişi hariç. O da köşe yatakların birinde oturan zayıf, makyaj yapan bir kadındı.

"Bu kadın makyaj malzemelerini nereden buldu?" dedim fısıldayarak. Kimseyle yüz göz olmamaya çalışıyordum derken her şeyi de soruyordum ben.

"Hangi makyaj? Orada makyaj yok ki" dediğinde tuhaf bir biçimde ona baktım. Sonradan anladım ki bunlar gizli yapılan işlerdi. Gizlice getirmişlerdi buraya. Üzerinde derin yırtmacı olan bir kırmızı elbise giymişti. Geldiğimden beri kimseyle konuşmuyor sadece makyaj

yapıyordu. Aklını mı kaybetmişti burada? Normaldi. Aysel birkaç soru daha sorduktan sonra gardiyan içeri girdi.

“Lale hazır mısın?” makyaj yapan kadın kalkıp gardiyanın yanına gitti.

“Kızlar bana şans dileyin” dedi ve öpücük attı. Hareketleri çok rahatsız etmişti beni.

“Bu kız nereye gidiyor Aysel abla” dedim Aysel ablaya dönerek. Hepsinde sinsi bir bakış yakalamıştım.

“Pembe odaya” dedi sadece. Usulca gidişlerini izledim. Anlayamıyordum.

“Pembe oda nedir Aysel Abla?” imalı bir şekilde güldüğünü gördüm. Hatta sorumu duyan herkesin imalı gülüşünü görmüştüm.

“Kızım senin aklın basmaz böyle şeylere, boş ver” dedi birisi. Ona bakmayı sürdürdüm. Kısa kızıl saçlı, zayıflıkta direkle yarışan bir kadındı bunu söyleyen. Sonradan öğrendim ki adı Ayşe imiş.

“Erkeklerin ihtiyacı karşılanıyor orda. Çok istersen sen de gidebilirsin” dedi bir diğeri de. Söylediklerini idrak edebilecek yaştaydım. Bana ithaf ettiği şeyle kızarmaya başladım. Hemen sandalyeden kalktım.

“Ne demeye çalışıyorsun sen” dediğimde ben dahil kimse böyle bir tepkiyi beklemiyordu. Kadın da üzerime yürümeye başladı. Pis kokusunu üzerimde hissediyordum. Tiksinircesine baktım ona. Bizi ayıran Aysel abla olmuştu. Neden bu kadar çok benimsemişti beni? Artık bir şeylerin arkasında çevrilen işler arayamayacak kadar yorulmuştum. Bana gösterilen yatağa oturdum. Rutubet, küf, kadınlar, küfür... Kafayı yememi sağlayacak her şey burada mevcuttu. Bir

hafta dedim kendi kendime. Bir haftadan sonra buradan nasıl çıkacağımı sadece Allah biliyordu.

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki kendimi oradan oraya savrulan yaprak gibi hissediyordum. Daha geçen ay psikolog Azra Oğuzhan iken sonrasında 3 hafta tutsak kaldım ve şimdi ben bir tutsaktım. Şikayetini geri çekmezse de suçlu olacaktım. Hayatımın bu yöne kayacağını bana söyleselerdi sadece gülüp geçmekle yetinirdim. Ama doğruydu. Yaşıyordum ben bunları.

Ertesi gün uyandığımda belimin tutulmuş olduğunu gördüm. Erken uyanmıştım sanırım. Benimle beraber kim uyanık diye bakarken Aysel ablayı gördüm. Şu kısacık zamanda onu sevmiştim sanırım. Şaşırdığım diğer şeylerden biri de elimi yüzümü yıkamadan kadının yanına gidecektim az kalsın. Burada sadece bir gece kalmıştım ve bir gecede pasaklı olmuştum. Saçlarımı toplayıp şalımı da taktıktan sonra Aysel ablanın yanına gittim. Evet şal takıyordum çünkü... Çünkü burada her an her şey olabilirdi. Kendimi şalımla daha güvende hissediyordum. Hani yatarken yorganı üzerinize çektiğinizde o size güven verirdi ya. Benimki de onun gibi bir şeydi. Aysel abla paslı küçücük pencereden dışarıya bakıyordu hasretle. Bana dönmeden konuşmaya başladı.

“10 yıl” dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi. Ellerini göğsünde bağladı. “Koskoca 10 yıl gitti benim hayatımdan. Sen okumuş kızsın, senin gibi konuşmayı bilmem ben. Süslü laflar sevmem. Aşk nedir bilmem. Sadece onun bana bakışını bilirim” dedi hüzünlü bir tebessümle. Ben de onun gibi pencereye döndüm. Belli ki bana hayat hikayesini anlatmak istiyordu. Olağan yaşadığım bir şeydi. Ona katıldım ben de.

“Çok mu seviyorsun? “ dediğimde bir müddet sessiz kaldı.

“Dışarıda hayat nasıl? Hala insan insana düşman mı?” dediğinde bu sefer de ben gülümsemiştim. Ona döndüm.

“İnsan insana hangi asırda düşman değildi ki? Çiçeğe ilgi gösteriyorsun mesela. Sana görkemli yapraklarını açıyorlar. Hayvana ilgi gösteriyorsun sana sadık kalıyorlar. Fakat insan insana ilgi gösterince... Ne olduğunu kestiremiyor hiçbir zaman” Aysel abla ile birbirimize baktık. İç sesimle olan konuşmamı söylemiştim ona.

İki kadın geldi karşı karşıya. Seviyorum seni diye peşlerinde koşanlardan ihanet görmüş iki kadın. Anlar gibi baktı birbirine. Fakat ikisi de anlamıyordu. İkisi de neden bunları yaşadığını anlamıyordu. İki kadın sustu, bütün çığlıklarına rağmen...

“Bana anlatır mısın?” dedi parlayan gözlerle. Ne dediğini anlamamıştım.

“Bana başındakini neden taktığını anlat, bana kurban olduğum Allah’ı anlat. Anlat ki onca yıl hasret çeken yüreğim vuslatına kavuşsun.” gözümden bir damla yaş düşmüştü. Ben bu isteği nasıl geri çevirebilirdim ki? Memnuniyetle kabul ettim.

“Benim bir derneğim vardı Aysel abla. İçinde huzur bulduğum, müslümanlığı anlattığım bir dernekti bu. Böyle söyleyince siz kimsiniz ki bize müslümanlığı öğretiyorsunuz diyor insan içinden. Fakat bu dini ben anlatmazsam, sen anlatmazsan kim düşünecekti ki başka? Senin gibi birinin anlatmasını bekleyen binlerce kişi var dünyada. Fakat akıl verdiğimizi sanıp bizi çok terslediler. Yılmadım ben. Diğerleri de öyle. Biz insanlara akıl değil huzur veriyorduk aslında. Biz insanlara bir fırsat veriyorduk özgür olmaları için.

Kimileri paraya tutsaktı, kimileri kadına, kimileri şan şöhrete, kimileri modaya, kimileri de kendi kendinin tutsağıydı. Biz müslümanlar ise bütün prangalarımızdan kurtulmuş insanlardık. Bizim tek ibade-

timiz bizi yaratana... İşte bazıları da bunu istemiyordu. İstiyorlardı ki tesettür diye bir şey olmasın

Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin hanımlarına söyle, dışarı çıkarken üstlerine dış kıyafetlerini alsınlar. Bu onların tanınmasını ve bundan dolayı incitilmemelerini sağlar. Allah ğafurdur, rahimdir... (33,59)

Bu ayetle kapandım ben biliyor musun Aysel abla? Öyle çok istedim ki kapanmayı annem de sağ olsun hemen gidip şal aldı bana. Sırf başörtülüyüm diye beni kendi vatanımdan kovmaya çalıştılar." O günleri hatırladıkça buruk bir biçimde gülümsedim. Gerçekten ne zordu ya Rabbim. Nasıl bir güç verdin de bana ben hepsini yenebildim? Şükürler olsun Allah›ım diye dua ettim içimden.

"Vay be, ben de seni çıtı pıtı dert bilmez biri sandım. Zaten dert bilmez birinin burada işi ne öyle değil mi?" ikinci cümlesini fısıldar gibi söylemişti. Soru değildi aslında bir tür yakınmaydı. Kafamı sallamakla yetindim. Bir yandan da boş çay bardağımla oynuyordum. Yusuf ne yapıyordu acaba? Hala beni ister miydi? Bu halimle? Ne saçmalıyordum ben. Artık kimse yoktu. Tektim. Yapayalnız... İlk başladığım gibi. Sonum da aynı olacaktı.

Herkes kalktıktan sonra kahvaltı yapmaya başladık. Ben pek yapamadım tabi. Tabaklar demir, bölmeleri olan, paslı bir teneke parçasıydı. Tabldot deniyordu bu tabaklara galiba. Masalar kirliydi. Ben burada nasıl yaşayacaktım ki? Derken gardiyan girdi içeriye.

"Azra Oğuzhan ziyaretçin var" dedi. Çok heyecanlanmıştım. Tek olmadığımı, insanların beni yalnız bırakmadığını hissetmek iyi gel-

mişti. Dar yollardan geçtikten sonra bir odanın karşısında durdum. İşte tam karşımda duruyordu, abim...

“Abi” dedim telefonu elime alıp. Cam engeldi önümüzde. Halbuki bir kere sarılsam her şeyi unutacak gibiydim.

“Azra nasılsın “ o da nasıl konuşacağını bilemiyordu anlaşılan. Gülümsedim.

“İyiyim abim. Siz nasılsınız “ gözlerindeki hüznü görebiliyordum. Gözleri şişmişti, sanki yataktan yeni kalkmış gibi bir havası vardı.

“Azra annem tekrar fenalaştı. Babam desen aklını yitirecek. Kızımı koruyamadım deyip duruyor.” Ağzımı açacağım sırada tekrar konuşmaya başladı.

“Dur bir şey deme zaman kısıtlı. Biz sana bir avukat tuttuk. Avukat o p.. Bora’yla konuşacak ve gerekli evrakları hazırlayacak. Biz de olayı medyaya taşımaya çalışıyoruz. Şimdiden bir iki ünlü destek gösterdi bile. Bitecek Azra. Beş gün... Sonra çıkaracağım seni buradan” dediğinde artık gözyaşlarımı serbest bırakmıştım. Annemi babamı özlemiştim. Özgürlüğü özlemiştim. Gökyüzünü özlemiştim. En çok da kendimi özlemiştim. Abime sarılmak istiyordum fakat bunun ilk günden imkânsız olduğunu söylediler. Ziyaretini bile avukat zar zor hazırlamış, öyle dediler. Annemi anlattı ben ağladım. Babamı anlattı ben ağladım. Kardeşimi anlattı ben yine ağladım. Ne ara bu kadar sulu göz olmuştum bilmiyorum ama artık bu da umurumda değildi.

“Avukat parasını nereden buldunuz abi?” dediğimde gözlerini kaçırdı.

“Çeyiz için ayırdığın parayı kullandık” dediğinde yüzüm donuklaştı. Zaten bu saatten sonra evlenmeyi beklemem hataydı.

Sobanın başındakiler dikkatimi çekince o yöne gittim. Abimle olan konuşmamız bitmiş ve beni tekrar buraya getirmişlerdi. Keşke daha

fazla konuşabilseydim... Burada bir sürü kitap vardı. Nasıl yani? Bu kadar kitabı yakmak için mi kullanıyorlardı. Peyami safa, Reşat Nuri, Ahmet Hamdi ve daha niceleri vardı. Bu kadar çok kitabı nereden bulmuşlardı? Hemen işime yarayanları aldım ve yatağıma getirdim. Kitapların ziyan olmasını istemezdim. Reşat Nuri 'nin Çalıkuşu'nu açıp okumaya başladım. En son lisede okuduğum için neredeyse Feride'yi bile unutacaktım. Bir zamanlar herkese köy öğretmenliğini sevdiren kadın... Seviyordum Feride'yi.

Elli sayfa okuyunca gözlerim yorulmuş ve kalkmıştım. Aysel ablaya baktım. Kadınlarla beraber boncuk yapıyordu. Boncuk hala var mıydı ya? Hemen yanlarına gittim ve ellerini incelemeye başladım. Hepsi de profesyonel bir biçimde yapıyordu işini. Dile kolay on yıl... Kaç ömür geldi geçti? Kaç yaprak kurudu, kaç yıldız kaydı? Hiçbirini göremedi Aysel abla.

"Doktor Hanım anlat bakalım." diye söze girdi Aysel abla. Ne anlatacaktım ki? Aysel abla gözlerini bana dikti.

"Sabah anlattıklarını dilim döndüğünce bizimkilere de anlattım. Çok etkilendiler hepsi. Haydi şimdi de namazı anlat da vakit gitmeden kılalım" dediğinde şaşkın bir biçimde bakmaya başladım. Ben hiçbir şey yapmamıştım bile. Kendileri istemişti. Allah birinin kalbine "ol" deyince oluyordu işte.

Aysel ablaya anlattıklarımı bir iki kere daha anlatmıştım fakat ne aynı reaksiyonu aldım ne de beni kâle aldılar. Altı kişiydiler. Hepsi teker teker abdestini aldı ve yanıma geldi. Öğle namazının ilk 4 sünnetini anlamaları uzun sürmüştü. Nerede oturacaklarını bilmiyorlardı. Sanırım bu insanlar Kuran kursuna dahi gitmemişlerdi. Çünkü en basit biçimde anlatıyordum. Dört farzda biraz daha adapte olmuşlardı. Sanki hepsi beni bekliyormuş gibi davranıyordu. Halbuki ben hiçbir şey yapmamıştım. Allah bir insanın kalbine de 'ol der ve olur'du. Buna hikmet denirdi işte. Allah'ın hikmeti. Hep beraber namaz kılmaya başladık.

“Kız Aysel imana mı geldin?” dedi dün bana sataşan kadın. Aysel abla gözlerini devirerek güldü.

“Muzo sende imana gelsen de şu çocuk hareketlerini bıraksan be gülüm” dediğinde hepimiz gülmeye başladık. Biz zaten ne dese gülecektik. Öyle hazırdık yani. Ve o derece sinirlerimiz gevşemişti burada.

“Aysel çok ötüyorsun dikkat et kendine “ dediğinde diğerleri de neler olacağını anlamış gibi hemen Muazzez’in arkasında belirdiler.

“Ha zaman kötü kolla g*** diyorsun yani” dedi Aysel abla ve bir adım yaklaştı. Şalını açtı ve gülümsemeye başladı.

“Aynen öyle diyorum” dedi Muazzez karısı ve bir adım da o attı.

“Senin de muhatap olacağın tek yer benim o organım zaten” dediğinde millet sesler çıkarmaya başlamıştı bile. Muazzez sinirinden kuduruyordu. Herkes köşesine çekildi sonra. Biz de işimizi hallettikten sonra dağılmıştık. Hepsi teşekkür etmişti bana teker teker. Halbuki benim onlara teşekkür etmem lazımdı. Bana bu küçük yerde sevap kazanma imkânı sunmuşlardı. En son 60 yaşındaki Hafize nine de elime eğilince abarttıklarını anladım ve hemen ben onun elini öptüm.

Bunalmıştım içeride. Hemen lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. Arkamdan ayak sesleri duyunca bir terslik olduğunu hissettim. Aynaya bakamıyordum. Hızlıca tuvaletlerden birine girdim. Ayak sesleri kesilmişti. Muazzez karısı kime ne yapmaya çalışıyordu ki. Seslerin kesildiğini anlayınca yerimden çıktım. Ve karnımda bir baskı hissettim. Allah’ım! Dayanılacak gibi değildi ağrı.

“Muzo’nun selamı var bir dahaki darbe kalbine gelecekmiş.” dediğinde ben yerdeki kan gölüne odaklanmıştım.

Çok şey yaşamıştım ben. Çok insan görüp çok kazık yemiştim. Çok ihanete uğrayıp çok insanı yolcu etmiştim hayatımdan. Çok kez affedip çok kez kaybetmiştim. Çok sınava çalışıp çok ders dinlemiştim. Fakat galiba her şey buraya kadarmış. Hayat da ölüm de ince bir iplik gibiymiş. İşte ben bunu bugün anlamıştım.

"Muzo'nun selamı var bir dahaki darbe kalbine gelecekmiş." dediğinde ben yerdeki kan gölüne odaklanmıştım. Tam arkamdan böbreklerimin olduğu taraftan bıçaklanmıştım sanırım. Acıdan başka hiçbir şey göremiyordum. Yere düştüğüm an krem rengi terlikleri olan biri yanımdan geçip gitmişti. Bilincim açıktı. Fakat tek sıkımlık canım olduğunu fark edebilmiştim. Hiç düşünmeden bağırmaya başladım. Bütün her şeye inat, yeri göğü inletircesine bağırmıştım. En azından bana öyle gelmişti. Gözlerim kapanmadan önce şehadet getirdim ve kendimi ölümün sinsi kollarına teslim ettim.

Yardım istedi genç kadın. Ölse yeriydi ancak insan iç güdüsüyle yardım istemişti. Ablası geldi koşarak. Genç kadının ablası yoktu. Artık Aysel onun ablasıydı. İki kadın vardı yardım isteyen. Fakat iki kadına da yardım etmeselerdi daha mı iyiydi?

"Daha ne kadar uyuyacak?"

"Uyandı bile" kıpırdandığımı gören hemşire demişti bunu. Gözlerimi açamıyordum. Açmak istemiyordum. Sürekli dinlenmek istiyordum. Neler olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Arkamdaki ağrı ise hala şişlendiğim andaki gibiydi.

"Azra'm bana bak gülüm" Aysel ablanın erkeksi sesini duyduğumda hafifçe tebessüm ettim. Nedensizce güven veriyordu bu kadın bana. Gözlerimi açtığımda şişmiş iki tane kahverengi göz benim üzerimdeydi.

“Şükür uyandın, hemşire” konuşamıyordum. Sadece Aysel ablaya bakıyordum. Olayın şokunu hala atlatamamıştım.

“Azra, böbreklerine çok ağır bir darbe almışsın. 2 gündür senin uyanmanı bekliyoruz. Galiba olayın şokunu daha atamamışsın. Seni hastaneye götürmek istedik ama izin çıkmadığı için burada bakmak zorunda kaldık. Önümüzdeki 3 gün boyunca maalesef yemek yemeyeceksin. Sadece su veya içecek. Elimizden geleni yaptık. Geçmiş olsun” hızlı hızlı kurduğu cümlelerden sonra ecza dolabına yöneldi. Benim anlamam için çok basit bir şekilde anlatmıştı. ‘Yemek yemeyeceksin’ sözü zihnimde gidip geliyordu. Ben zaten yemek yememiştim bir hafta kadar. Gözlerim dolmaya başladı.

“Bora ne yaptın bana Bora “ dedim fısıldayarak. Aysel abla anlamsızca bana baktı. Ne dediğimi anlamaya çalışıyordu.

“Ne yaptın bana Bora ne yaptın?” kolumdaki serumu çıkardım ve etrafımdaki şeyleri itmeye başladım. Deliye dönmüş gibi her şeyi atıyordum. Aylarca içimde biriktirdiğim dışarı çıkmıştı sanki. Aysel abla beni tutmaya çalışıyordu ama onu bile görmüyordum. Gözüm dönmüştü bir kere. Hemşire elinde şırıngayla bana yaklaşıyordu.

“Söyle yapmasınlar ablam” dedim Aysel ablaya bakarak. Ağlıyordu. Onu böyle görmek içimi acıtmıştı. Kolumdaki baskıdan yaklaşık beş saniye sonra uykuya yenik düşmüştüm.

--

Uyandığımda hala aynı yataktaydım. Uykumu almıştım ve biraz daha iyiydim. Aysel abla yanımda sandalyede uyukluyordu. Onu izlemeye başladım. Uyurken de çatık kaşlıydı. Beni mi beklemişti şimdiye kadar? O da benim kadar seviyordu yani. Bunu düşününce sırıtmaya başladım.

“Azra” diye bağırarak gelen hemşireye susmasını işaret ettim. Bu işaret zaten hemşirelerin değil miydi?

“Azra bugün burada kal. Seni şişleyen şu an hücrede ama ne olur ne olmaz ben ve doktor bey bırakmadık seni” dedi fısıldayarak. Teşekkür ettim sadece. Zaten hala acıyordu canım. Tekrar uyumaya başladım.

Toplamda bir on sekiz saat uyumuşumdur. Hayatımda hiç bu kadar uyuduğumu hatırlamıyordum. Hemşirenin yardımıyla lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. Aynaya baktığımda yüzüm berbat haldeydi. Yanaklarımda yastık izi ve düşmemden sonra oluşan morluklar, donuk bakışlarım, dağılmış saçlarım, üzerimde kirli kıyafetler... Çok kötü bir haldeydim. Hızlıca yüzümü yıkadım ve şalımı yaptım. Hemşirenin bana verdiği elbiseyi aldım. Uzun mavi bir elbiseydi. Bu elbiseyi nereden bulmuştu bilmiyordum. Ama temiz olduğunu görünce hemen giymiştim. Hareketlerimde çok sıkıntı çekiyordum o yüzden bana baston vermişlerdi. Aysel abla ben gittikten sonra uyanmıştı anlaşılan. Ayakta beni bekliyordu. Hemen koluna girip dışarı çıktım. Daha fazla hastane ve türevi şeyler görmek istemiyordum.

“Muzo karısı yaptı değil mi?” dedi fısıldayarak. Yanımızdaki gardiyana sesi gitmesin diye uğraşıyordu. Başımı salladım. Bu soruyu öylesine sormuştu. Yoksa adı gibi biliyordu onun yaptığını.

Koğuştan içeri girdik. Muazzez kenarda oturmuş sırıtarak bana bakıyordu. Demek hemen çıkarmışlardı hücreden. Diğerleri de teker teker geçmiş olsun dileklerini sunmaya başlamıştı. O kadar açtım ki hiç bu kadar acıktığımı hatırlamıyordum. İki gün daha sabretmem gerekiyordu. Aysel abla ve yandaşları yatağıma oturmuş tartışıyorlardı. Sanırım Muazzez için karar vermeye çalışıyorlardı. Onlara verecek cevabım veya yapmayın diyecek takatim kalmamıştı. Sadece dinliyordum.

Namazlarımı da kılmamıştım. Eğildiğim an ağrı baş gösteriyordu. O yüzden oturarak kılacaktım. Allah'ım sen bu aciz kuluna yardım et ya Rabbim diye geçirdim içimden. Abdestimi sakin bir biçimde aldım. O kadar yavaş hareket ediyordum ki kaplumbağa beni görse 'reis' derdi bana. Abdestimi alıp lavabodan çıktım. Sandalyeyi de güzelce sildikten sonra oturarak namaz kılmaya başladım. Beni gören Aysel abla ve altı kadın da bir şey hatırlamış gibi ayağa kalktılar. Altı kadının ismini öğrenmiştim ama hala altı kadın diyesim geliyordu. Önceden tanıştığımız Ayşe, kısa ve şişman olan kadın Halime abla, en yaşlısı Şükran abla, saçları bembeyaz fakat yaşı genç olan Emine. Herhalde saçları burada ağarmıştı. Hoş, burada saçları ağarmayan bir kişi bile tanımıyorum, ben dahil. Koğuşun en güzel kadını Elif ve onun sürekli yanında duran gözlüklü kadın da Durmuş ablaydı.

Yanımda namaz kıldıklarını görünce tarifsiz bir mutluluğa girmiştim. Hepsini de şu 4 günde o kadar sevmiştim ki anlatamam. Onlar da beni seviyorlardı sanırım. Aysel abla namaz bitiminde eşarbını açtı ve beni yanına çağırdı. Bastonumu sıkı bir şekilde tutarak ona doğru ilerledim. Küçük pencerenin olduğu duvarın önüne geldik. Burada birkaç isim yazıyordu. Selma, Hande, Muazzez, Aysel isimleri vardı.

"Bu isimler ne biliyor musun?" diye sorduğunda dikkatlice ona baktım. Ne anlatacağını az çok tahmin ediyordum.

"Bu isimler bu koğuşa en büyük etkileri olan isimler. Bundan sonra senin de ismin olacak. Hem de soyadınla beraber" dediğinde afallamıştım. Gerçekten o kadar etkim var mıydı? Hiç sanmıyordum. Aysel abla kalemi aldı ve büyük harflerle 'AZRA OĞUZHAN ' yazdı. Muazzez baktığımda tabiri caizse yerinde oturmuş kuduruyordu.

"Peki ya boyarlarsa?" dediğimde Aysel abla alaylı bir şekilde güldü.

"Kızım duvardaki küfleri görmüyor musun? Buraya tek bir çivi çakmazlar" dedi ve herkese döndü.

“Benim on yılda yaptığımı, Muzo’nun on iki yılda yaptığını bu doktor kızımız dört günde yaptı. İtirazı olan var mı?” dediğinde hem sesini yükseltmiş hem de iyice gerinmişti. Güç gösterisi yapıyordu. Zaten itiraz eden de yoktu. Derken kapı açıldı ve içeriye gardiyan girdi.

“Azra Oğuzhan, ziyaretçin var” dediğinde heyecanlanmıştım. Kim olabilirdi ki? Kısa zamanda ne kadar da ziyaretçi alıyorlardı. Herhalde bunu da avukatım ayarlanmıştı.

“Kim?” dediğimde gardiyan her zamanki bıkkın tavırla

“Yusuf Acar” dedi. Heyecanım iki kat artmıştı. Yüzüm çok kötüydü ve resmen topallıyordum. Nasıl çıkacaktım karşısına? Onu görmek istiyordum bir yandan da. Aysel abla bana baktığında

“Nişanlım” dedim utanarak. Aysel abla geniş bir gülümseme sunmuştu.

“Vay bak sen bizim doktora. Aşık da olmuş” dediğinde diğerleri de gülüyordu.

“Seni mi bekleyeceğim? Hadisene kızım” dedi gardiyan bağırarak. Hemen onu takip ettim. Yani belimin izin verdiği kadarıyla. Bir yandan da kelepçe takmışlardı bana. Buna ne gerek vardı ki? Zaten aramızda kalın camlar vardı.

Görüşme odasına girmekten çekiniyordum. Bir yandan da gardiyan beni itiyordu beni. Düşmemek için içeriye girdim. Ordaydı. Oturuyordu canımın içi. Gözleri şişmişti. Sanki çökmüş gibiydi. Beni gördüğünde ayağı kalktı. Bu hale geleceğimi beklemiyor olmalı ki çok şaşırmıştı. Kaçamak bakışlarla birbirimize bakıyorduk. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Bütün her şeyi unutmuştum onu görünce.

“Azra, nasılsın? Seni görünce biraz garip oldum kusura bakma “ dedi çekingen bir tavırla.

“İyiyim hamdolsun, yok sorun değil. Ben de kendimi bu halde görmeyi beklemiyordum” gülümsedim. Gülümsememi görünce o da gülümsemişti. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi gülümsemesini yarıda kesti. İyi ki de kesmişti. Çünkü o böyle güldükçe ben ona bakmak istiyordum.

“Çok acıyor mu canın?” dediğinde moraran yüzüme bakıyordu.

“Yok, hayır. Seni görünce acılarımı unutuyorum zaten” dediğimde ikimiz de şaşırmıştık. Az önce ne dedim ben öyle? Azra kızım uçuyorsun bakıyorum da. Nişanlıma da iltifat etmeyeceksem kime iltifat edecektim ki? İçimden gelmişti.

“Azra yapma böyle zorlaştırıyorsun.”

“Neyi zorlaştırıyorum?” dedim titreyen sesime engel olmaya çalışarak. Düşündüğüm şeyi yapıyor olamazdı değil mi?

“Ben buraya şey için geldim.” dediğinde eli cebindeydi. Cebinden yüzüğü çıkardı.

“Azra ben buraya ayrılmak için geldim” dedi bir çırpıda. Gözyaşlarıma aldırmadan...

Bazen hayatta kötü dediğimiz olaylar aslında bizi mutlu bir geleceğe hazırlayan şeyler olabiliyordu. Ya da gitmez sandıklarımız gidiyordu. Hiç bitmez dediğimiz diziler bitiyordu. Çünkü biz insanoğluyduk. Her zaman yanılırdık ve çoğu zaman tahminlerimiz yanlış çıkardı. Şair Sezai Karakoç’ın da dediği gibi

“Sakın kader deme,

Kaderin üstünde bir kader vardır.”

“Azra ben buraya ayrılmak için geldim” dedi bir çırpıda. Gözyaşlarıma aldırmadan... Nasıl kolayca söyleyebilmişti öyle. Hiç mi? Hiç mi sevmemişti beni?

“Neden” diyebildim sadece, gözyaşımın izin verdiği kadarıyla.

“Benim yüzümden ağlamanı istemiyorum. Ama bak görüyorsun Azra durumumuz ortada” dediğinde anlamayacak kadar salak değildim. Beni söylüyordu. Evet ben birini yaralamıştım. Fakat yine olsa yine yapardım. Çünkü benim korumam gereken bir şey vardı. Namusum...

“Sen de haklısın. Benim gibi birini kim ister ki? En başından nişanlanmamız hataydı.” Gözyaşlarımı siliyordum bir yandan da. Ayağı kalktım.

“Allah’a emanet “ dedim.

“Azra ben…” dediği sırada elimle durdurdum onu. Daha fazla dinlemek istemiyordum.

“Yolun açık olsun Yusuf.” dedim ve gardiyanı çağırdım. Ne yapmıştı bana böyle? Nasıl bağlanmıştım bir insana? Ne kadar aptaldım.

Gardiyan atarcasına getirmişti beni koğuşun içine. Benim de ölüden bir farkım yoktu şu an. Ne olacaktı şimdi?

“Azra’m ne oldu kızım?” dedi Aysel abla beni böyle görünce. Masaya oturdum. Bomboş izliyordum karşıyı. Duvar mı çatlamıştı?

“Terk etti beni” dedim fısıldayarak. Aysel ablaya baktım tekrar.

“Onun yüzünden abla onun yüzünden. Onun yüzünden bu haldeyim. O yaptı o” hem bağırıyor hem de masayı deviriyordum. Etrafımdaki her şeyi yıkmak istiyordum. Gözüm dönmüş gibiydi. İki defa böyle bir şey yaşamıştım. Sanırım olaya bağlı anksiyete krizi gibi

bir şeydi, emin değilim. Fakat kendimi durduramıyordum. En son gardiyanların içeri girdiğini ve kolumdaki hafif sızıyı hatırlıyordum.

Ertesi gün beni gece kaldırmışlardı. Tam 30 saat boyunca uyumuştum. Bu da hiç iyiye işaret değildi. Bunu bilecek kadar ayık kafadaydım. En azından buna seviniyordum. Aysel abla beni köşeye sıkıştırmış anlatmamı bekliyordu. Ben de sabah ezanı okununcaya kadar anlattım ona. Bora'yı anlattım. Bana yaptıklarını anlattım. Derneğimi taşa tuttuğunu, bana araba çarptığını, Yeliz'i, abimi, Yusuf'a neler yaptığını... Aysel abla sabırla dinlemişti beni. Yeri geldiğinde benimle ağlamıştı, yeri geldiğinde beraber sinirlenmiştik anlatırken.

"Benim aklım almıyor nasıl her şeyden sıyrıldı bu **" dediğinde yüzümü buruşturdum. Bu küfrü sonuna kadar hak ediyordu ama ben küfür duymak istemiyordum.

"Ya suçu birine attı ya da arkasına güvendi" teorilerimi sıralıyordum. Soğuk bir biçimde anlatmaya çalışıyordum. Pek beceriyor değildim çünkü dokunsalar ağlayacaktım.

"Hay ben böyle erkeklerin..." Aysel abla küfürlerini teker teker sıralarken kolunu tuttum.

"Haydi abla ezan okundu namazımızı kılalım." Yüzümü ellerinin arasına aldı. Endişeli bir biçimde baktı.

"Sen neler çektin be güzel kızım" buruk bir şekilde gülümsedim. Şu an isyan zamanı değildi. Şu an dua zamanıydı. O yüzden beraber abdestimizi alıp namazımızı kıldık. Aysel abla koğuşa gizlice seccade, tesbih ve Kuran getirtmişti. Ona gerçekten minnettardım. Ailem ve Berrak'tan başka hiç kimse bana bu kadar ailemmiş gibi davranmamıştı. Dernektekiler de vardı evet ama bu his daha başkaydı. Namazdan sonra Kuran okudum. Aysel abla sesli bir şekilde oku-

mamı istedi. Ben de onu kırmayıp sadece ikimizin duyacağı şekilde okumaya başladım. Öyle bir bakıyordu ki bana... 'Sana aşığım' diyen insanlar bile bana böyle bakmamıştı. Kimi söylediğimi tahmin etmişsinizdir. O anı çerçeveletip asmak istedim. O bana böyle baktıkça ben daha çok okumak istiyordum. En sonunda bir cüz bittikten sonra Kuran'ı kapattım.

"Ağzına sağlık gülüm" dediğinde gülümsedim. Sanırım 'gülüm' kelimesini bir ona yakıştırıyordum.

"Aysel abla yarın duruşmam var" dedim endişeli bir yüz ifadesiyle. Rahat bir hali vardı.

"Dert etme, elbet ortaya çıkacak doğrular" dedi koluma dokunarak. 'İnşallah' demekle yetindim. İkimizin de uykusu geldiği için yataklarımıza doğru ilerledik.

"Azra ziyaretçin var" dedi Şükran abla koluma dürterek. Yarın mahkemem vardı zaten. Bu kadar ziyaretçi kabul ettirdiklerine göre ailem gerçekten pahalı bir avukat tutmuştu.

Kim gelmiş olabilirdi ki? Uyku sersemi olduğum için kim olduğunu soramamıştım. Hemen lavaboya gidip hızlıca işimi hallettim. Gardiyanı bekletince bağırıyordu ve ben sabah sabah onu çekemezdim. Ona doğru ilerlediğimde elimi kelepçeledi ve yürümeye devam ettik.

"Kim geldi?" dedim meraklı bir şekilde. İnşallah Berrak gelmiştir. Çok özlemiştim onu. Hem bir sürü anlatacak şey vardı. Yeğenim büyümüş mü onu da görürdüm.

“Of gidince görürsün” dedi sıkıntılı bir şekilde. Sanki devlet sırrı saklıyordu. Alt tarafı kim olduğunu soruyordum.

İçeri girdiğimde yine aynı yerdeydim. Yine telefonlarla görüşülüyordu ve ortada cam vardı. Benimle beraber üç kişi daha vardı. Gardiyanın gösterdiği yere doğru ilerledim. Bundan sonraki kısımların gerçek olmamasını isterdim. Fakat hayatım boyunca asla görmek istemediğim insan karşımda duruyordu. Bağırmak, çağırmak, burayı inletmek istedim. Sanki onu gördüğüm her saniye bana işkence ediyordu. Öldürmüyordu beni, süründürüyordu... Gevşek bir biçimde gülümsüyordu. Ben ise sadece boş bir şekilde ona bakıyordum. Ondan nefret edemezdim. Çünkü nefret edersem ona karşı bir duygu bırakmış olurdum. Nefret edersem onu düşünürdüm, onu önemsemiş olurdum. Hakkımı helal etmezsem onu ahirette de görürdüm. Ve ben bunların hiçbirini istemiyordum. Ben kendimi azad ediyordum aslında. Ondan nefret etmeyerek kendimi özgürleştirmiştim. Ne kadar şu an onu öldürmek istesem de ondan nefret edemezdim.

“Sevgilim” dedi ahizeyi eline alarak. Yüzümü buruşturdum ve ben de telefonu elime aldım.

“Bora kes”

“Ama olacaksın” dedi pis pis gülümseyerek. Yine hayal dünyasına yolculuk mu yapmıştı? Ne saçmalıyordu?

“Sen bana neler yaptığının farkında mısın?” dedim fısıldayarak. Ama içimde ona karşı avaz avaz bağırıyordum. Keşke bunu dışa da yansıtabilseydim.

“Farkındayım bir tanem. Her şeyi sonlandırmaya geldim” dediğinde alayla güldüm.

“Kendini mi öldüreceksin?” Bir yanım bunu deli gibi istiyor fakat diğer yanım onun da bir insan olduğunu unutmuyordu.

“Hayır” dedi ve elini cebine attı. Yüzük kutusu vardı elinde. Ne yapıyordu bu psikopat? Yüzüne tükürmek istiyordum. Kutuyu açtı ve içindeki beş taşı eline aldı.

“Biliyorum şimdiye kadar güzel bir teklif yapamadım. Ama şimdi uygun bir ortam bence. Benimle evlenir misin prenses?” dediğinde sinirle şalımı tuttum. Uygun ortam dediği yer nezarethaneydi. Onun karnında dikişler, benim yüzümde morluklar vardı. Sabah ne içmişti bu? Yüzümü cama iyice yaklaştırdım. Ne kadar ciddi olduğumun farkında değildi herhalde.

“Böyle bir şey asla olmayacak Bora.” dedim sakinliğimi koruyarak. Şu ana kadar sakin olmama bile bir mucizeydi.

“Çıkamazsın” dedi tam kalkacakken. Tekrar alayla güldüm.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü evet demezsen seni burada süründürürüm Azra” bu muydu yani? Ben onunla tanıştığım gün hapistim zaten. En azından burada Bora yoktu. Daha Allah’tan ne isteyebilirdim ki?

“Umurumda bile değil. Ne yaparsan yap” yüzüme alaycı bir şekilde baktı.

“Sana bir şey yapmam, sevdiklerine yaparım. Her gün teker teker zarar veririm hepsine. Berrak güzel kız beni de sever zamanla. Bir de çocuğu vardı değil mi? Hala mı ne olacaksın. Ha bir de güzel kardeşin İsra var. Daha küçük ama olsun zamanla sever ben…”

“Sus” diye bağırarak durdurdum onu. Yapardı. Onu o kadar iyi tanıyordum ki bunu asla reddetmeyeceğimi biliyordu. Gardiyan bağırmamı duyunca bir adım attı. Ona sahte bir şekilde gülümseyerek elimle durdurdum.

“Tamam”

“Tamam?”

“Tamam ama onlara asla dokunmayacaksın Bora, asla” eski gülümseyişine geri dönmüştü. Bu iyiye işaret miydi?

“Yüzüğü gardiyana bırakıyorum. Tak tamam mı sevgilim” dedi o pis ağzıyla. Ne yapacaktım ben şimdi? Ne olacaktı? Şimdiye kadar asla dediğim insan sonunda benim açığımı bulmuştu. Çok da zor bir bulmaca değildi ama onun kıt aklına göre zordu. İstediğim kişi ile nişan atmış ve bu dünyadaki en istemediğim kişiyle nişanlanmıştım. Bunlar bir hafta içinde olmuştu.

Onun karısı mı olacaktım ben? İstemiyordum ki. Fakat sevdiklerim... Onlar için yapmak zorundaydım. Zaten benim hayatım bitmişti. Bundan sonrasını da güzel beklemiyordum. Bana, aileme bunları yapan adamla evlenecektim. Babam ne diyecekti. Onu çok mahcup ediyordum. Attıkları iftiralar gerçek zannedecekti...

Babam. Ben hala senin Azra’nım demek istiyordum. Benden nefret edeceklerdi. Ama ben onların iyiliği için yapacaktım, yapmalıydım. Sırf kendim için aileme zarar gelsin istemezdim. Ben böyle bir miydim? Bencil miydim? Neydim ben? Kimim ben?

Gardiyan koluma girdi ve beni koğuşa yönlendirdi. Ayaklarım tutmuyordu artık. Sadece gardiyana ayak uyduruyordum. Birkaç kapı kilitlendi, birkaç kapı açıldı. En sonunda kaldığım koğuşa gelmiştik. Ellerimdeki kelepçeyi açtı ve beni içeri itti. Beni bu halde görünce Aysel abla çok endişelenmişti. Onu da üzmüştüm. Ben hiç mi mutlu edemiyordum insanları. Yardım et Allah’ım. Bana çıkar yol göster ya Rabbim. Beni isyandan ve yoldan sapmadan alıkoy Allah’ım. Sen benim Rabbimsin. Tek sığınağımsın.

“Ne oldu Azra?” dedi Aysel abla. Tesbihi sallamayı bırakmıştı. Gözümden bir damla yaş düştü.

“Ölüyorum abla” diyebildim sadece.

İnsanın ben ne yapıyorum dediği bir yer var ya hani, kendi değerini anladığı ve bu olanları hak etmediğini anladığı yer. İşte oradan aldığın her karar seni daha mutlu biri yapıyor. Bencilce hatta kırıcı olsa bile sadece kendini düşünüyorsun. Çünkü zamanında kimse seni düşünmedi. Fark ettim ki, birileri üzülmesin diye yaptığım her hareket öyle ya da böyle beni üzmüş. Ağlatmış bazen, bazen uykularımı kaçırmış. Ağzımı açıp tek kelime etmemişim ama. Olsun, geçer gider demişim ama hep bir yumru kalmış boğazımda. Hep biraz eksiklik, biraz kırgınlık kalmış. Gözümden bir damla yaş düştü.

“Ölüyorum abla” diyebildim sadece Aysel ablaya. Hani bazen o kadar çok canınız yanar da ölüyormuş gibi hissedersiniz ya... Öyle bir histi benimki. Her şey elinizden uçup gidiyormuş gibi hissederdiniz mesela. Halbuki her şey olduğu yerde duruyordur. Ama siz artık eskisi gibi bakmıyorsunuzdur. Her değişim bir vazgeçiş değil midir esasında. Bir şeyler eksilir, gider... Üzülürsünüz veya mutlu olursunuz. Fakat bazen şer gördüğünüz şeyler aslında çok hayırlı şeyler olabiliyor.

Aysel abla kolumdan tutup beni yatağıma oturtmuştu. O gün yemek yemedim, uyumadım ve konuşmadım. Sadece düşünüyordum. Ne düşüneceğimi bile bilmiyordum. Sabaha kadar dua ettim Allah’a. Ne kadar çok dua ettiysem o kadar çok hafiflemişti yüküm. Sabah namazına kadar küçük pencereden gökyüzünü izledim. Aklımdan tonla soru geçiyor fakat dilime hiçbiri gelmiyordu. Bora’dan tiksiniyordum. Nefret etmeyecektim ama artık elimde değildi. Ben Azra Oğuzhan. Yirmi altı yıllık hayatımda ilk defa birinden nefret ediyordum. Ve bu bir felaketin habercisiydi. Hissediyordum. Bana neler yaptılar da affetmiştim hepsini. Fakat Bora... Bora sanki hayatımı alt üst etmek için doğmuştu. Hayır asla isyan etmiyordum. Çünkü buna hakkım yoktu. Dünya üzerinde gelmiş geçmiş en çok derde sahip olan Peygamberimizdi. (s.a.v) Fakat bir kere olsun isyan etmemişti.

Benim yaşadıklarım onun yanında neydi ki? Ben de isyan etmeyecektim. Sadece... Kalp bu işte, hüzünleniyor.

Sabah namazını kıldıktan sonra üzerime bir yorgunluk düşmüştü ve kendime engel olamayıp uyumuştum. Sabah Aysel abla beni uyandırmıştı. Bugün mahkeme vardı. İçimde ufak da olsa bir heyecan vardı açıkçası. Bu saatten sonra hür mü olacaktım ki? Neye seviniyordum? Hemen kalkıp elimi yüzümü yıkadım, temiz kıyafetlerimi giydim. Duruşmada düzgün giyinmem gerekiyormuş. Sanki moda programına katılıyorduk. İç konuşmam bile beni hapsetmeye yeterliydi galiba. Ben sabah sabah ne saçmalıyordum? Aysel ablanın zorlamasıyla güzelce bir kahvaltı da yapmıştım. Sıra vedalaşmaya gelmişti. Vedaları hiç sevmiyordum.

"Aysel abla çok emeğin geçti bende. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Seni hiç unutmayacağım" dedim ve gözyaşlarımı saklamak için sarıldım. Sarılmanın da işlevi bu değil miydi?

"Ben de seni unutmam gülüm. 2 yıl sonra senin peşine düşeceğim" dediğinde gülümsemiştik. Aysel abla 12 yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Ona tecavüz etmeye kalkışan komşusunu öldürmüştü. Buraya geldiğinde âşık olduğu eşini, 10 yaşında bir kızını ve 2 yaşındaki oğlunu bırakmıştı. Şimdi kızı yirmi iki yaşında ve hukuk mezunuydu. Belki de o annesini daha erken çıkarabilirdi. Dua edecektim onun için. On dört yaşındaki oğlu annesini görmek istemiyordu. Çünkü onu terk ettiğini düşünüyordu. Eşine ise hala aşıktı. Bunu görebiliyorduk.

Koğuştaki herkesle vedalaşmıştım, Muazzez hariç. Ona sarılmak biraz yapmacık bir hareket olurdu sanırım. Arkama döndüm. Aysel ablanın gözünden düşen gözyaşını gördükçe daha kötü oluyordum. Hemen bavulumu aldım ve gardiyanla beraber ilerledim. Yine kelepçelenmiştim. Alışmıştım artık buna.

Mahkemeye girdiğimde herkes beni bekliyordu. Annem, babam, abim, İsra, Berrak... Yusuf yoktu. Olsun. Bu seferlikte böyle olsun.

Annem sarılacağı sırada ‘temas yasak’ deyip durdurmuşlardı. İkimiz de ağlıyorduk. Babama döndüm. Sert bakıyordu.

“Ben suçsuzum baba, babam” dedim iç yakan bir sesle. Diğerlerini bilmem de benim içim yanıyordu. Babam başını sallamakla yetindi. İnanmıyor muydu yoksa bana? O bana inanmazsa ben de kendime inanmazdım ki. Abim ve Berrak da üzgündü. Hamile haliyle ne çok yormuştum onu. Çok üzülüyordum.

İçeriye girdiğimde arkamdan ailemde girmişti. Her şeyi avukat anlatacaktı. Ben avukatın dediği şeyleri tasdikleyecektim. Böyle anlaşmıştık. Duruşmanın başlamasından bitmesine kadar Bora bana baktı. Bense sadece hâkime bakıyordum. Önce avukatım bunu kendimi korumak için yaptığımı anlatmaya çalıştı.

“Sayın hâkim müvekkilim kasti olarak adam öldürmemiştir. Fakat davacı Bora Güneş ona fiziksel olarak taciz uygulayınca nefsi müdafaa olarak elinde duran ayna parçasını yaralama amacı olmaksızın kullandı.

Bir suç aleti bile değil görüyorsunuz. Üstelik davacı Bora Güneş davalı Azra Oğuzhan’ı bir hafta boyunca hiçbir istek olmaksızın zorla evinde alıkoymaya çalıştı” daha bir sürü şey söylüyordu. O anlar aklıma geldikçe deliriyordum. Mimiksiz durmaya çalışıyordum ama gözyaşlarıma da engel olamıyordum. Hâkim bana döndüğünde avukatımın dediği her şeyi onayladığımı belirtmiştim. Sıra Bora’ya gelmişti.

“Sayın hâkim şikayetimi geri çekmek istiyorum” dediğinde salonda uğultular oldu.

“Emin misin?” diye sordu kır saçlı hâkim gözlüklerinin arkasından.

“Evet” diye yanıtladı Bora. Ben kurtulmuştum, peki ya onun bana yaptıkları? O nasıl kurtulacaktı bundan. O en büyük suçluydu. Onu

en başından şikâyet etmeliydim. İnanmıştım. Her defasında zarar vermeyeceğine inanmıştım. Ne kadar aptaldım. Hâkim ve savcı arasında konuşma geçiyordu. Bütün salon ayağı kalkıp toparlandık. Geleneksel fırka, paragraf ve cümleleri söyledikten sonra ekledi.

"... göre Azra Oğuzhan'ın serbest kalmasına ve Bora Güneş'in tutuksuz yargılanmasına 6 Mart tarihinde tekrar bir mahkemeye karar verilmiştir"

Hepimiz gülümsüyorduk, benim gülümsemem biraz buruktu. Çünkü ben hala özgür değildim. Aileme doğru gideceğim sırada Bora yanıma geldi.

"Ailene bir şey olmasını istemiyorsan adliye binasının karşısındaki parka gel" dedi ve gitti. Gidecektim. Başka çarem yoktu. Babama döndüm. Kimseye sarılamadım bile

"Anne siz beni kapının önünde bekleyin, ben geliyorum" dedim ve arkamı döndüm.

"Gitme kızım" dedi annem hıçkırıkları arasından. Durdum.

"Söz annem geleceğim tamam mı? Bekleyin beni" biliyordum bu yaptığım büyük kabalıktı. Ama gitmeliydim işte. Onlara bir şey olmasına izin veremezdim. Bora o kadar cesurdu ki hâkimin, savcının, avukatın yanında bile beni tehdit edebiliyordu. Burada tehdit eden aileme neler yapmazdı ki. Adliyeden çıktım ve dediği parka doğru ilerledim. Etraf sessizdi. Sadece genç bir çift vardı. Bora bana bakıyordu. Sinirliydi. Her istediği yapmıştım bu ne küstahlıktı?

"Ne var?" dedim bıkkın bir şekilde. Çünkü gerçekten bıkmıştım.

"Yüzüğü takmamışsın, gardiyana vermiştim ben" dedi bağırarak. Onun sesine daha fazla katlanamayacaktım. Cebimdeki yüzüğü çıkardım. Sakinleşmişti.

“Aileme söyledikten sonra takacaktım zaten” dedim ve elimdeki yüzükle oynamaya başladım. Değerli bir şeye benziyordu. Her kızın isteyeceği bir yüzüktü. Fakat ben bunu takmamak için elimden geleni yapıyordum. Çünkü elimdeki yüzük değil benim prangamdı. Beni Bora’ya bağlayan bir prangaydı. Benim için ne kadar geç o kadar iyiydi.

“Azra, sen yoksa ayrılmadın mı o puştla” dediğinde kaşlarımı çattım. Aptal.

“Yusuf’a öyle diyemezsin” diye bağırdım. Evet seviyordum ben onu.

“Onu mu koruyorsun?” Dedi alaylı bir şekilde. Bora’ya baktım. Çok fazla yakışıklıydı. Gözü, burnu kaşı, yüzü... Her şeyiyle yakışıklıydı. İçini bilmesem ona kapılabilirdim. Fakat bizim başlangıcımız bile yanlıştı. Gömleğin ilk düğmesi gibiydi. Bir tanesini yanlış iliklеyince diğerleri de yanılıyordu işte.

“Bora, niye ben?” dedim bütün samimiyetimle. Beni sevdiğini söylediği ilk andan beri bu sorunun cevabını merak ediyordum.

“Efendim” dedi anlamamış bir şekilde. Ama anlamıştı.

“Niye beni seviyorsun Bora. Herhangi bir kızı sevsen de sana karşılık verebilirdi. Neden ben” Görmeyeli çok cesaretli biri olmuştum galiba. Bora yanıma yaklaştı. Yüzüme dokunmak için elini kaldırdığı sırada bir adım geriye gittim.

“Evlenmeden önce dokunmasan çok sevinirim “ dedim yanlış anlamasını önlemek istiyordum. O ise tekrar pis bir şekilde güldü.

“Hala zoru oynuyorum diyorsun, tamam.” dedi ve tekrar hülyalı bir şekilde yüzüme baktı. Onun bu bakışından rahatsız oluyordum. Hızlıca gözlerimi çektim.

“Çok korkuyorum Azra, ya sen de gerçek değilsen...” dediğinde şaşırmıştım.

“Ne?” dedim fısıldayarak. Beni duymuştu. Ama bakışı değişmedi. Kafasını işaret etti.

“Ya sadece buradaysan ya gerçek değilsen. Ya diğerleri gibi benim uydurmamsan” inanmıyordum. Bora hastalığını o kadar ilerletmişti ki sanrılar görüyordu. İçtiği içkiler onu tetiklemişti. Hiç tedavi olmayışı da cabasıydı. Benim yüzümdendi. Bizzat ben tedavi etmeliydim onu.

“Bora birlikte yeneceğiz bunu tamam mı?” dediğimde susuyor ve sadece bakıyordu. Kimi kandırıyordum ki? Buradan sonrası yokuş aşağıydı. Bir müddet ikimiz de sessizce bekledik bir anda kafasını tuttu ve bağırdı.

“Susun, susun dedim size” bir hıçkırık koptu ağzımdan. Sesler duyuyordu. Onu acilen bir hastaneye yatırmalıydık.

“Bora kalk çabuk hastaneye gidelim” dediğimde doğruldu. Şu an yaptığı hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum. Sadece önümde acıdan kıvranan insana yardım etmek istiyordum. Gözünü bana dikti. Nereden geldiğini bilemediğim silahı bana doğrultmuştu. Ne olduğunu bile anlamamıştım. Ellerimi kaldırdım.

“Yapmamı söylüyorlar Azra’m” dedi çaresiz bir şekilde. Korkuyordum. Bora’dan deli gibi korkuyordum.

“Güvenme onlara Bora. Benim Azra. Sevdiğin kadınım ben” bu cümleyi kurmayı hiç düşünmezdim. Sanki yabancı kelimeler gibiydi.

“Üzgünüm” dedi ve tetiği çekti. Karnımda inanılmaz bir ağrı oluşmuştu. Gözlerim açılmış korkuyla Bora’ya bakıyordum. Adliyenin önünde beni vurmuştu. Şimdi ne yapacaktı? Nasıl kaçacaktı bu durumdan. Ayaklarım tutmayınca bir anda kendimi yerde bulmuştum.

Elimle karnımı tuttum ve elime baktım. Çok fazla kan akıyordu. Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Sanki bütün hava benden çekiliyordu. Bora hala şaşkın bir şekilde bana bakıyordu.

"Kaç Bora" dedim. Bunu neden demiştim bilmiyorum ama o hastaydı. Tedavi olmasını istiyordum. Yeni uyanır gibi silkelendi ve koşmaya başladı. Birkaç polisi uzaktan görünce ben de ayaklandım. Gitmeliydim. Söz vermiştim anneme. Geleceğimi söylemiştim. Onları yüzüstü bırakamazdım. Her adımımda canım o kadar çok ağrıyordu ki... Tarifi yoktu bu acının. Bastığım her yer kan oluyordu. Parktan çıktığımda ailemi gördüm. Hepsi oradaydı. Gözüm bulanıklaşıyordu yavaş yavaş. Ha gayret Azra, yapabilirsin. Annem beni uzaktan görmüştü. Yanındaki ise Yusuf'tu. Ne yani Yusuf gelmiş miydi? Benim için gelmişti. Gülümsedim. En azından mutlu ölecektim. Yani her ne diyorlarsa artık. Karnımı tuta tuta ilerlemeye devam ettim.

"Azra şu karşıdan silah sesi geldi duyd-" dedi ve durdu annem. Yaralandığımı fark etmişlerdi. Ben daha fazla ayakta duramazdım. Kendimi yerde bulmuştu. Etrafıma toplandılar. Azra diye bağrışıyorlardı. Birisi ambulansı aramıştı. Her şey uğultu gibi geliyordu. Sağıma döndüm. Gördüğüm en son şey küçük taş olmuştu. Gülümsedim. Dejavu yaşamıştım sanki.

'Bir taş' dedim kendi kendime. Bir taş bir insanı nasıl değiştirebilirdi? Biz taşlara alışıktık. O sorun değildi. Sonuçta peygamberimiz (s.a.v) de taşlanmıştı. Kovulmuştu kendi yurdundan. Hacerül esved taşı mesela. Cennetten geldiğine inanılıyordu. Mekke'nin ileri gelenleri o taşı yerine koymak için birbirleriyle yarışmışlardı. En son içeri peygamber efendimiz girdiğinde hakem o olsun. O şüphesiz Muhammedül emindir denilmişti. Mübarek elleriyle taşı alıp o yerine koymuştu. Demek istediğim şey bir kar tanesi bile ahenk içinde iken tesadüf diye bir şey var mıydı? Yoksa tevaffuk muydu her şey.

"Sözümü tuttum annem" dedi gözümdeki yaşa engel olmayarak. Hiç kimseyi göremiyordum. Sesim bir uğultu gibi gelmişti kulağı-

ma. Duydular mı emin değildim. Sadece beyaz bir ışık görüyordum. İşte bu kadardı. Hayatım film şeridi gibi gözümün önünden giderken şehadet getirdim.

“Eşhedü enla ilahe ilallah ve eşhedü enne muhammeden abduhu ve Rasuluhu...”

Azra adı gibi gitti bu dünyadan. El değmemiş bir kız olarak gitti. Tertemiz gitti Rabbinin yanına. Belki de şehit oldu, kim bilir? Azra isteğine kavuştu. Bu dünya Azra gibi bir kız için fazla kirliydi galiba. Abartmış mı oluyordum bunu söyleyerek? Hayır. Çünkü Azra bu dünyadan Azra olarak gitti. Azra’nın suçu bu çağa ait olmamaktı. Merhamet, vefa işte bunlar bu dünyaya ait olmayan duygulardır. Ve bu duygular bir insanın sonunu bile getirebilir

Asıl yaralı Bora sanıyorduk fakat asıl yaralı Azra’ydı, asıl yaralı toplumdu. Ve bizim yaralarımızı ancak bizi yaralayan sarabiliyordu.

SON

Not: